

Giới thiệu Lão Bà Bất Kính Nghiệp

Thể loại: ngôn tình, HE

Editor: Từ Vi

Ngay từ khi còn nhỏ anh đã gặp được cô vào lúc cô đang buồn nhất đưa cô cây kẹo ngọt nhưng vì một số nguyên nhân mà họ mất liên lạc với nhau.

Vì vậy cho nên anh không hề nghĩ tới sẽ còn có cơ hội gặp lại cô, cái người độc nhất thiên hạ mà anh vẫn luôn thủy chung đặt ở trong lòng.

Bởi vì quá mức để ý cô khiến cho mấy năm qua anh vẫn không thể nhận thức nữ nhân khác.

Nhưng cô tựa hồ đã quên thời điểm lần đầu bọn họ gặp nhau khiến cho anh cảm thấy mất mát nho nhỏ.

May mắn là bọn họ vẫn còn gặp nhau, cô quả thật là vô cùng đáng yêu không cần đợi anh mở miệng liền giành trước nói lời tỏ tình.

Rõ ràng cô thương nhớ anh lại chịu đựng không nói khiến cho người ta thật đau lòng mà.

Mà bộ dáng e thẹn muốn anh đừng đưa cô trở về nhà của cô thật là mê chết người!

Chỉ cần có thể cùng cô ở cùng một chỗ, anh không thêm để ý bị bọn chó săn phóng viên chụp hình cuộc sống riêng tư.

Bởi vì anh không thể nhẫn nại khát vọng trong lòng muốn mỗi ngày đến gặp cô...

Sau khi kết hôn công việc của cô còn bận rộn hơn so với anh, lúc nào cũng về nhà trễ. Nhưng chỉ cần bà xã xinh đẹp cho anh một nụ hôn, anh liền cảm thấy vui vẻ cùng hạnh phúc. Anh thích sủng cô cho cô muốn làm gì thì làm, có thể làm cho bà xã ỷ lại là kiêu ngạo của anh.

Ở trên đời này, điều duy nhất mà anh tới kỳ nhất không bao giờ làm đó chính là thương tổn cô.

Không nghĩ tới hàng xóm kiêu thanh mai trúc mã kia chỉ nói vài câu vui đùa, nhưng lại làm cho cô hiểu lầm. Thậm chí còn không cho anh cơ hội chống án, bà xã cứ như vậy mà mất tích...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kính Nghiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

“Bà không cần cãi nhau lớn tiếng như vậy, Tiểu Hàm sẽ nghe được.”

“Làm chi lại lo lắng con gái mình nghe được, ông sợ con gái mình biết ba nàng ở bên ngoài ngoại tình sao?”

“Bà rốt cuộc muốn tôi nói bao nhiêu lần đây, tôi bên ngoài không có ngoại tình.”

“Hừ, cho dù bên ngoài không có ngoại tình nhưng ông vẫn còn yêu bạn gái cũ phải không?”

“Việc đó vốn là việc của quá khứ.”

“Nếu ông còn yêu người ta, vậy đi tìm cô ta đi a, đi a!”

“Đủ rồi, tôi không muốn cãi nhau cùng bà nữa.”

“La Chính Hiền, ông đứng lại cho tôi, tôi còn chưa có nói xong.....”

*

Làm sao cô lại có thể mơ thấy chuyện cha mẹ cãi nhau trước đây?

Sáng sớm, La Duẩn Hàm đang ở trong phòng thay quần áo chuẩn bị đi làm, đối với giấc mộng tối hôm qua có một chút cảm thấy kinh ngạc bởi vì đã lâu lắm rồi cô chưa từng mơ thấy cha mẹ.

Từ khi cô có trí nhớ cho tới nay, cha mẹ cô hầu như không có ngày nào không cãi nhau, năm ấy lúc cô tám tuổi, bọn họ xảy ra tai nạn mà tử vong, theo những lời người chứng kiến nói lúc ấy ở trong xe hai người tựa hồ vẫn là đang cãi nhau.....

Nhưong mi suy nghĩ, vì sao lại nằm mơ thấy chuyện trước kia? Chẳng lẽ lại liên quan đến việc ông nội đột nhiên sắp xếp cho cô cùng với Lương Tín Dân nhị công tử ngân hàng ăn cơm sao? Hay là trong tiềm thức của cô, sợ hãi rằng bản thân buồn bán đám hỏi như vậy cuối cùng kết cục sẽ bất hạnh giống như cha mẹ sao? Một tràng kia nhìn như một bữa ăn cơm đơn giản, tuy cô biết rằng đây là cuộc gặp mặt thân cận nhưng đối với việc ông nội tự chủ trương an bài, cô cũng chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Sau mười phút, cô nhìn chính mình ở trong gương, một thân tây phục chỉnh tề vừa đơn giản lại lưu loát sau đó cô đem những lọn tóc xoắn dài bới lên. Cô luôn luôn không thích diện mạo của mình quá mức thanh tú làm như thế này sẽ khiến cho người khác nhìn thấy cô có thể nhiều điểm thành thực cùng với giới giang hồ hơn.

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, La Duẩn Hàm tự cổ vũ chính mình ở trong gương: “Hôm nay cũng phải cố gắng làm việc.”

Mỉm cười cầm lấy tài liệu, cô bước ra khỏi phòng.

Sau khi xuống lầu, Cảnh thúc quản gia liền đến chào buổi sáng với nàng. “Tiểu thư, sớm an.”

Cảnh thúc làm tài xế lái xe cho La gia cũng gần sáu mươi năm nhưng sau đó bởi vì tuổi già sức yếu nên mới tiếp nhận làm quản gia.

“Sớm an, Cảnh thúc.” La Duẩn Hàm mỉm cười sau đó đưa tay đặt tập tài liệu ở trên ghế trong phòng khách mới hướng đến nhà ăn mà đi.

Đi vào nhà ăn, vẫn bình thường như mọi ngày, ông nội đã sớm ngồi ở bên trong.

“Ông nội, sớm an.” La Duẩn Hàm vừa nói vừa an vị vào chỗ ngồi, bữa sáng của cô đã sớm chuẩn bị tốt. Ngoại trừ hằng ngày đi làm việc hoặc ngẫu nhiên có ngày nghỉ cô sẽ đi đâu đó với bạn tốt là Ưng Từ Thiên nhưng thời gian bắt đầu bữa sáng vẫn là bảy giờ năm mươi phút.

“Ừ.” La Dung Tam vẻ mặt nghiêm túc trả lời lại. Năm nay ông đã bảy mươi lăm tuổi, tuy đã có tuổi nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như trước, bộ mặt gầy gò ốm yếu vì đã từng bị bệnh nhưng đường cong vẫn kiên cường có thể nhìn thấy được là một người rất có nghị lực.

Sau khi ông ăn đồ ăn xong lại hỏi: “Ông nghe nói rằng tầng cao nhất của công ty bách hóa đang sửa chữa, cháu lại không nghe đề nghị của quản lý cùng với một nhà thiết kế sư gian danh tiêu tốt kí hợp đồng, phải không?”

La Duẩn Hàm tay đang cầm đĩa thức ăn đột nhiên dừng lại. “Dạ.”

Năm trước ông nội bởi vì trái tim có vấn đề nên đã về hưu, đưa tập đoàn Nhân Anh do một tay ông thành lập giao cho cô quản lý, hai mươi bảy tuổi trở thành tổng giám đốc tập đoàn Nhân Anh như cô nhất thời trở thành tiêu điểm cho giới truyền thông.

Tập đoàn Nhân Anh là từ ngành dệt may mà thành lập, hiện nay ngoại trừ công ty mẹ Nhân Anh làm dệt may, thật ra còn có hai gian khách sạn sáu sao lớn, một gian khách sạn ngắm cảnh cùng với một gian công ty bách hóa, còn có xây dựng một gian lớn làm siêu thị mua sắm.

Buổi chiều ngày hôm qua vừa mới quyết định, hôm nay ông nội liền hỏi, tuy rằng ông nội đã muốn về hưu nhưng cô biết rõ bộ phận quản lý công ty cũng phải có chủ quản, thói quen vẫn là mọi chuyện đều báo cáo cho ông nội.

Cô không ngại bộ phận quản lý làm như vậy, biết được bọn họ đối với cái nhìn của cô như người bên ngoài, thủy chung vẫn ôm tồn nghi ngờ. Cô không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ biết là chính mình phải cố gắng làm việc, dùng hết thực lực chứng minh cho mọi người xem, cho dù không phải nam nhân, cô cũng có thể làm việc tốt như nhau.

“Vì sao cháu lại cùng công ty nhỏ không biết tên như thế này hợp tác?” La Dung Tam muốn biết nguyên nhân mà cháu gái lại hạ quyết định như vậy.

Đối mặt với chất vấn của ông nội, La Duẩn Hàm vẻ mặt nghiêm trang, còn thật sự trả lời. “Tuy rằng công ty thiết kế Lập Hàn không phải là một công ty có quy mô lớn, nhưng thiết kế sư bọn họ đưa tới cũng là tuyệt nhất, tạo ra những bản thiết kế đầy nét truyền thống, thiết bị chu đáo đạt yêu cầu về hiện đại hóa, phong cách đơn giản lại có cảm giác nghệ thuật. Cháu đã xem qua những tác phẩm trước đó của bọn họ, đều thực xuất sắc, cháu tin tưởng giao cho bọn họ, có thể tạo ra lợi nhuận khiến ai cũng phải giật mình.”

Trước đó cô đã cùng người phụ trách thiết kế sư Trương Lập Hàn gặp mặt, hai người như nhất kiến như cố, có cùng ý tưởng, cả hai đều thích một thiết kế sư người nước ngoài, bởi vậy cô mới quyết định cùng anh hợp tác.

Kỳ thật, cô vẫn thực thích thiết kế sư trong nước nhưng vẫn cảm thấy chính mình có thể tự thiết kế căn phòng là chuyện rất thoải mái, nhưng bởi vì ông nội hy vọng cô quản lý xí nghiệp, bởi vậy cô chỉ có thể buông tha cho giấc mộng làm nhà thiết kế này, nhưng vẫn đang mua rất nhiều bộ sách liên quan mà đọc.

Cô không phải là không biết Hoàng quản lý đề cử công ty thiết kế lần này chính là công ty của con rể hần, đối phương tựa hồ nghĩ đến dự án này bọn họ không hề quan tâm đến, bởi vậy không chỉ thiết kế thô ráp qua loa mà báo giá cũng rất cao. Bất quá nếu cô không chọn bản kế hoạch của con rể Hoàng quản lý, như vậy cô cũng sẽ cứng rắn không nói thêm nữa cái gì.

La Dung Tam đưa mắt nhìn cháu gái. “Lần này liền nghe theo quyết định của cháu đi, nhưng lần sau ông hy vọng cháu có thể tham khảo ý kiến của Hoàng quản lý bọn họ một chút, bọn họ theo ông rất nhiều năm, kinh nghiệm rất phong phú.”

“Cháu đã biết.” Xem ra ông nội đối với năng lực của cô vẫn là không thể hoàn toàn tin tưởng.

“Đúng rồi, thời điểm nghỉ ngơi cháu cũng không cần luôn cùng nha đầu Uông gia kia chơi với nhau, cháu hẳn là nên dành nhiều thời gian một chút cùng Tín Dân hảo hảo ở chung, ông tính tìm một thời gian nào đó dẫn hẳn về nhà ăn cơm.”

Nghe được ông nội nhắc tới Lương Tín Dân, La Duẩn Hàm tâm tình liền trở nên trầm trọng, con mắt lóe sáng cũng ảm đạm hơn rất nhiều. “Ông nội, cháu chỉ xem Tín Dân là bạn bè mà thôi, cháu đối với anh ta không hề có cảm giác đặc biệt nào.”

“Cho nên không phải ông muốn cháu tìm thời gian nhiều một chút cùng Tín Dân ở chung sao? Ở chung với nhau lâu, tự nhiên sẽ có cảm tình.”

Ở chung với nhau lâu sẽ có cảm tình? Giống như cha mẹ cô ở chung với nhau sao? “Ông nội, cháu sẽ không cùng Lương Tín Dân kết hôn.” La Duẩn Hàm nói thẳng ra suy nghĩ của bản thân.

Trên mặt La Dung Tam không hề có một chút hờn giận. “Tín Dân có cái gì không tốt sao? Nhân phẩm gia thế đều tốt lắm, theo ý của ông, cậu ta là người chồng lý tưởng nhất. Ông nghĩ là vài tuần lễ đi, ông sẽ mời Tín Dân về nhà làm khách.”

“Ông nội.....”

“Việc này liền quyết định như vậy!”

Nắm chặt đĩa ăn trong tay, La Duẩn Hàm tâm tình kịch liệt phập phồng, cô biết ông nội một khi quyết định một chuyện sẽ không có khả năng thay đổi, ý muốn tương lai cô cùng Lương Tín Dân kết hôn?

Không, cô không cần một hôn nhân mà không có tình yêu như vậy.

“Cháu ăn no rồi, cháu đi làm đây.” Mất hết khẩu vị, cô buông đồ ăn trong tay xuống, chuẩn bị đứng dậy rời khỏi nhà ăn.

Đi ra khỏi nhà ăn, La Duẩn Hàm tâm tình phiền muộn, kỳ thật chuyện gì cô đều có thể nghe theo ông nội, duy nhất chuyện hôn nhân đại sự, cô muốn bản thân mình tự quyết định.

Có lẽ là do hôn nhân trước đây không hạnh phúc của cha mẹ đã gây cho cô ấn tượng quá sâu sắc, cha cô từng yêu một người con gái, nhưng bởi vì đối phương không có gia thế bối cảnh, bởi vậy mới bị ông nội phản đối, sau khi chia rẽ bọn họ, ông nội an bài cha cô kết hôn với mẹ cô xuất thân giàu có, kết quả là, nói một trắng hôn nhân kia là một con ác mộng đáng sợ e là còn không đủ.

Lương Tín Dân diện mạo không kém, hào hoa phong nhã, nhưng cô đối với ah một chút cảm giác cũng không có, hơn nữa ở trong lòng cô sớm đã có người thực sự thích.

Tuy rằng cô chưa từng cùng người kia nói chuyện nhiều, ngay cả cơ hội tỏ tình cũng không có, thậm chí đã muốn nhiều năm không có gặp qua đối phương, nhưng cho dù khả năng cô ở cùng một chỗ với người kia chỉ đạt 1% thôi, cô vẫn là không muốn đáp ứng hôn nhân do ông nội tự mình an bài.

“Tiểu thư, tập tài liệu của cô.” Cảnh thúc đưa tập tài liệu cho cô.

“Cám ơn ông, Cảnh thúc.”

“Tiểu thư, thỉnh cô không cần cùng lão gia tức giận, lão gia tuổi lớn, ta nghĩ hẳn chính là lo lắng cho cô, bởi vậy mới muốn thay tiểu thư tìm một người chồng có thể dựa vào giúp cô quản lý sự nghiệp.”

“Cháu đã biết, Cảnh thúc, cháu đi làm đây.” Làm sao cô lại không hiểu rõ dụng tâm của ông nội? Cô khề thờ dài, bắt đầu ra ngoài cửa chuẩn bị đi làm.

Sau khi La Duẩn Hàm đến công ty liền bắt đầu một ngày làm việc bận rộn, căn bản là không có tâm tư nghĩ đến chuyện khác, thẳng đến khi bạn tốt Uông Tử Thiên gọi điện thoại cho cô, cô mới biết được thời gian đã muốn đến giờ tan tầm.

Nếu Tử Thiên biết ông nội muốn cô không nên cùng nàng ở chung một chỗ, khẳng định sẽ kịch liệt phản đối, bởi vì kỳ thật tất cả đều do chính bản thân cô chạy đi tìm Tử Thiên, bám lấy người bạn tốt này.

Bởi vì liên quan đến gia thế nên ông nội luôn xem qua danh sách bạn bè qua lại của cô, bởi vậy phần lớn thời gian cô không có nhiều bạn bè lắm, bạn tốt thì không có nhiều, trong đó cô và Tử Thiên có cảm tình tốt nhất, có lẽ là hai nhà gia thế bối cảnh giống nhau nên Tử Thiên cũng là xuất thân hào môn, gia đại nghiệp lớn, bởi vậy quen biết với nhau từ trung học cho đến bây giờ, các cô đã muốn là bạn bè hơn mười năm.

Khác biệt lớn nhất giữa cô và Tử Thiên chính là, ngoại trừ cha mẹ nàng vẫn khỏe mạnh, mặt khác còn có năm vị thúc thúc bá bá, hơn nữa phía trên nàng còn có ba cái ca ca, cô đã từng hỏi qua, bởi vì Uông gia bọn họ phần lớn đều là đàn ông, bởi vậy cho dù phụ nữ bình thường không có địa vị, cũng phải trở thành vật hi sinh cho đám hỏi gia tộc, tỷ tỷ của nàng chính là bị như thế. Bởi vậy sau khi tốt nghiệp đại học, Tử Thiên liền sớm chuyển ra khỏi nhà sống một mình, bản thân làm việc kiếm tiền nuôi sống chính mình, không khác gì thiên kim bỏ nhà trốn đi.

“Duẩn Hàm, buổi tối ngày mai có rảnh không?” Trong điện thoại, giọng điệu của Uông Tử Thiên có vài phần thần bí.

“Có gì không? Chẳng lẽ cậu còn muốn mình cùng cậu đi gặp mặt bạn học cũ sao? Lần trước mình đã nói qua, mình không đi.” Cho dù ngày mai là thứ sáu nhưng công tác của cô vẫn còn một đống đầu.

Sau khi tốt nghiệp trung học, cô cùng Từ Thiên đồng thời tiếp tục học lên trên, đều để tóc ngắn, Từ Thiên cá tính hoạt bát là đệ tử của hội phó hội trưởng, bởi vậy sau khi tốt nghiệp mỗi lần có tổ chức họp mặt nàng đều có tham dự, mà mấy tháng gần đây, Từ Thiên lại tự tiện thay cô đăng ký tham gia hội gặp mặt bạn học cũ năm nay.

“Ngày mai cậu nhất định phải tham dự hội gặp mặt bạn học cũ, bằng không nhất định sẽ hối hận.”

“Cậu rốt cuộc đang nói cái gì vậy?”

“Mình đều ám chỉ như vậy cậu còn không biết sao?”

Những lời vừa rồi là ám chỉ? La Duẩn Hàm không hiểu rõ ràng lắm. “Cậu có chuyện gì thì cứ nói đi.”

Suốt thời gian trung học, bởi vì cảm tình của cô và Từ Thiên thật sự rất tốt, làm cái gì cũng đều làm cùng một chỗ, cùng nhau ăn cơm trưa, cùng đi toilet, cùng nhau mua đồ uống, bởi vậy lúc ấy hình như có vài bạn học còn nghi ngờ tình cảm của hai người vốn không hề đơn giản. Các cô cũng nghe được loại tin đồn này, lúc ấy hai người còn cười ha ha nữa.

Người nói những lời này, khẳng định là không hiểu rõ các cô, Từ Thiên yêu mãnh nam đầy cơ bắp, đây là chuyện mọi người đều biết, hơn nữa cũng bởi vì không tìm thấy được hình dạng giống mãnh nam làm bạn trai, cho nên đơn giản liền trở thành tác giả tiểu thuyết tình yêu, chính mình tự tay viết chuyện xưa, còn nhớ rõ một tác phẩm của nàng giống như chính là viết về chuyện tình yêu giữa một thiên kim tiểu thư cùng với một kiến trúc sư mãnh nam. Về phần bản thân cô, sau đó cũng có đối tượng trong lòng.

Uông Từ Thiên chưa nói xong, liền ho khụ vài tiếng.

“Từ Thiên, cậu có phải hay không bị cảm? Có đi bác sĩ chưa?” Vừa mới này cô còn cảm thấy thanh âm Từ Thiên có chút khàn khàn, bộ dáng nghe qua giống như là bị cảm cúm.

“Khụ, mình không sao, chính là cảm mạo nhỏ mà thôi, mình có uống thuốc rồi, ngày mai thì khỏe rồi.” Nói xong, Uông Từ Thiên tặc tặc cười ra tiếng, sau đó nói: “Mình nói cho cậu nghe, vừa mới này mình nhìn thấy danh sách tham sự gặp mặt, phía trên còn có viết Tề Diệc Vĩ.”

Nghe được ba chữ kia, La Duẩn Hàm trong lòng chấn động, không hiểu vì sao lại bắt đầu khẩn trương lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên một chút nhọt nhọt đỏ ửng. “Thật vậy chăng?”

Tề Diệc Vĩ, so với đại học trưởng của học viện các cô, vừa tiến vào cô đã chợt nghe nói đến câu chuyện vĩ đại của học trưởng này. Đã từng, cô cũng giống như bao nữ sinh khác, vụng trộm thích anh, chính là ngẫu nhiên nhìn thấy anh ở thư viện cũng đã đủ vui mừng. La Duẩn Hàm đưa bàn tay nhỏ bé vỗ về ngực, cho tới bây giờ, cô vẫn còn có thể cảm nhận được trái tim mình đập thình thịch khi nhìn thấy Tề học trưởng.

Tề học trưởng không chỉ có bộ dáng tuấn tú, thành tích cũng thực vĩ đại, nghe nói rất nhiều bạn học nữ tỏ tình với anh, nhưng đều bị học trưởng lấy học tập làm việc quan trọng mà từ chối, mà lúc ấy là tân sinh viên năm nhất như cô, căn bản ngay cả cơ hội cùng anh nói chuyện cũng không có, sau đó, học trưởng liền đi trao đổi học sinh ở Mỹ.

Đó là lần đầu tiên cô thích một người như vậy.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cho dù đã muốn rời khỏi trường học, cô vẫn là thường xuyên ở rất nhiều báo chí tạp chí nhìn thấy tên của Tề học trưởng, bởi vì anh đã muốn trở thành một bác sĩ khoa tim vĩ đại.

“Đương nhiên là thật, mình luôn mãi hỏi người tổ chức, Tề học trưởng thật sự muốn tham gia hội bạn học cũ năm nay.”

Hội gặp mặt bạn học cũ tổ chức nhiều năm như vậy, mấy năm trước Tề học trưởng không hề tham gia qua, đột nhiên năm nay lại muốn tham gia? La Duẩn Hàm khó hiểu suy nghĩ.

Bên kia điện thoại Uông Từ Thiên quả nhiên tiếp tục nói: “Còn có, mình cũng hỏi thăm qua, Tề học trưởng hẳn trước mắt không hề có bạn gái.”

“Cậu làm chi lại hỏi sự tình này?” La Duẩn Hàm có chút ngượng ngùng nói, cũng biết bạn tốt là vì cô mới hỏi thăm. Bất quá khi nghe được anh không có bạn gái, thực sự làm cho cô có cảm giác nhẹ nhàng thở ra.

Cô không biết bản thân mình đang khẩn trương vì cái gì, Tề học trưởng có bạn gái hay không, hẳn là cùng cô một chút quan hệ cũng không có, bởi vì căn bản học trưởng không hề biết đến cô.

“Duẩn Hàm, cậu liền thừa dịp lần này tỏ tình với Tề học trưởng đi.”

“Cái gì? Tò tình?” Đối với đề nghị của bạn tốt, La Duẩn Hàm không khỏi ngạc nhiên.

“So với bộ dạng ngây ngốc thích người ta như vậy, khổ nỗi người ta lại không biết, còn không bằng rõ ràng một chút tỏ tình với anh ta, nếu bị cự tuyệt, cậu liền hoàn toàn quên đi anh ta, sau đó một lần nữa đi thích người khác.” Uông Từ Thiên cá tính thẳng thắn, nói chuyện cũng giống như vậy.

Số với tình cảm không có cơ hội đơm hoa kết trái lưu luyến không buông, không bằng hưng hăng bỏ nó đi, mặt khác đi tìm kiếm một mầm mống mới trồng hoa, mới có thể nở rộ ra tình cảm yêu đương xinh đẹp, tốt lắm, liền đem chuyện này trở thành quyển sách tiếp theo của cô được lắm.

Đối với lời nói của bạn tốt, La Duẩn Hàm chính là cười khỏ, bởi vì điều kia căn bản là không thể thực hiện được. “Tề học trưởng anh ấy căn bản không biết đến mình, đột nhiên có người xa lạ hướng cậu tỏ tình, cậu sẽ không cảm thấy đối phương rất kỳ quái sao?”

“Cậu yên tâm đi, buổi tối ngày mai mình sẽ tìm cơ hội cho hai người nhận thức.”

“Cậu không cần.....”

“Yên tâm đi, không có vấn đề, hết thấy đều giao cho mình. Tóm lại, đêm mai tám giờ phải đúng giờ tham dự.” Sau khi hoàn thành công việc mai mối, Uông Tử Thiên liền đóng điện thoại.

Thật sự không có vấn đề sao?

Sau khi bạn tốt tắt điện thoại, La Duẩn Hàm sau đó mới nhớ tới vừa rồi cô mới hình như chưa có trả lời Tử Thiên bản thân đêm mai có thể đi tham gia hội bạn học cũ được hay không, nhưng điều này tựa hồ không quan trọng, bởi vì hiện tại, buổi tối của cô mới thực sự bắt đầu.

Có thể hay không nhận thức Tề học trưởng, kỳ thật không hề quan trọng như vậy, cho dù cô vẫn như cũ chính là một nhân vật Giáp qua đường cũng không có việc gì, nhưng là cô vẫn khát vọng gặp lại học trưởng một lần.

Không có mục đích gì đặc biệt, đương nhiên càng không thể giống như Tử Thiên nói thẳng thắn tỏ tình với anh, cô chính là thực đơn thuần muốn gặp lại anh mà thôi.

*

Tuy rằng Uông Tử Thiên rất muốn mai mối cho bạn tốt, nhưng vài giờ sau đó khi Duẩn Hàm tan tầm muốn gọi điện cho nàng, người nghe điện thoại cũng là Uông bá mẫu, đối phương báo cho cô biết là Tử Thiên đang ở trong bệnh viện, bởi vì cảm mạo nhỏ thiếu chút nữa biến thành viêm phổi.

Nghe được Tử Thiên đang ở bệnh viện, La Duẩn Hàm lập tức chạy đến xem nàng. Nghe nói nàng sốt cao đến gần bốn mươi độ, may mắn là Uông bá mẫu có việc mới đến nhà trọ tìm nàng, liền chạy nhanh đưa nàng đến bệnh viện.

Thấy Tử Thiên đang mơ mơ màng màng còn lo lắng cho cô, sợ bản thân hại cô không thể đi hội bạn học cũ, cũng không thể tỏ tình, La Duẩn Hàm vừa cảm thấy giận dữ vừa buồn cười. Thật là, cô vốn không có muốn tỏ tình, hơn nữa Tử Thiên nên chân chính lo lắng chính là chờ ngày mai chờ nàng tỉnh lại, lỡ tai sẽ bị Uông bá mẫu nói đến dài ra mới đúng.

Tuy rằng Tử Thiên còn đang hôn mê, nhưng đã muốn hạ sốt, sau đó La Duẩn Hàm mới chào tạm biệt Uông bá mẫu, khi đi ra ngoài phòng bệnh đã muốn hơn chín giờ tối.

Cô không có khả năng một người đi tham gia hội bạn học cũ, hơn nữa thời gian cũng đã trễ. Nhẹ nhàng chậm chạp thờ dãi, coi như việc tham dự hội bạn học cũ thất bại, không thể gặp lại Tề học trưởng, không khỏi làm cho cô cảm thấy có chút thất vọng, nhưng đáng được ăn mừng là Tử Thiên không có việc gì.

Có lẽ cô cùng Tề học trưởng không có duyên phận đi. La Duẩn Hàm mới nghĩ như vậy, ngẩng đầu lên vừa nhìn thấy một nam nhân đang chuyển động phía sau cô y tá, cô hoàn toàn ngây người.

Tề học trưởng?

Gạt người, điều này làm sao có thể, Tề học trưởng cư nhiên xuất hiện ở trước mặt cô? La Duẩn Hàm không thể tin được, cố gắng đưa tay dụi dụi hai mắt xinh đẹp, sau khi xác nhận bóng dáng trước mắt cũng không có biến mất, trong lòng hồi hộp rất nhanh nhảy dựng lên.

Cầm tập tài liệu trong tay, con mắt trong suốt cũng nhiễm thượng vài phần thần sắc cảm động, cứ tiếp tục kinh ngạc, nhưng cô sẽ không nhìn lầm người đàn ông trong lòng của mình. Tuy rằng rất nhiều năm không thấy, nam nhân này vẫn như cũ cao lớn anh tuấn, khí chất nho nhã kia làm bao người thích, khiến cho người ta liếc mắt một cái liền có thể nhận ra, tìm cô đập nhanh hơn, hô hấp cũng giống vậy.

Thật sự không hề nghĩ tới ở trong bệnh viện này sẽ thấy Tề học trưởng, tuy rằng nơi này là một bệnh viện lớn, nhưng không khỏi cũng trùng hợp quá đi, còn có, anh không phải hẳn là đi tham gia hội bạn học cũ sao?

Cô ngây ngốc nhìn người trong lòng mình, anh vẫn như trước anh tuấn, chính là không biết đang cùng ai nói chuyện điện thoại, lại bàn chút chuyện gì đó, bởi vì giờ phút này vẻ mặt của anh thoạt nhìn giống như có chút mất mát.....

“Cô ấy không có tham dự?”

“Đúng vậy, mình tới tới lui lui nhìn rất nhiều người, thật sự không có nhìn thấy La Duẩn Hàm, cô ấy là một danh nhân gì đó, rất dễ nhận ra, nhưng mình thật sự không có nhìn thấy cô ấy ở hội trường.”

“Phải không?” Tề Diệc Vĩ giọng điệu trầm thấp khó nén được thất vọng. Giờ phút này cùng anh nói chuyện điện thoại, chính là bạn bè tốt thời đại học của anh, cũng là người chủ trì hội gặp mặt lần này.

“Diệp Vĩ, như thế nào mình lại không biết cậu nhận thức La Duẩn Hàm?”

“Rất sớm trước kia liền nhận thức.”

“Cậu sẽ không nên là vì biết cô ấy năm nay cũng muốn tham gia hội bạn học cũ, cho nên mới quyết định tham gia đi?” Không lâu trước đó anh gọi điện thoại cho Diệp Vĩ, thuyết phục anh tham gia hội bạn học cũ, cũng nói đến danh nhân tham dự năm nay cũng không ít, bao gồm tổng giám đốc tập đoàn Nhân Anh trẻ tuổi xinh đẹp La Duẩn Hàm.

Tề Diệp Vĩ chính là cười khẽ, không có trả lời.

Năm giờ chiều hôm nay, đột nhiên có một bệnh nhân bệnh tim tái phát cần phải điều trị ngay, bởi vậy anh lại phải thay quần áo vào trong phòng phẫu thuật, cho đến nửa giờ sau khi xác nhận tình trạng bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm, anh mới chuẩn bị rời khỏi bệnh viện, vừa vận bạn bè gọi điện thoại đến, anh mới thuận tiện hỏi, không nghĩ tới La Duẩn Hàm cũng không có xuất hiện ở hội bạn học cũ.

Không lẽ cô ấy cũng đến trễ đi?

Anh không phủ nhận bản thân mình là vì biết cô tham gia hội bạn học cũ, cho nên mới quyết định tham dự, anh muốn biết hiện tại cô sống có tốt không? Có phải hay không vẫn còn độc thân?

Liền như theo lời anh nói, anh rất sớm trước kia liền nhận thức cô.....

“Diệp Vĩ, tuy rằng La Duẩn Hàm chưa có tới, nhưng nơi này vẫn còn một đám fan chờ cậu đến làm quen, trong đó nhiều nữ nhân đủ điều kiện tốt lắm! Cậu có tới không?”

“Minh.....” Tề Diệp Vĩ đang muốn trả lời, liền chú ý tới phía trước hình như có người đã đứng một hồi lâu, anh nghiêng đầu nhìn qua, khi nhìn thấy nữ nhân đứng ở nơi đó, đôi mắt thâm thúy bỗng nhiên hiện lên một chút kinh ngạc, sau đó khẽ cười lên. “Minh thấy rồi.”

“Thấy cái gì?”

“Thật có lỗi, chỉ sợ hôm nay mình có việc, lần sau rảnh rồi mình sẽ tham gia.”

Đưa di động vào túi, Tề Diệp Vĩ đi về phía nữ nhân đang đứng ngây ngốc kia.

Bởi vì quá mức kinh ngạc khi thấy Tề Diệp Vĩ đi về phía bên này, làm cho La Duẩn Hàm hoàn toàn ngây người, thẳng đến khi đối phương đi về phía cô, cô mới lấy lại tinh thần, đang muốn cất bước rời đi, anh đã muốn đứng ở trước mặt cô.

“Đã lâu không thấy, vì sao em lại ở chỗ này?”

Thanh âm nam nhân trầm thấp ôn hòa, liền cho người ta cảm giác giống hệt anh, chính là, vì sao anh lại nói với cô “Đã lâu không thấy”? Bộ dáng của anh giống như là đang chào hỏi bạn bè đã lâu không gặp, nhưng cô thực xác định trước kia ở trường học bọn họ cũng không quen biết, chẳng lẽ anh nhận sai người?

“Có một người bạn đang nằm bệnh viện, tôi lại đây xem cô ấy, hiện tại đang muốn trở về.”

“Em không có ấn tượng đối với tôi sao?” Tề Diệp Vĩ không phải không phát hiện biểu tình hoang mang kia trên mặt cô. Cô không hề nhớ rõ anh?

Chưa bao giờ nghĩ tới có thể cùng nam nhân trong lòng gần gũi nói chuyện, trong lòng La Duẩn Hàm nay còn sớm chạy loạn, nếu như hai người gần nhau một chút nữa, cô khẳng định đối phương nhất định sẽ nghe được tiếng tim đập thẳng thắn rung động của cô. Bất quá lời nói của anh có chút kì quái, anh là muốn hỏi cô có nhận biết anh hay không sao?

“Tôi biết anh là học trưởng Tề Diệp Vĩ, hẳn là học sinh nào mà không biết đến anh.” Bởi vì thành tích vĩ đại của anh, phong thái mê người, cũng đã được nhiều vị giáo sư của nhiều học viện nước ngoài mời đến làm học sinh trao đổi.

Tề Diệp Vĩ thật sâu nhìn cẩn thận khuôn mặt kia. “Em.....”

Cô nói không đúng sao? Vì sao anh lại dùng biểu tình thoát nhìn như là có chút cảm thấy cô đơn cùng bất đắc dĩ nhìn cô, là nàng nhìn nhầm sao?

Tề Diệp Vĩ không giải thích cái gì, lạnh nhạt cười. “Tôi cũng biết em là ai, em là La Duẩn Hàm học muội.”

Vừa rồi cô còn tưởng rằng Tề học trưởng đi tới nói chuyện cùng cô có thể là do nhận sai người, không nghĩ tới anh thật sự nhận thức cô bất quá nếu Tề học trưởng nhận thức cô, giống như cũng không cần cảm thấy quá kinh ngạc, năm trước sau khi cô trở thành tổng giám đốc tập đoàn Nhân Anh, từng có rất nhiều báo chí truyền thông viết đến, cô đi tới đâu máy ảnh liền chụp theo tới đó, cho tới bây giờ, ngẫu nhiên còn có thể phát hiện có vài tên phóng viên đang đi theo cô.

Nghĩ đến khả năng anh cũng là bởi vì xem truyền thông báo viết mới biết được cô là ai, nhưng là nghe được anh nói những lời tiếp theo, lại làm cho La Duẩn Hàm khiếp sợ không thôi.

“Đuẩn Hàm học mọi, rất sớm trước kia tôi đã biết đến em, cái kia thời điểm em giống như vừa mới nhập học không bao lâu, thường thấy em ở thư viện đọc sách, hơn nữa đều xem những sách liên quan đến thiết kế.”

La Duẩn Hàm con mắt sáng mở to. Tề học trưởng thật sự trước kia biết cô, nhưng cô còn không có phát hiện? Trước kia cô xác thực thường thường ở thư viện đọc sách, bởi vì cô không muốn đem sách về nhà xem.

Nghĩ đến đối phương không phải bởi vì tin tức truyền thông báo viết mới nhận thức cô, mà là từ rất sớm trước đó liền chú ý tới chính mình, làm cho La Duẩn Hàm nội tâm cao hứng không thôi.

Cô thậm chí còn hưng phấn muốn vọt tới phòng bệnh của Từ Thiên cùng bạn tốt chia sẻ sung sướng của mình, cho dù việc đi gặp mặt bất thành, nhưng nhờ phúc của nàng, cô mới có thể ở đây gặp gỡ học trưởng, đây có thể làm cho Từ Thiên yên tâm, hảo hảo ngủ một giấc.

Hai người phảng phất nhận thức hồi lâu, cũng là lần đầu tiên nói chuyện, cảm giác khá kỳ diệu lại làm cho người ta tâm tình thoải mái, trong lúc nhất thời ai cũng không muốn nhanh như vậy liền chấm dứt lần gặp nhau ngẫu nhiên này.

“Tôi biết này một quán bar gần đây, tôi mời em đi uống.”

Quán bar? La Duẩn Hàm chần chờ một chút, nhưng vẫn là gật đầu. “Được thôi.”

Rất nhanh, Tề Diệc Vĩ cùng La Duẩn Hàm đã đi vào một gian quán bar gần bệnh viện, có lẽ là vì cuối tuần nên đêm nay quán bar có vẻ rất sôi động.

Mỗi khi ngẫu nhiên tan tằm hoặc kết thúc một thời gian dài giải phẫu, anh sẽ cùng với vài vị bác sĩ trong bệnh viện đến nơi này uống rượu thả lỏng một chút, bởi vì hoàn cảnh bây giờ không khác biệt lắm, cho nên anh mới thực tự nhiên đã nghĩ mang cô đến nơi này.

La Duẩn Hàm đã có ý cúi đầu xuống nhưng vẫn là bị rất nhiều vị khách với ánh mắt sắc bén nhận ra thân phận của cô.

“Cô ta không phải là nữ tổng giám đốc trẻ tuổi La Duẩn Hàm?”

“Đúng nha, hình như là cô ta.”

“Bản thân là nữ tổng giám đốc hơn mười triệu, làm sao có thể đến quán bar nhỏ này uống rượu?”

La Duẩn Hàm biểu tình có chút cứng ngắc. Nhớ rõ khi cô vừa mới lên tổng giám đốc, có một lần cùng Từ Thiên đi vào quán bar, tình hình liền giống như hiện tại, lập tức bị khách nhân trong quán nhận ra, đối mặt với việc mọi người vây xem, chỉ có thể nói là các cô chạy trốn rồi khỏi quán bar, Từ Thiên lúc ấy còn hay nói giỡn sau này không dám tùy tiện cùng cô ra ngoài, bị nhiều người vây quanh nhìn như vậy, cảm giác thật là khủng khiếp.

Vừa rồi có phải hay không cô không nên đáp ứng cùng anh đến quán bar? Bị đám người vây quanh như vậy, hẳn là Tề học trưởng cũng sẽ cảm thấy thực không được tự nhiên hoặc mất hứng đi.....

“Thật là La Duẩn Hàm nha! Bên ngoài so với ở trong tivi thoát nhìn càng trẻ tuổi xinh đẹp hơn, này, La Duẩn Hàm ở trong này!” Khách nhân vây xung quanh quán bar, thậm chí đã bắt đầu hô to gọi nhỏ muốn bạn bè lại đây.

Vừa nghĩ tới có nên lập tức rời khỏi đây hay không, một bàn tay to ấm áp đột nhiên cầm lấy tay cô, La Duẩn Hàm kinh ngạc nhìn nam nhân bên cạnh, chỉ thấy biểu tình của anh không hề đẹp mặt tí nào.

“Chúng ta đi thôi.” Sắc mặt nam nhân này không tốt, giọng điệu cũng quả quyết, nắm lấy tay cô, tiến vào quán bar được một phút rồi lại rời đi.

Đi ra ngoài quán bar, hai người đi vào một ngõ nhỏ ít người, La Duẩn Hàm tâm tình liền trầm trọng. Tề học trưởng tức giận sao? Cô hẳn là nên hướng anh xin lỗi.

“Cái kia.....”

“Tôi thực sự có lỗi.”

Cô kinh ngạc sững sờ. Học trưởng đang hướng cô xin lỗi, anh không tức giận sao?

Tề Diệc Vĩ lại trịnh trọng nói: “Tôi thật sự có lỗi, vừa rồi lời mời của tôi thiếu chu đáo, tôi không nên mời em đến một quán bar nhiều người như vậy, em có khỏe không?” Nhớ tới vừa rồi trên mặt cô tràn đầy kinh hoàng, anh lại không khỏi cảm thấy đau lòng.

“Lần sau tôi sẽ chú ý hơn.”

Anh không hề cảm thấy không được tự nhiên hoặc cảm thấy phiền toái, còn nói lần sau sẽ chú ý hơn? Cho dù vừa rồi cô có điểm bị kinh hách một chút, nhưng giờ phút này cũng đều bị lời nói trầm thấp ấm áp của anh dâng lên một cỗ ái mộ trong lòng kia lại gọn sóng không ngừng mở rộng lại mở rộng, thẳng cho đến khi tràn ngập toàn bộ lồng ngực.

La Duẩn Hàm đôi mắt không nhịn được ướt át, cô ước gì thời gian có thể hay không dừng lại ở giây phút này vừa làm cho người ta cảm thấy cảm động lại vừa uất ức?

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, cô vẫn là rất thích anh.

Một cổ ấm áp không ngừng tăng vọt lên truyền từ lòng bàn tay hai người đang nắm chặt nhau, ngực của cô nhất thời trở nên nóng nóng trướng trướng, nhìn khuôn mặt anh tuần kia, cô nghĩ rằng, có lẽ về sau sẽ không bao giờ có khả năng giống như bây giờ, thích một người như thế.

Đột nhiên nhớ tới lời khuyên của bạn tốt muốn cô tỏ tình, cô nguyên bản còn cảm thấy chính mình tuyệt đối nói không nên lời, nhưng hiện tại.

“Tề học trưởng, em thích anh.” Không có do dự nhiều lắm, liền nói ra như vậy, mặc kệ anh có thích cô hay không, cô đều muốn người nam nhân trước mắt này biết được tâm ý của cô.

Đối mặt với tỏ tình đột ngột như vậy, Tề Diệc Vĩ đầu tiên là sợ run một chút, tiếp theo mới liền nở nụ cười, ý cười tràn ngập ấm áp.

Tuy rằng không hề hối hận khi bản thân xúc động đến nỗi tỏ tình như thế, nhưng giờ phút này biểu hiện tươi cười trên mặt anh lại làm cho La Duẩn Hàm cảm thấy có chút khản trương lại có chút xấu hổ, không biết điều đó có ý nghĩa gì?

Tuần nhan tươi cười càng ngày càng sâu sắc. “Duẩn Hàm học muội, nhìn không ra cá tính của em nguyên lai vội vàng xao động như vậy.”

“Cái gì?” Bản thân không ngừng khản trương, cô vẫn như cũ không chịu thua kém liền say đắm trong nụ cười mê người của anh, anh nhất định là người con trai cười rộ lên đẹp nhất trên thế giới.

“Bởi vì em đã giành trước nói những lời anh muốn nói từ trong lòng rồi.”

Giành nói những lời anh muốn nói trong lòng? Đầu óc La Duẩn Hàm trống rỗng, không dám tin tưởng những điều bản thân mình vừa nghe được, bởi vì những lời này có ý tứ, giống như học trưởng cũng thích cô.

Tề Diệc Vĩ bàn tay to mềm nhẹ nhàng vuốt đầu cô. “Không hiểu ý tứ của anh sao?”

La Duẩn Hàm mặt đỏ ngắc lên, nhìn thấy người nam nhân này đang cười ôn nhu đối với cô.

“Anh cũng thích em, Duẩn Hàm” Anh vừa nói xong, liền cúi đầu hôn môi lấy cái miệng nhỏ nhắn kia bởi vì kinh ngạc mà khẽ nhếch lên, tuy rằng đôi môi đỏ mọng có một chút khô nứt nhưng lại thập phần mềm mại.

Anh đem nữ nhân trước mắt bởi vì bị anh hôn môi mà vẻ mặt e lệ ôm vào trong lòng, trong mắt có chút cảm động, phảng phất rất sớm trước kia đã nghĩ muốn làm như vậy.

“La Duẩn Hàm tiểu thư, em nguyện ý kết giao cùng anh sao?”

Ở phía trên đầu truyền đến giọng nói nóng bỏng của nam nhân, làm cho người ta càng cảm nhận sâu sắc thật tình của anh, hơn nữa giọng điệu nói chuyện dường như đang muốn cầu hôn cô vậy, khiến cho người nghe phải mặt đỏ tim đập.

“La Duẩn Hàm tiểu thư, em nguyện ý kết giao cùng anh sao?” Không đợi được câu trả lời, anh kiên nhẫn hỏi lại thêm một lần nữa.

“..... Em đồng ý cùng anh kết giao, Tề Diệc Vĩ tiên sinh.” Lấy lại tinh thần, cô nhìn anh một cách nhu tình, vui vẻ nói.

Trả lời của cô đôi lúc chính là một nụ hôn, như là đang trao đổi tín vật đính ước với nhau, một nụ hôn vừa thâm tình vừa triền miên nồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

“Chủ Nhật tuần này, ông mời Tín Dân về nhà làm khách, cháu chuẩn bị chiêu đãi người ta tốt một chút.”

Hơn tám giờ tối thứ hai, La Duẩn Hàm ngồi ở trong văn phòng nhớ tới lời ông nội nhắc nhở cô khi vừa mới ra ngoài đi làm vào buổi sáng, tâm tình càng thêm nặng nề. Năm đó cha cô cũng bắt đắc dĩ giống cô sao?

Cô rất muốn cùng ông nội nói rằng cô đã có bạn trai, hơn nữa còn là một người rất tuyệt vời, nhưng là cô rất sợ bản thân mình cũng sẽ rơi vào vận mệnh của cha mình năm đó, nhưng là cô lại càng không thể giống như Từ Thiên bỏ nhà rời đi, bởi vì cô biết, cha cô qua đời đã khiến cho ông nội thật thương tâm.

Cô nên làm cái gì bây giờ?

Rốt cuộc nên làm như thế nào, ông nội mới có thể hiểu được hôn nhân không có tình yêu thì sẽ không hạnh phúc, cha mẹ cô chính là ví dụ tốt nhất, nhưng cô lại không thể nhắc tới chuyện làm thương tâm khổ sở ông nội, nhưng cô còn có thể làm gì đây? Thật phiền phức, thật muốn gặp Diệc Vĩ, thật muốn gặp anh.

Rõ ràng hôm qua mới vừa gặp mặt, nhưng hiện tại cô lại rất muốn gặp anh.

Một tháng trước, sau khi hai người tỏ tình với nhau, cô cùng Diệc Vĩ bắt đầu kết giao, cùng anh biến thành quan hệ tình nhân. Đây là chuyện từ trước đến nay cô nghĩ cũng không dám nghĩ đến, mãi cho đến hiện tại, cô còn thường thường cảm thấy chính mình như là đang nằm mơ.

Chỉ là bọn họ ngày thường công tác đều bề bộn nhiều việc, thời gian rảnh rỗi ở cùng một chỗ chỉ có ngày nghỉ, hình như hiện tại anh vẫn còn ở bệnh viện đi?

Di động ở trên bàn vang lên, cô lộ ra tươi cười tiếp nghe.

“Duẩn Hàm, em còn ở công ty sao?”

“Ừ, còn anh?” Trong điện thoại truyền đến âm thanh nam nhân vừa trầm thấp lại ôn nhu, làm cho cô càng muốn nhìn thấy anh hơn.

“Đang muốn về nhà.”

“Em.” Muốn gặp anh. Chần chờ một chút, chung quy cô không nói ra khỏi miệng được.

“Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Cô cố gắng kiềm chế nội tâm kia, kì thật khát vọng trong lòng rất muốn lập tức nhìn thấy anh. Anh làm việc cả một ngày trời, hẳn là mệt chết đi.

“Anh nhớ về sớm một chút để nghỉ ngơi.”

“Được, em cũng không nên làm việc quá muộn.”

“Ừ.” Đóng điện thoại lại, La Duẩn Hàm hít một khẩu khí thật sâu, một lần nữa điều chỉnh lại tâm tình. Vừa mới nãy cô thiếu chút nữa đã nói ra muốn gặp anh rồi, đây là lần đầu tiên cô muốn ý lại vào người khác, có thể thấy được cô thật sự rất thích anh.

Bất quá, cô không thể đem phiền não của bản thân gây phiền toái cho anh, cũng không thể có ý tưởng muốn ý lại vào người khác, chuyện của bản thân nên tự chính mình tìm ra biện pháp giải quyết, từ nhỏ đến lớn, cô không phải đều là sống như vậy sao?

Lúc này nữ thư ký đột nhiên gõ cửa, đem tài liệu hội nghị đã được chỉnh sửa đầy đủ tiến vào, La Duẩn Hàm cho cô ấy tan tằm trước, dù sao cô cũng phải xem hết tài liệu trên tay này mới về được.

20 phút sau, khi mà cô mang theo tập tài liệu chuẩn bị tan tằm, di động lại một lần nữa vang lên. Là Diệc Vĩ, anh về nhà rồi?

“Duẩn Hàm, em còn đang ở công ty sao?”

“Ừ, đang chuẩn bị về nhà.”

“Thật tốt quá, kia hiện tại em có thể xuống lầu được không? Không biết vì sao, anh đột nhiên rất muốn gặp em.” Nghe vậy, cô không khỏi bắt đầu kích động, anh đang chờ cô ở dưới lầu công ty?! Tuy rằng anh nói muốn gặp cô, nhưng cô đoán là, anh nhất định là đoán được cô muốn gặp anh.

Cơ hồ chỉ dùng thang máy đi xuống, bởi vì kinh hỉ mà thân người không ngừng run nhè nhẹ, khi thang máy tới lầu một, La Duẩn Hàm bước nhanh hướng đến cửa, ngay cả bảo vệ trong đại sảnh hướng cô chào hỏi cũng đều không có nghe thấy, một lòng thầm nghĩ chạy vội đến bên người đàn ông kia.

Đi ra khỏi công ty, cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia đứng sừng sững ở bên xe, tuần nhan hướng cô cười thật ôn nhu, cô nhất thời hốc mắt phiếm hồng.

Tuy rằng cô không hiểu được vì sao anh lại biết được suy nghĩ trong lòng cô, nhưng là khi anh đến nơi này, khiến cho cô cao hứng cơ hồ đến nỗi muốn rơi lệ.

Mặc kệ có bị người khác nhìn thấy hay không, La Duẩn Hàm trước tiên bước tới vài bước, sau đó bước chân về phía anh, ôm chặt lấy anh.

Rõ ràng không muốn ý lại anh, nhưng là cô rất thích lồng ngực ấm áp rộng thùng thình này, cô thật sự thật cao hứng khi anh đến tìm cô, bởi vì cô thật sự vô cùng nhớ anh.

Rúc vào trong lòng anh, La Duẩn Hàm âm thanh nũng nịu nói: “Diệc Vĩ, em có từng nói cho anh nghe chưa, em thật sự thật sự rất thích anh?”

Làm sao có thể chưa từng nói qua? Lần đầu hai người nói chuyện với nhau, cô không phải liền hướng anh tỏ tình sao? Nhưng khác nhau chính là lúc đó

cô giống như nữ học sinh lần đầu tiên tỏ tình, giờ phút này lại là một nữ nhân hướng nam nhân nói lời tình ý. Thân hình mềm mại rúc vào trong lòng anh nói chuyện, nhu tình mật ý kia như là trực tiếp chui vào tâm của anh, khiến cho anh nhất thời cảm động thiếu chút nữa liền biến thành nam sinh được tỏ tình, muốn trả lời với cô rằng, anh cũng thật sự thật thích cô.

Thật muốn hôn cô, ôm cô, muốn nhìn thấy bộ dạng cô tỉnh giấc trong lòng chính mình vào buổi sáng.

“Làm sao bây giờ? Tối hôm nay anh thật sự không muốn cho em trở về.” Không muốn khát vọng của chính mình dọa cô, bởi vậy Tề Diệc Vĩ muốn trung cầu sự đồng ý của cô, cô nguyện ý đem chính mình giao cho anh sao?

La Duẩn Hàm một trận ngượng ngùng, trái tim có chút loạn đập nhộn nhịp. Cô cũng không muốn cùng anh tách ra.

Nhẹ nhàng cúi đầu, cô thẹn thùng như muỗi kêu nhỏ giọng nói: “Vậy đừng cho em trở về.”

Hai người đang ngồi ở trong xe của Tề Diệc Vĩ, trước tiên trở về nhà anh.

Sau khi xe ngừng lại, bọn họ vô cùng thân thiết xuống xe ôm nhau đi vào trong căn nhà, hoàn toàn không có chú ý tới ở phía sau có một chiếc xe màu đen một đường bám theo từ tập đoàn Nhân Anh đến phòng trọ, lúc này cửa kính xe mở ra, có người đang nhấn nút chụp ảnh.

Bên trong nhà trọ.

.....

Ôm chặt nữ nhân bên người, sau khi Tề Diệc Vĩ hưởng thụ dư vị hoan ái, anh hôn lên hai má của cô, thương thức khuôn mặt đỏ bừng giờ phút này của cô, ánh mắt mê ly bộ dáng kiều diễm

Phát hiện anh chăm chú nhìn chính mình, La Duẩn Hàm thẹn thùng không thôi. “Anh không cần nhìn em như vậy.”

“Không quan hệ, anh cảm thấy bộ dạng em rất đẹp.” Anh khẽ vuốt ve mặt của cô, thỏa mãn nở nụ cười.

Anh thật sự cảm thấy cô đẹp sao? Cô chăm chú nhìn anh, cũng học theo động tác của anh vờn tay ra muốn vuốt ve khuôn mặt gần như hoàn hảo của anh đang kề sát vào mặt cô.

“Em cảm thấy bộ dạng anh mới đẹp.” Môi của anh cũng thực gọi cảm mê người.

Đột nhiên, tay cô liền bị anh hôn trộm xuống một cái, lại làm cho cô một trận thẹn thùng.

Chính là thấy anh từ trên giường ngồi dậy, lập tức ôm lấy cô, La Duẩn Hàm có điểm kinh hoàng.

“Diệc Vĩ?” Cô ôm sát cổ của anh.

“Đừng khẩn trương, anh chỉ là muốn ôm em đi tắm rửa, sau đó trở lại trên giường hảo hảo ngủ một giấc thôi, bằng không ngày mai em sẽ không có sức lực làm việc.”

Tề Diệc Vĩ không hề dừng lại, đồng thời trong lòng phải kiềm chế một cỗ ham muốn thêm một lần dục vọng nữa, dù sao về sau còn có thời gian, anh không muốn làm cô mệt chết, đặc biệt gần đây cô công tác bề bộn nhiều việc.

Quả thực, thời điểm La Duẩn Hàm đang tắm rửa đã muốn đi ngủ, bởi vậy một hồi đến trên giường, cô lập tức nặng nề ngủ.

Sau khi Tề Diệc Vĩ giúp cô thay chăn liền đem cô ôm vào trong ngực, vẻ mặt đồng dạng thỏa mãn nhắm mắt lại.

Trong phòng im lặng ngọt ngào, hai người ôm nhau mà ngủ giờ phút này thật hạnh phúc yên tĩnh, hồn nhiên không biết vài ngày sau sẽ có chuyện xấu xảy ra thay đổi phần lớn cuộc sống của họ, khiến hai người bọn họ tiến vào một loại nhân sinh khác.

“Chết tiệt! La Duẩn Hàm thông đồng cùng bác sĩ có tiếng, cùng nhau trở về nhà trai qua đêm!”

Uông Tử Thiên nhớ kỹ tiêu đề thật bực ở trên tuần san bát quái mới phát hành ngày hôm qua, trên bìa là ảnh chụp Tề học trưởng ôm bạn tốt cùng nhau đi vào nhà trọ của anh, nếu là người sáng suốt vừa thấy liền biết quan hệ hai người bọn họ có bao nhiêu ái muội thân mật.

“Minh thấy bọn họ thật sự là không sợ hãi nói những lời khiến người ta tức chết, đem cậu cùng Tề học trưởng nói giống như là đang yêu đương vụng trộm, rất khoa trương.”

Cư nhiên lại dùng loại chữ “thông đồng” này, bất quá không khoa trương chính là chỉ sợ độc giả cũng không thanh toán.

Bởi vì lo lắng tình huống của bạn tốt, bởi vậy Uông Tử Thiên trực tiếp đến công ty của La Duẩn Hàm tìm người, cũng thuận tiện nhìn xem có cái gì địa phương cần hỗ trợ.

Tuần san bát quái vừa ra, tin tức truyền thông cũng đi theo truy đuổi hai vị đương sự, vừa mới đến trước cửa công ty liền gặp không ít truyền thông chờ phỏng vấn Duẩn Hàm, cô phải là mất thật lớn một phen công phu mới có thể chen vào.

La Duẩn Hàm mày nhăn lại. Từ ngày hôm qua đến giờ cô vẫn luôn trốn tránh phóng viên, cho dù biết né tránh như vậy chung quy cũng không phải là biện pháp, nhưng sự tình tới rất đột ngột, cô còn chưa có kịp suy nghĩ tốt muốn như thế nào trả lời vấn đề của phóng viên, cũng chỉ có thể trước tránh đi.

“Duẩn Hàm, cậu có khỏe không?” Thân là một người danh nhân thật sự là rất khó khăn, ngay cả nói chuyện yêu đương đều bị công chư hậu thế.

“Đúng rồi, La gia gia như thế nào? Ông có nói cái gì sao?” Duẩn Hàm chú ý nhất chính là cái nhìn của ông nội cô đối với cô.

“Ông nội từ ngày hôm qua đến giờ cũng không chịu nói chuyện với mình, thậm chí buổi sáng cũng không có đi ra cùng mình ăn sáng.” Cô biết ông nội rất tức giận. “Cảnh thức nói ngày hôm qua Lương chủ tịch ngân hàng Đông Tín gọi điện thoại gấp cho ông nội, đối phương giống như đang hỏi chuyện xấu, kết quả nói chuyện tựa hồ thật sự không được vui.”

“Kia ý tứ là đám hỏi của cậu với xí nghiệp Lương Tín Dân có thể thất bại?” Cô biết chuyện xem mắt của bạn tốt với Lương Tín Dân, Lương Tín Dân là nhị ca đồng học của cô, trước kia có đi qua nhà cô.

“Xem ra chuyện xấu xảy ra cũng không phải là không có lợi.”

Nhà giàu người ta thường yêu cầu môn đăng hộ đối, nói trắng ra chính là muốn có mặt mũi, nay Duẩn Hàm bị chụp cùng với nam nhân khác thân mật, thậm chí trong báo còn miêu tả cuộc sống ở chung của bọn họ sinh động như thật, còn chưa có cưới vào cửa, chuyện xấu liền bị đăng báo náo loạn như vậy, việc Lương gia muốn hủy bỏ đám hỏi tuyệt không kì lạ.

Đám hỏi của cô cùng Lương gia thất bại, La Duẩn Hàm cũng không phải không rõ ràng, đã có thể xem như thật sự, nhưng chẳng lẽ ông nội sẽ đồng ý cho cô kết giao cùng Diệc Vĩ sao?

Hơn nữa, cho tới bây giờ, cô cũng không biết Diệc Vĩ đối với tình cảm yêu đương của bọn họ sáng tỏ cho cái ý tưởng gì, tâm tình lại như thế nào, bởi vì cô còn chưa có gọi điện thoại cho anh, mà anh lại không có gọi điện thoại cho cô.

Cô không có gọi điện thoại cho anh, là bởi vì tâm tình thực hỗn loạn, không biết nên nói với anh cái gì, mà anh cũng không có gọi lại là vì sao? Phóng viên sẽ đến truy vấn cô về chuyện xấu, nói vậy cũng sẽ đi phỏng vấn anh, dù sao trên tuần san có tư liệu cá nhân của anh. Như vậy..... Hẳn là tạo phiền phức cho anh đi? Như vậy anh không có liên lạc cho cô, là vì tức giận? Người bình thường hẳn là đều đã tức giận, anh bởi vì vậy mà cảm thấy ở một chỗ cùng cô có áp lực rất lớn sao?

Cô không biết, càng không thể tưởng tượng được nếu như trong lời nói, anh cảm thấy áp lực rất lớn yêu đương cùng cô thực phiền toái, như vậy quan hệ trong lúc đó của bọn họ có phải hay không liên.....

Lúc này điện thoại của cô truyền đến tin nhắn thứ nhất, người gửi là Tề Diệc Vĩ, lòng của cô nhất thời thu nhanh, tay nhỏ bé khẽ run ần xuống xem tin nhắn.

Duẩn Hàm, tối hôm nay anh ở khách sạn xx phòng 7015 chờ em, có việc muốn nói với em, sau khi công tác kết thúc cứ tới đây, anh sẽ chờ.

Anh hẹn cô gặp mặt ở khách sạn? Cũng đúng, ở khách sạn này phóng viên truyền thông không thể đi theo tiến vào được, hơn nữa cũng đủ bí mật. Chính là, anh muốn cùng cô nói cái gì?

“Là ai gửi tin nhắn đến?” Ưông Tử Thiên cảm thấy bạn tốt sau khi xem tin nhắn trên điện thoại xong biểu tình càng ngưng trọng.

“Là Diệc Vĩ.”

“Anh ta nói cái gì?”

“Anh ấy hẹn mình buổi tối gặp mặt, có việc muốn nói với mình.” La Duẩn Hàm chưa sót cười.

“Tử Thiên, cậu cảm thấy anh ấy muốn cùng mình nói cái gì? Hẳn là nói chuyện chia tay đi? Dù sao thường bị truyền thông vừa chụp ảnh vừa truy vấn chuyện tình cảm yêu đương, anh ấy hẳn là sẽ cảm thấy áp lực rất lớn.”

Ưông Tử Thiên cũng đang giật mình, vạn nhất tình cảm yêu đương của Duẩn Hàm cùng Tề học trưởng thật sự đến ngõ cụt, Duẩn Hàm nhất định sẽ rất khó vượt qua, dù sao cô cũng thích Tề học trưởng như vậy, nhưng lại ngây ngốc đơn phương yêu mến người ta nhiều năm như vậy.

Bất quá sự tình chưa đến thời điểm cuối cùng, ai lại có thể biết trước kết cục đâu? Bởi vậy cô vỗ vỗ vai bạn tốt, lạc quan an ủi nói: “Cậu trước đừng tự mình phiền não, theo ý kiến của mình, nếu Tề học trưởng thật sự muốn chia tay với cậu, vậy chứng tỏ anh ta không có yêu cậu đủ, nếu anh ta thật sự thích cậu, như vậy anh ta liền sẽ không để ý bị truyền thông chụp ảnh.”

Buổi tối, khi La Duẩn Hàm đi vào trong phòng khách sạn, còn chưa có kịp mở miệng nói chuyện, liền bị người khác ôm chặt lấy.

“Thật có lỗi, ngày hôm qua anh phải tham dự một ca giải phẫu kéo dài hơn mười mấy giờ, mãi đến giữa trưa hôm nay mới biết được chuyện của chúng ta bị đăng báo.” Tề Diệc Vĩ ôm cô, bản thân tự trách nói.

Đây là lí do vì sao anh không có gọi điện thoại cho cô? La Duẩn Hàm phiền não cả một ngày nhất thời hốc mắt đỏ lên. Cô nghĩ đến anh cảm thấy ở cùng một chỗ với cô áp lực quá lớn nên không muốn để ý cô.....

Tề Diệc Vĩ buông người trong lòng ra, sau đó mới phát hiện cô một bộ dạng muốn khóc. “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Cô hít hít cái mũi, “Em nghĩ đến. Anh không muốn để ý đến em, cho nên mới không có gọi điện thoại cho em.”

“Đưa ngốc!” Anh vừa buồn cười vừa đau lòng vuốt đầu cô. “Hơn nữa cho dù anh không có gọi điện thoại cho em, em cũng có thể gọi cho anh không phải sao? Ngẫu nhiên em cũng có thể ý lại một chút vào người bạn trai như anh này, hoặc là hướng anh làm nũng cũng được, hiểu không?”

“Ân?” Cô chớp chớp hàng lông mi dài bị nước mắt làm cho ẩm ướt.

“Tựa như lần trước vậy, nói với anh rất muốn anh, rất muốn gặp anh, như vậy anh sẽ đến bên cạnh em.”

“Lần trước em có nói như vậy sao?” Cô nhớ rõ cô chỉ ở trong lòng thương nhớ, hẳn là chưa có nói ra.

Tề Diệc Vĩ cười cười, không có trả lời vấn đề của cô. Đúng là cô cũng không có nói cái gì, nhưng giọng điệu muốn nói lại thôi đã lộ ra lòng của cô.

“Em biết không? Khi anh từ phòng giải phẫu đi ra, mới biết được có một đồng phóng viên muốn tìm anh.”

“Thực xin lỗi.” La Duẩn Hàm vừa nghe, vội vàng hướng anh xin lỗi.

“Sao lại xin lỗi anh?”

“Đều là bởi vì liên quan đến em mới hại anh xuất hiện ở trên bìa báo tuần san, em nghĩ hẳn là đã tạo phiền toái thật lớn cho anh, thật sự có lỗi.”

“Em sẽ không cảm thấy phiền toái sao?” Anh xem qua bên trong báo tuần san, kia báo viết miêu tả cuộc sống ở chung của bọn họ phần lớn không giống sự thật, đối với danh dự của cô thương tổn cũng không nhỏ, hơn nữa phóng viên tìm cô tuyệt đối sẽ nhiều hơn.

“Em.”

“Anh nghĩ, nếu chúng ta tiếp tục kết giao, bọn chó nhiều chuyện này nhất định sẽ tiếp tục chụp ảnh chúng ta, lần sau có lẽ là một nụ hôn môi của chúng ta liền có khả năng ở trên báo.” Chỉ cần có nửa điểm chuyện xấu của danh nhân, tùy tiện hé ra ảnh chụp, bọn họ là có thể viết thành một cái tiêu đề phóng đại.

La Duẩn Hàm hít một khẩu khí sâu, cơ hồ chân đứng không nổi. Ý tứ của anh là. “Anh anh. Anh muốn chia tay với em sao?”

Tề Diệc Vĩ đưa tay sờ sờ mặt của cô, “Vậy em lại là nghĩ như thế nào?”

“Em.” Cô nên trả lời anh như thế nào? Liền như theo lời của anh, tiếp tục cùng cô ở chung một chỗ, tùy thời đều có khả năng lên báo nhưng chia tay. Lòng của cô thất lại càng nhanh.

Tuy rằng lúc trước cô còn nghĩ tới có lẽ anh muốn nói chuyện chia tay bởi vậy nên cô cũng không muốn biện minh cho chính mình, nếu anh không vui vẻ, như vậy cũng không nên gây phiền toái cho anh, cô biết rõ cái cảm giác bị người khác chỉ trích là như thế nào.

Nhưng là khi nhìn thấy anh, cô lại phát hiện bản thân mình căn bản là không thể gạt đầu. Không! Cô không cần chia tay, bởi vì cô không muốn về sau sẽ không còn được gặp lại anh nữa, còn có cô không muốn lại mất đi áp lực của anh khiến cho người ta cảm thấy an tâm ôn nhu.

“Không, em không muốn chia tay!” Sợ hãi mất đi, La Duẩn Hàm chủ động ôm lấy anh, gắt gao ôm lấy. “Không cần chia tay với em, em hy vọng anh có thể vĩnh viễn ở bên người em.” Vừa mới này anh nói cô có thể ý lại vào anh, hiện tại cô mới biết được, ở bất tri bất giác cô đã sớm thật sâu ý lại vào anh.

“Em hy vọng anh vĩnh viễn ở bên cạnh em?” Anh đưa tay ôm cô vào trong lòng.

“Đúng!” Cô kiên định có điểm gạt đầu.

“Thật tốt quá, anh cũng hy vọng em có thể vĩnh viễn ở bên người anh.”

“Cái gì?” Cô ngạc nhiên. Nhìn bộ dáng kinh ngạc đáng yêu của cô, Tề Diệc Vĩ cười khẽ. “Anh nói, anh cũng hy vọng em có thể vĩnh viễn ở bên người anh.”

“Nhưng là anh vừa mới này không phải muốn chia tay với em.”

“Anh khi nào thì nói muốn chia tay?” Anh nhin không được cười đến giả dối.

La Duẩn Hàm bị cách nói trước sau không giống nhau của anh làm cho hồ đồ. “Anh không phải nói nếu tiếp tục kết giao, bọn chó săn vẫn sẽ không ngừng chụp hình sao?”

“Đúng vậy, anh là nói nếu tiếp tục kết giao vẫn sẽ bị người ta thường xuyên chụp hình.”

“Diệc Vĩ?” Cô thật sự không hiểu ý tứ của anh.

Luyến tiếc biểu tình mờ mịt luống cuống của cô, Tề Diệc Vĩ không hề quẹo ngay vào câu chuyện, đầu tiên là hôn cô một chút, mới nói thẳng ra mục đích hôm nay hẹn cô đi ra gặp mặt. “Nếu chúng ta là tình nhân, đương nhiên sẽ bị công chúng dùng kính lúp đến kiểm tra, nhưng nếu chúng ta kết hôn, ai sẽ lại cảm thấy hứng thú với cuộc sống của một đôi vợ chồng đâu?”

“Kết, kết hôn?” Mờ lớn đôi mắt, La Duẩn Hàm về mặt kính ngọc.

Tề Diệc Vĩ thu hồi ý cười, con mắt đen thâm thúy chứa đựng một cổ chắc chắn, từ trong túi tiền lấy một ra một chiếc hộp nhỏ, đem nó mở ra. “La Duẩn Hàm tiểu thư, em nguyện ý gả cho anh sao?”

Kính ngọc đã không đủ để hình dung cảm giác bây giờ của cô, nhìn chiếc nhẫn trước mặt, tâm tình La Duẩn Hàm giống như được tắm ánh nắng ấm áp, lo lắng, khô sở ngay từ đầu, đến bây giờ cư nhiên biến thành kinh hi?!

Không có chia tay, mà là kết hôn? Hô hấp của cô lập tức phập phồng, trái tim lại mãnh liệt kinh hoàng.

Khi Tề Diệc Vĩ xem xong báo viết, lúc đang suy nghĩ có biện pháp nào có thể giải quyết vấn đề khiến cho bọn họ có thể không bị bọn chó săn quấy rầy hay không, trong đầu liền chột lóe qua ý niệm kết hôn, điều này làm cho bản thân anh cũng hoảng sợ, bởi vì trước đó, anh chưa từng có nghĩ tới chuyện kết hôn này.

Tuy rằng là vì giải quyết hoàn toàn vấn đề mà anh mới lóe ra ý tưởng kết hôn, nhưng chuyện này cũng là bởi vì đối tượng là cô, từ nhỏ anh rất rõ ràng biết bản thân muốn cái gì, hiện tại, anh thực chắc chắn xác nhận bản thân mình muốn đem cô gái nhỏ trước mắt này lấy về nhà, mỗi ngày đều có thể thấy cô, ôm cô.

Chính là ngay cả bản thân anh nghĩ đến kết hôn cũng đều cảm thấy kinh ngạc, lại càng đừng nói đến Duẩn Hàm. Tuy rằng biết cô thật sự thích anh, nhưng trình độ thích anh của cô đến đâu, anh cũng không dám chắc chắn, không biết cô có hay không giống anh, có ý tưởng cả đời đều ở chung một chỗ hay không?

Liền bởi vì không chắc chắn, vừa rồi anh mới có thể nói thử những lời này, mà cô lại nói muốn cả đời đều có anh làm bạn, không muốn tách ra, anh cũng vậy, vì thế anh mới hướng cô cầu hôn.

Nhìn chiếc nhẫn, La Duẩn Hàm vẫn là không dám đưa tay lấy chiếc nhẫn từ trong hộp ra. Không phải chia tay mà là cầu hôn, hẳn là cô phải cảm thấy thực vui vẻ mới đúng nhưng giờ phút này trong lòng của cô ngoại trừ kinh ngạc, kinh hi, còn có thêm một cổ kích động không hiểu.

“Diệc Vĩ, em không biết nên nói cái gì, nhưng là anh có hay không nghĩ tới, chúng ta bất quá chỉ mới kết giao có một tháng, hiện tại liền nói chuyện kết hôn có thể hay không quá nhanh?” Suy nghĩ của cô hỗn loạn không thôi.

Không phải không thấy nôn nóng, bất an cùng kích động trên mặt cô, Tề Diệc Vĩ không có đưa tay lấy nhẫn từ trong hộp ra, mười ngón tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ kia xoay. “Không cần khẩn trương như vậy.”

Nhìn bàn tay to lớn kia nắm lấy bàn tay mình vô cùng gắt gao bao trùm lấy, La Duẩn Hàm giương mắt, chống lại đôi mắt đen của anh, nhìn thấy trong đáy mắt anh có ánh sáng ôn nhu, cô có chút bị thất lạc. “Diệc Vĩ?”

“Tuy rằng chúng ta mới kết giao một tháng, nhưng từ sớm trước kia anh liền quen biết em.”

Âm thanh của anh trong sáng bình tĩnh, nụ cười giống như gió xuân ấm áp, từng trận thổi tới khiến cho người ta cảm thấy thoải mái mà nhắm mắt lại, tâm tình thoải mái sung sướng, còn có một cổ an tâm.

Từ rất sớm trước kia anh liền quen biết cô, như vậy còn cô thì sao? Cô cũng vậy, từ rất sớm trước kia liền thích người đàn ông này, thậm chí sau khi anh ra nước ngoài du học còn khổ sở một thời gian dài, rõ ràng người ta còn chưa có quen biết cô, nhưng cô chính là khó chịu không thôi.

Trong lòng nổi lên một cổ lo lắng, La Duẩn Hàm bị cầu hôn bao dung, ôn nhu như thế làm cho hòa tan, cô cơ hồ có thể xác định, cho dù tương lai có già đi, anh nhất định cũng sẽ chờ cô như thế.

“Nhưng là, em sợ em không thể làm một người vợ tốt.....”

“Cái đó không sao cả, bởi vì em chỉ cần xác định anh sẽ là một người chồng tốt là được rồi.”

Cơ hồ cũng bị người đàn ông này bao phủ, trong lòng cô tình triều cảm động không ngừng dâng lên lại dâng lên, đặc biệt khi thấy anh đem chiếc nhẫn đeo vào ngón tay áp út của cô, càng làm cho cô cảm động lệ nóng muốn rơi. “Nhưng là, người nhà của anh bọn họ sẽ thích em sao?” Cô chưa có gặp qua người nhà của anh, người nhà của anh có thích cô hay không?

Đem chiếc nhẫn tinh tế hoàn toàn đeo vào ngón áp út, Tề Diệc Vĩ kéo tay lên hôn cô. “Em yên tâm, người nhà của anh nhất định sẽ thích em.” Người nhà của anh thật sự sẽ thích cô sao? Hơn nữa ông nội của cô sẽ đáp ứng hôn sự của bọn họ sao?

Nhìn chiếc nhẫn trên tay, La Duẩn Hàm vui vẻ rất nhiều, cũng có lo lắng không lái đi được.

Chương 3

“Nhà của anh chỉ là một gia đình nhỏ ấm áp, thành viên trong gia đình chỉ có cha mẹ anh cùng với hai anh em. Cha anh trước kia vốn là một kỹ sư nhưng ông đã về hưu khoảng một năm trước, hiện tại ông đang dạy người già sử dụng máy tính trong khu văn hóa trung tâm nhỏ; mẹ anh là một bà nội trợ, bà cũng là hay thường hoạt động từ thiện trong khu xóm nữa, thường đi thăm hỏi những người già sống neo đơn, về phần em trai nhỏ hơn anh bốn tuổi, nó trước mắt là một vị bác sĩ thực tập.”

Ngồi ở trên xe, La Duẩn Hàm nghe Tề Diệc Vi giới thiệu về người nhà chính mình.

Hôm kia cô mới nhận được lời cầu hôn của anh, kết quả hôm nay, giữa trưa thứ bảy, anh liền sắp xếp đem cô chính thức giới thiệu cho người nhà của mình, tuy rằng Diệc Vi nói người nhà của anh đều rất thân thiết nhưng cô vẫn cảm thấy thực khản trương.

Diệc Vi nói vài năm trước bởi vì công tác anh bận rộn, bởi vậy mới mua một căn nhà ở gần bệnh viện lớn T ở lại, sau khi kết hôn, bọn họ cũng sẽ ở căn nhà trước mắt của anh, ngày nghỉ khi rảnh rỗi sẽ về nhà tụ hội cùng ba mẹ.

Sau khi xuống xe, Tề Diệc Vi cầm lấy tay cô, tặng cho cô một nụ cười ấm áp sau đó mới cùng cô đi vào trong nhà bọn họ.

“Bác trai, bác gái, Diệc Phàm, mọi người khỏe, cháu là La Duẩn Hàm, mọi người gọi cháu Duẩn Hàm là được rồi.”

Ngồi ở trong phòng khách, La Duẩn Hàm từ từ nhận thức người nhà của anh, giống như lời anh nói, người nhà của anh vô cùng thân thiết, bác trai hiền lành hoan nghênh chào đón cô, mặc dù tươi cười trên mặt bác gái có điểm hơi cứng nhắc nhưng cô đoán hẳn là bởi vì khản trương giống cô cho nên mới như vậy, về phần em trai Diệc Vi - Tề Diệc Phàm cá tính cũng khá thú vị, tươi cười sáng sủa.

Chính là khi thấy người ngồi bên cạnh, thân hình cao lớn, nước da ngăm đen, bề ngoài thoạt nhìn cùng công nhân kiến trúc Trương Lập Hàn kia giống nhau như đúc, nhất thời làm cho La Duẩn Hàm kinh ngạc không thôi, bởi vì thời gian trước cô mới đưa dự án tu sửa tầng cao nhất công ty bách hóa cho công ty của anh.

“Duẩn Hàm, em quen Lập Hàn sao?” Tề Diệc Vi thực kinh ngạc khi bạn gái quen biết bạn tốt của mình.

Không đợi La Duẩn Hàm mở miệng, Trương Lập Hàn đã mở lời trước, anh lộ ra hàm răng trắng nõn chính tề, sang sảng cười nói:

“Thời gian trước mình không phải nói là có nhận một case lớn của công ty bách hóa sao? La tổng giám đốc chính là lão bản hợp tác với mình.”

Nói thực ra, hôm kia biết được đối tượng Diệc Vi kết giao chính là La Duẩn Hàm, anh cũng thực kinh ngạc.

“Nguyên lai hai người đã quen biết trước rồi.”

Tề Diệc Vi cười, vẫn là hướng bạn gái giới thiệu lại,

“Mẹ của Lập Hàn cũng chính là dì Văn Thiên là bạn tốt của mẹ anh, bọn anh cùng nhau lớn lên từ nhỏ, vài năm trước sau khi dì Văn Thiên qua đời, bọn anh liền chủ động đem tiểu tử này thu làm một phần tử của gia đình, hiện tại bọn anh là người một nhà.”

Trương Lập Hàn so với Tề Diệc Vi nhỏ hơn một tuổi, phàm là có tụ họp gia đình hoặc giao thừa vậy là, anh đều có mặt ở Tề gia.

“Này, La tổng giám đốc, về sau cô phải gả cho Diệc Vi, như vậy tôi phải đổi giọng gọi cô là chị dâu sao?” Trương Lập Hàn cười hỏi. Kêu là chị dâu có điểm kỳ quái, dù sao anh và Diệc Vi cũng không phải là anh em ruột thịt.

Nghe được hai chữ chị dâu, La Duẩn Hàm nhin không được ửng đỏ mặt.

“Anh có thể gọi tôi là Duẩn Hàm là được rồi.”

“Gọi tên trực tiếp như vậy có được không?”

Một bên Tề Diệc Phàm nhin không được chen vào nói, “Lập Hàn, gọi tên có vẻ thân thiết hơn dù sao về sau mọi người đều là người một nhà không phải sao.”

Phanh động!

Bà chủ Tề gia đột nhiên làm đổ cái ly ở trên bàn, mọi người vội vàng lấy khăn giấy lau sạch.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy, là vì sắp có con dâu là tổng giám đốc cho nên mới thực khẩn trương sao? Còn làm đồ cái ly nữa a.”

Lời Tề Diệc Phàm nói khiến cho mọi người hiểu ý cười.

Trang Nhã Lan mắt trắng dã nói chuyện không lớn không nhỏ với đứa con trai thứ của mình.

“Chính là không cần thận làm đồ cái ly cũng có thể bị con nói thành như vậy.”

“Bác gái, bác có sao không ạ?” La Duẩn Hàm hỏi, Tề bá mẫu thoát nhìn giống như thật sự thực khẩn trương.

Trang Nhã Lan nhìn cô, một lúc lâu sau cũng không nói ra lời, nhất thời không khí trong phòng khách trở nên có chút quái dị, may mắn là chủ nhân Tề gia – Tề Phú Dân lên tiếng.

“Mọi người đừng có ngồi ở trong phòng khách nói chuyện nữa, đồ ăn đều muốn lạnh rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Thật tốt quá, bụng con đã sớm đói cồn cào.” Tề Diệc Phàm hô lên.

“Chị dâu, chị có lộc ăn rồi, mẹ em nấu đồ ăn ngon lắm nha.”

“Đúng rồi, di Nhã Lan nấu đồ ăn là không hề thua đầu bếp khách sạn đâu nha, cho nên tôi mới thường xuyên chạy tới xin com ăn, ha ha.” Trương Lập Hân rất thích đến xin com ăn bởi vì hương vị thật sự rất ngon.

“Như vậy tôi nhất định phải thật hảo hảo nếm thử.” Có lẽ về sau lúc rảnh rỗi, cô còn có thể đến học nấu com cùng mẹ chồng tương lai.

Nhìn vài người trẻ tuổi ở phía trước vừa nói vừa hướng đến bàn ăn, ở chung với nhau hòa hợp, Trang Nhã Lan ở phía sau lại thoát nhìn có thật nhiều tâm sự.

“Đây rốt cuộc là cái gì duyên phận, đối tượng Diệc Vĩ muốn kết hôn cư nhiên là con gái La gia.....”

“Bà muốn phản đối sao? Nhưng Duẩn Hàm thoát nhìn là một cô gái tốt, không những xinh đẹp lại đoan trang.” Tề Phú Dân nói xong.

“Cá tính Diệc Vĩ hẳn là ông cũng biết rõ, nếu không phải là thật sự, nó sẽ không đem người ta mang về nhà. Hon nữa giống như lời ông nói, đứa nhỏ Duẩn Hàm kia thực không sai, là một đứa nhỏ khiến cho người ta yêu thích.”

Bà không phải là muốn phản đối hôn sự của con và La Duẩn Hàm, chính là.....

“Một khi đã như vậy thì còn lo việc gì nữa, có lẽ đây là do ông trời an bài.”

“Ông trời an bài?”

“Đúng vậy, được rồi, nhanh chóng đi ăn com, miễn cho bọn nhỏ nghi ngờ.”

“Ừ.”

Trang Nhã Lan thở dài, cùng trượng phu cùng nhau hướng đến bàn ăn.

Sau khi hưởng thụ không khí ăn com vui vẻ ở Tề gia xong, chỉ cần nghĩ đến bước tiếp theo phải dẫn bạn trai về nhà gặp mặt ông nội, tâm tình La Duẩn Hàm không khỏi bắt đầu nghiêm trọng.

Ông nội vẫn như trước không muốn nói chuyện cùng cô, tuy rằng cô đã nhờ Cảnh thúc hỗ trợ thông báo trước một tiếng, nói rằng cô muốn giới thiệu bạn trai cho ông nội nhận thức nhưng cô không xác định là ông nội có bằng lòng gặp mặt Diệc Vĩ hay không. Đứng ở trước cửa nhà mình, cô lo lắng dừng lại cước bộ.

“Làm sao vậy?” Tề Diệc Vĩ đi theo cũng dừng lại.

“Em nghĩ anh vẫn là về trước đi.”

“Vì sao?”

“Em đã từng nói với anh, ông nội từng sắp xếp cho em đi thân cận nhưng là em không thích đối phương, cho nên ông nội liền vô cùng tức giận, hon nữa chuyện của chúng ta lại đăng báo..... Cho nên ông có thể sẽ không gặp anh, hoặc là nếu gặp mặt cũng sẽ không cho anh khí sắc hoà nhã.” La Duẩn Hàm không thể không nói ra tình hình thực tế với anh.

“Em không cần lo lắng, ông nội lần này không gặp anh vậy thì anh sẽ tiếp tục đến cầu gặp lão nhân gia ông.”

“Ông nội của em cũng không phải là người dễ dàng thỏa hiệp.”

“Anh cũng có kiên trì và nghị lực của anh, tin tưởng anh, hết thầy tất cả đều giao cho anh.”

“Nhưng là.....”

Bàn tay to cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, anh hướng cô an ủi cũng cấp thêm sức mạnh cho cô,

“Anh không phải đã nói rồi sao, về sau em có thể ỷ lại vào anh thêm một chút nữa, không cần chuyện gì cũng muốn một mình gánh vác biết không? Mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh vĩnh viễn đều ở bên cạnh em”

Ánh mắt La Duẫn Hàm ửng đỏ, tựa sát vào bên người anh, đối với tình cảm của anh càng thêm sâu đậm hơn.

Sau khi Tề Diệc Vĩ cười cô vũ cho cô, hai người cùng nhau đi vào trong phòng.

La Duẫn Hàm thực kinh ngạc khi thấy ông nội cư nhiên ngồi ở trong phòng khách, lúc cô giới thiệu người bên cạnh cho ông nội nhận thức, lão nhân gia ông cũng chính là lạnh lùng nhìn, biểu tình có phần cứng nhắc.

“Ông nội, ngài khỏe, cháu là Tề Diệc Vĩ, là học trưởng đại học của Duẫn Hàm, hiện tại là bác sĩ khoa tim mạch của bệnh viện T đại. Hơn một tháng trước cháu cùng Duẫn Hàm gặp nhau, sau đó kết giao, hiện tại liền quyết định kết hôn.”

Không phải không thấy biểu tình nghiêm khắc và giận dữ kia của lão nhân gia nhưng Tề Diệc Vĩ vẫn như trước ôn nhã đơn giản tự giới thiệu.

Ánh mắt La Dung Tam run sợ nhìn anh, “Cậu là bác sĩ?”

“Dạ..”

“Cậu có thể từ chức bác sĩ sao?”

Tề Diệc Vĩ dừng lại một chút. “Sẽ không, bởi vì cháu vô cùng yêu thích công việc của mình.”

La Dung Tam hừ một tiếng. “Nếu ta nói ta phản đối hai người các người ở cùng một chỗ thì sao?”

Nghe được lời phản đối của ông nội, La Duẫn Hàm khẩn trương lập tức cho thấy tâm ý của chính mình. “Ông nội, cháu đã muốn đáp ứng lời cầu hôn của Diệc Vĩ.”

“Cháu đã muốn đáp ứng, vậy còn dẫn hắn trở về hỏi lão nhân ta làm chỉ?”

“Ông nội.....”

“Quên đi, cháu muốn yêu ai thì yêu người đó, báo tuần san đã viết khó coi như vậy, mặt mũi Lương chủ tịch người ta bên kia cũng không còn nữa, hôn sự này xem như hủy bỏ, cháu muốn gả cho ai, ông cũng không muốn quản.” Nói xong, về mặt La Dung Tam cứng nhắc đi trở về thư phòng.

La Duẫn Hàm cùng Tề Diệc Vĩ đi ra khỏi biệt thự, hốc mắt cô ửng đỏ, cười khổ nói: “Thực xin lỗi, ông nội của em lại đối xử với anh như vậy, bất quá không có liên quan đến anh mà là do em lại làm cho ông nội thất vọng. Từ trước đến nay, em thường làm việc không tốt, vẫn hay làm cho ông nội tức giận.”

“Duẫn Hàm.....” Tề Diệc Vĩ đau lòng nhìn cô.

“Cha mẹ em rất sớm trước kia đã phải rời khỏi trần thế, bọn họ chỉ sinh một đứa con gái là em, lúc trước đây, ông nội luôn dùng biểu tình tiếc nuối nhìn em, em biết đó là bởi vì em không phải là con trai, có một vị trưởng bối thân thích đã từng nói qua một đứa con gái thì có thể làm được chuyện gì? Gả cho người ta, về sau toàn bộ tập đoàn Nhân Anh liền đều là của người khác.”

Lớn lên trong một gia đình giàu có, bạn bè xung quanh mình gia thế cũng không hơn kém, cô đương nhiên biết đối với một gia đình giàu có như thế này có một đứa con trai là có bao nhiêu quan trọng, kia không chỉ là kế thừa sự nghiệp còn lại chứng tỏ huyết mạch có thể tiếp tục truyền xuống.

“Tuy rằng em vẫn thực cố gắng đạt tới yêu cầu của ông nội nhưng là đến cuối cùng vẫn là không được, nói thực ra, đôi lúc em cũng sẽ cảm thấy mệt chết đi.” Không ngừng cố gắng lại không đạt được sự chấp nhận, cô thật sự mệt mỏi.

Tề Diệc Vĩ rốt cục biết vì sao thời điểm trước kia nhìn thấy cô, khuôn mặt xinh đẹp của cô luôn thoát nhìn một bộ dáng mệt chết đi, cũng không hề nở nụ cười.

Anh kéo lấy hai tay của cô khiến cho cô ôm lấy anh giống như ôm cây đại thụ.

“Diệc Vĩ?” La Duẫn Hàm chăm chú nhìn anh.

Vuốt ve đầu cô, anh đem khuôn mặt của cô ấn vào trong ngực của mình khiến cho cả người cô đều tựa vào trên người anh. “Không phải nói là mệt mỏi sao? Anh đây chịu trách nhiệm làm đại thụ của em, về sau mặc kệ là mệt mỏi hay là muốn khóc, cứ việc yên tâm tựa vào bên người anh. Biết không?”

“Em mới sẽ không khóc đâu!” Cô hít hít cái mũi, đáng giận, đều là tại anh làm cô muốn khóc.

Ngoài trừ ôm áp của anh khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, La Duẩn Hàm cảm giác giống như có người từng nói với cô y chang như vậy, nhưng cô không có bao nhiêu tâm tư để suy nghĩ chuyện khác, cả trái tim cô giờ phút này đều đắm chìm trong ôn nhu cùng che chở của người đàn ông này.

Một tháng sau, Tề Diệc Vĩ cùng La Duẩn Hàm kết hôn.

“Thật có lỗi, em về trễ.”

Sau khi kết hôn được hai tháng, thường xuyên về nhà trễ sau đó nói lời thật có lỗi, bình thường đều là La Duẩn Hàm. Bởi vì tập đoàn Nhân Anh gần đây có nhận một cái dự án thương trường mua sắm nên ngoại trừ tài liệu kiến trúc, đầu tư ngân hàng bên kia cũng có chút vấn đề, cho nên cô luôn làm việc đến hơn mười giờ mới về nhà.

Tề Diệc Vĩ ngồi ở trong phòng khách xem luận văn nghiên cứu nhìn thấy bà xã trở về, lập tức buông luận văn trên tay xuống, mỉm cười đi lên phía trước. “Vất vả cho em rồi, em ăn tối chưa?”

“Rồi, em ăn rồi.” Lấy lại một chút tươi cười ngọt ngào, cô nhìn đến bộ sách trên bàn. “Anh tiếp tục xem tài liệu đi, em đi vào tắm rửa trước, hôm nay em chạy đến công trường, trên người toàn là bụi bặm.”

“Được rồi.”

Nửa tiếng sau, cô mặc áo ngủ đi ra khỏi phòng sau đó đi vào trong phòng khách, ngồi xuống bên cạnh ông xã sau đó mới dựa sát vào anh. “Làm sao vậy?” Tề Diệc Vĩ nhìn bà xã bên người.

“Không có việc gì, em chỉ là muốn dựa vào ‘Đại thụ’ của em, anh cứ xem luận văn của anh đi, đừng để ý đến em”

Tuy rằng mỗi ngày đều làm việc đến khuya nhưng chỉ cần về đến nhà, tựa vào bên người anh, cô liền cảm thấy tất cả mệt mỏi hình như đều tan biến.

Tề Diệc Vĩ hôn cô một chút. “Nếu em cảm thấy mệt mỏi liền đi lên giường ngủ trước đi, anh xem xong luận văn này sẽ trở về phòng.”

“Em không cảm thấy mệt mỏi, em muốn dựa vào bên người anh.” La Duẩn Hàm cảm thấy mỹ mãn cười.

“Đúng rồi, ngày mai anh phải thay thế giáo sư đi Cao Hùng tham gia hội nghị, có khả năng khi trở về trời đã khuya, giữa trưa anh sẽ gọi điện thoại cho mẹ nói cho bà biết chúng ta đến Chủ nhật mới trở về.” Lần trước bọn họ đã nói là thứ bảy sẽ trở về.

“Vậy ngày mai em phải làm gì đây?”

Cô vốn đang muốn ngày mai sớm trở về một chút, vừa giúp đỡ mẹ chồng vừa học một chút thủ nghệ, đôi lúc cô cũng muốn xuống bếp làm một chút điểm này nọ cho ông xã ăn.

Sau khi kết hôn cùng Tề Diệc Vĩ, vào ngày nghỉ bọn họ thường trở về cùng cha mẹ chồng dùng cơm, làm một chút việc nhà, có đôi khi cũng trở về thăm ông nội, tuy rằng lão nhân gia ông vẫn như trước đối với bọn họ có một chút lạnh nhạt nhưng ít ra ông cũng sẽ cùng bọn họ dùng cơm, như vậy cô cũng rất vui vẻ.

“Không làm cái gì cả, em cứ hảo hảo nghỉ ngơi một ngày.”

“Được rồi.”

Có lẽ ngày mai cô có thể tìm Từ Thiên đi ra ngoài uống cà phê, các cô đã hồi lâu không có gặp mặt. Lần trước cô ấy còn đang oán giận bà xã như cô đây trong mắt chỉ có ông xã, ha ha. Nghĩ đến bạn tốt, La Duẩn Hàm đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

“Đúng rồi, ông xã, em hỏi anh một chút, Lập Hàn anh ấy có bạn gái sao?”

Có mấy lần bọn họ trở về nhà chồng, Lập Hàn cũng đi ra ngoài bởi vậy mọi người đều hiểu hẳn có lẽ là đang ở chung cùng nhóm bạn.

“Hình như chưa có nghe cậu ta nói qua, làm sao vậy, hỏi dùm ai sao?”

Nhìn vẻ mặt chờ mong của bà xã, Tề Diệc Vĩ cũng bắt đầu tò mò theo. Lập Hàn thật vất vả mới thành lập được trụ sở thiết kế của riêng mình, vì tiết kiệm chi tiêu, bình thường anh vừa là hiệu trưởng kiêm quản lý, ngoại trừ làm thiết kế sư, ngày thường khi cần cũng làm công nhân.

“Là hỏi dùm Từ Thiên, sau khi cô ấy gặp qua Lập Hàn ở hôn lễ chúng ta, hình như rất thích anh ấy.”

Cô nói thật sự có ả ý, dù sao cũng khó mà nói kì thật Từ Thiên để ý đến chính là cơ bắp trên thân hình người ta, bởi vì Lập Hàn hoàn toàn phù hợp với sở thích của cô, thoạt nhìn khá cường tráng mạnh mẽ.

“Ánh mắt của bạn em tốt lắm, bởi vì Lập Hàn thực vĩ đại, cậu ta chẳng những vừa học vừa hoàn thành học nghiệp mà còn cố gắng một mình thành lập trụ sở thiết kế của riêng mình.”

“Nghe qua thật giống như là một người đàn ông tốt.” La Duẩn Hàm nhích lại gần sát trượng phu một chút. “Nhưng là em cảm thấy ánh mắt em so với Từ Thiên tốt hơn.” Cô thích cùng ông xã dễ dàng nói chuyện phiếm giống như vậy.

Tề Diệc Vĩ nhìn bà xã cười đến ngọt ngào, thanh âm bỗng dừng trầm thấp. “Em là đang dụ dỗ anh sao?”

“Cái gì?” Theo tầm mắt của ông xã nhìn xuống, thế này cô mới phát hiện bản thân bị lộ lập tức kéo vạt áo ngủ xuống. Thật là đòi mạng, như thế nào cô lại không phát hiện bị lộ?!

Tề Diệc Vĩ nhìn khuôn mặt mang theo một chút thẹn thùng kia, cuốn tóc xoắn dài được xõa xuống, càng làm sáng lên khuôn mặt sang sang thanh lệ hơn ngày thường, lại thêm phân nửa gợi cảm quyến rũ giống như một nữ thần xinh đẹp khiến cho người ta tim đập thình thịch.

Anh nhìn không được cúi đầu xuống hôn lấy đôi môi đỏ mọng mê người kia, lờ lễ cùng nhau triển miên.

La Duẩn Hàm nguyên tưởng rằng chính là một nụ hôn nhưng sau lại phát hiện người đàn ông này tựa hồ không có ý tứ dừng lại. Nhưng lại làm nụ hôn càng thêm nhiệt liệt hơn, kích nóng triển miên khiến cho cô không khỏi bắt đầu cảm thấy khó thở.

“Ông xã, luận văn của anh.” Cô còn chưa nói xong, lập tức bị anh bắt đầu bế lên hướng đến trong phòng.

“Phần còn lại ngày mai anh nhìn lại ở Cao Thiết là được rồi.” Thanh âm nam nhân so với ngày thường có vài phần khàn khàn, tràn ngập khát cầu dục vọng.

Nhìn bộ dáng thẹn thùng như nụ hoa kia của vợ mình, cho tới bây giờ Tề Diệc Vĩ cũng không hề nghĩ tới chính mình cứ nhiên cũng có thời điểm muốn một người nào đó đến như vậy, quả thực không khác gì đứa trẻ nhỏ tùy thời đều muốn cô nhưng là chỉ có một mình cô mới có thể khiến anh điên cuồng như vậy.

“Hôm nay chúng ta ngủ trễ một chút được không?”

Câu hỏi phiến tình ám muội làm cho người ta nghe xong liền mặt đỏ, lại càng đừng nói đến biểu tình không muốn cho cô ngủ giờ phút này hiện ra trên khuôn mặt của anh khiến cho cô không tự giác tim đập nhanh hơn. Anh rốt cuộc có biết hay không hiện tại đã muốn nửa đêm?

Đem khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi vùi vào phía sau gáy của anh, chung quy La Duẩn Hàm không thể kháng cự sức quyến rũ của ông xã, nếu anh muốn vậy thì tối nay đi ngủ đi.

Hơn hai giờ chiều hôm sau, sau khi ông xã đi công tác La Duẩn Hàm cùng bạn tốt Uông Tử Thiên ngồi ăn cơm trưa ở một nhà hàng cao cấp, nơi này danh nhân ra vào không ít do đó sự xuất hiện của cô trông có vẻ thực bình thường.

Bởi vì liên quan đến nghề nghiệp nên Tử Thiên ngủ trễ dậy trễ là bình thường mà còn cô thì đến khi trời gần sáng mới được ngủ, vì vậy cho đến một giờ trước mới rời giường.

“Tề phu nhân, nhìn cậu xem, làn da trắng hồng mịn màng, được ông xã yêu thương thoạt nhìn khác xa hẳn.”

Nhìn đến biểu tình thần nhiên chỉ có trên mặt Duẩn Hàm nhưng phong thái cả người lại có vẻ vô cùng tốt, cũng trở nên xinh đẹp thanh lệ khiến cho Uông Tử Thiên không khỏi vô cùng hâm mộ. Ô. Cô cũng muốn được yêu thương a.

“Làn da của mình vốn là như vậy mà.” La Duẩn Hàm cười đến ngọt ngào. “Đúng rồi, mình có hỏi đùm cậu rồi.”

“Hỏi cái gì?” Uông Tử Thiên uống la tổng canh, nhà hàng này có la tổng canh uống thực ngon.

“Lập Hàn anh ta hình như chưa có bạn gái.”

“Thật vậy chẳng?” Về mặt của cô lộ ra kinh hi, “Mình còn nghĩ cậu đã quên mất việc này rồi chứ.”

“Liên quan đến hạnh phúc của chị em, mình làm sao có thể quên.” Cô không có quên chính là công tác có vẻ bận rộn một chút.

“Ông xã mình nói ánh mắt của cậu rất tốt, bởi vì Lập Hàn là một nam nhân có công tác nghề nghiệp rất tốt.” La Duẩn Hàm phát hiện người nào đó đã muốn nước miếng chảy ròng ròng, đầu óc đã muốn phiêu du ở nơi nào.

“Này, cậu rốt cuộc có nghe mình nói hay không?”

“Đương nhiên là có, không phải cậu nói nói soái ca mãnh nam kia vẫn chưa có bạn gái sao, ha ha.” Uông Tử Thiên vui vẻ thẳng thắn cười ngây ngô.

“Chỉ biết cậu chỉ nghe được một câu này, người ta nói anh.”

Cô làm sao vậy? Như thế nào Duẩn Hàm nói được một nửa lại dừng lại? Uông Tử Thiên theo tầm mắt của bạn tốt quay đầu nhìn lại theo hướng cửa nhà hàng, chỉ thấy Lương Tín Dân cùng bạn gái bên người thoạt nhìn tao nhã chiều chuộng, bộ dáng thiên kim đại tiểu thư đạt tiêu chuẩn, sẽ không phải là đối tượng mới của anh ta đi?

Lương Tín Dân một thân tây trang Armani tràn đầy hương vị của quý công tử nhưng là không biết có phải hay không do bộ tây trang màu đen kia trên người anh, về mặt anh thoạt nhìn tựa hồ có chút âm đạm.

Lúc này anh cũng nhìn thấy các cô, bộ dáng biểu tình thoát nhìn thực khiếp sợ, sau đó chỉ thấy anh ta kéo ghế cho cô bạn gái ngồi xuống, cúi đầu nói vài câu với cô ta liền hướng các cô đi tới.

Uông Tử Thiên không hiểu anh ta tại sao lại một mình đi tới đây, thứ nhất là cô cùng anh ta quan hệ cũng không thân thiết đến như vậy, không cần thiết phải chào hỏi, thứ hai là sau khi Duẩn Hàm xảy ra chuyện xấu xa cho học trưởng Tề Diệc Vĩ, La gia cùng Lương gia cơ hồ không có lui tới, hẳn là không cần thiết phải đến tiếp đón mới đúng.

Lương Tín Dân đã đi tới, anh nhìn thấy La Duẩn Hàm, mân mân đôi môi như là đang kiềm chế một cảm xúc nào đó.

“Duẩn Hàm, đã lâu không gặp.”

“Ừ, đã lâu không gặp.” La Duẩn Hàm có chút xấu hổ gật đầu.

“Em..... sống có khỏe không?”

“Cám ơn quan tâm của anh, tôi tốt lắm.” Cô lộ ra tươi cười nhợt nhạt hạnh phúc.

“Phải không?” Anh nhìn cô, không nói thêm gì nữa.

Bởi vì tầm mắt Lương Tín Dân vẫn đặt ở trên người La Duẩn Hàm, nhìn xem khiến cho cả người cô cảm thấy không được tự nhiên lắm, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

“Cái kia..... Bạn gái của anh vẫn nhìn bên này.....”

“Cô ấy không phải là bạn gái của anh!”

Lương Tín Dân nhanh chóng phủ nhận giống như là đang sợ cô hiểu lầm nhưng thế này ngược lại càng làm cho tươi cười trên mặt La Duẩn Hàm thêm phần cứng ngắc.

“Có thể cho chúng tôi hảo hảo ăn cái gì được không?” Một bên bị bỏ qua Uông Tử Thiên nhìn ra xấu hổ của bạn tốt liền mở miệng thay cô giải vây.

Lương Tín Dân thế này mới nhìn thẳng vào cô.

“Tử Thiên, đã lâu không gặp.”

“Ừ, đã lâu không gặp.”

“Anh nghe nói em bỏ nhà trốn đi.”

Làm ơn đi, anh ta như thế nào lại nói đến chuyện ngu ngốc này!

“Thật có lỗi, là tôi chuyển ra bên ngoài sống, không phải là bỏ nhà trốn đi được không?” Đôi lúc cô còn có thể trở về nhà ăn đồ ăn đại phẩm làm a, người bỏ nhà trốn đi sẽ không tùy tâm sở dục như vậy đi?

“Anh đây không quấy rầy các em dùng cơm, Duẩn Hàm, lần sau gặp.”

Nhìn Lương Tín Dân trở lại chỗ ngồi chính mình, vẻ mặt Uông Tử Thiên lộ ra buồn bực.

“Anh ta rốt cuộc là tới đây làm gì?”

“Có thể chính là chào hỏi một chút đi.”

“Phải không? Bất quá cái tên kia có phải hay không thích cậu? Cho dù cậu đã lập gia đình, anh ta vẫn là thực quan tâm đến cậu đi?”

Vừa mới nảy nếu cô không lên tiếng, cô tuyệt đối không nghĩ ngờ gì Lương Tín Dân sẽ vẫn tiếp tục nhìn bạn tốt,

“Chính là nếu anh ta thật sự thích cậu, kia vì sao khi chuyện xấu của cậu đăng lên báo, ngay cả bóng dáng của anh ta cũng không thấy?”

“Minh nghĩ anh ấy hẳn là không phải thích mình.”

Tuy lời nói như vậy, kỳ thật La Duẩn Hàm cũng không chắc chắn lắm.

Nhớ rõ thời điểm bọn họ xem mắt, anh ta cũng vẫn nhìn cô như vậy nhưng cô lại không có cảm giác gì đối với anh ta, bởi vậy khi anh ta có vài lần gọi điện thoại mời cô đi ăn cơm, cô đều một mực lấy lý do công việc bận rộn mà từ chối.

“Minh cảm thấy nhà hàng đồ ăn không được ngon cho lắm, chúng ta muốn hay không đổi địa điểm khác đi sau đó cậu lại tiếp tục nói cho mình biết về chuyện nhà của soái ca mãnh nam được không?”

Uông Tử Thiên đã muốn đem người nào đó trở thành vật sở hữu của mình.

La Duẩn Hàm thật sự cảm tạ bạn tốt tri kỷ, nói thực ra, sau khi Lương Tín Dân phát hiện các cô, cô vẫn cảm thấy không được tự do tự tại, cho dù sau đó anh ta về chỗ ngồi của chính mình nhưng ánh mắt tựa hồ vẫn là hướng đến bên này nhìn, cô hi vọng là bản thân mình nhìn lầm rồi.

“Được rồi, chúng ta đổi địa điểm khác đi, hay là đi đến quán ăn mà hôm trước cậu nói thích ăn đi.”

“Mình rất đồng ý, hôm nay mình có lộc ăn rồi, ha ha.”

Hai người không hề nói chuyện nhiều nữa, sau khi thanh toán ở quầy liền rời khỏi nhà hàng.

Giữa trưa chủ nhật, tại phòng bếp của Tề gia, sau khi ăn cơm trưa xong, theo thói quen mẹ chồng định giúp cha pha trà mà còn cô thì sau khi ăn cơm chuẩn bị trái cây.

La Duẩn Hàm thực thích cảm giác người một nhà cùng nhau ăn cơm như vậy, mọi người đều đối xử với cô rất tốt, ngoại trừ mẹ chồng đôi lúc sẽ dùng ánh mắt quái dị nhìn cô. Cô cũng không nói nên lời cảm giác này được, giống như là đang nhìn cô suy tư, tựa như hiện tại, mẹ chồng lại nhìn cô như vậy.

“Mẹ, mẹ có chuyện gì muốn nói với con sao?”

Kỳ thật mẹ chồng đối xử với cô rất tốt, khi dạy cô nấu cơm luôn không ngừng nhắc nhở cô phải cẩn thận coi chừng nóng, cẩn thận cơm bị cháy..... Chính là, bà có chuyện muốn nói với cô sao?

Kỳ thật lần đầu tiên cùng người Tề gia gặp mặt, cô liền cảm thấy biểu tình của bà nhìn cô có chút lạ, lúc ấy cô còn nghĩ đến là do bà cũng giống cô thực khàn trương nhưng hiện tại cô và Diệc Vĩ đã kết hôn được hai tháng, bà vẫn là thường xuyên nhìn cô có chút dăm chiêu, sau đó suy nghĩ đến việc gì đó đến hoảng thần, cô có vấn đề gì sao? Vẫn là làm chuyện gì đó không tốt?

“Không có việc gì.”

Trang Nhã Lan lắc đầu, đưa mắt nhìn con dâu đang gọt trái cây, đáy mắt có cảm khái. Sự kiện kia rốt cuộc có nên nói ra hay không, Trang Nhã Lan cau mày, do dự.

Từ sau khi Duẩn Hàm gả cho Diệc Vĩ, bà thường nghĩ đến chuyện này, tựa như trong lòng bị đè bởi các khối tảng đá nhỏ, tuy rằng không đến mức ảnh hưởng đến cuộc sống ngày thường nhưng lại thủy chung làm cho người ta cảm thấy dễ ỷ.

Lão gia từ nhà bà nói, muốn đem sự tình nói ra hay không đều do tự bà quyết định nhưng như thế nào bà có biện pháp làm chủ được? Vài năm đều đã trôi qua như vậy.....

“Duẩn Hàm, thời gian trước mẹ nghe Lập Hàn nói, con lại giao cho nó một công trình khác.”

“Dạ, lần trước anh ấy đem nội thất vip của tầng cao nhất công ty bách hóa của chúng con tạo thành một không gian mới tràn ngập hơi thở nghệ thuật khiến cho khách hàng cảm thấy thoải mái khen ngợi, cho nên lần này lầu 8 của cửa hàng trẻ em, con cũng giao cho anh ấy làm, bất quá sao hôm nay anh ấy lại chưa đến vậy?”

Bình thường Trương Lập Hàn rất ít vắng họp tụ họp gia đình ở Tề gia.

“Nó gọi điện thoại nói hôm nay có việc không thể đến đây.” Trang Nhã Lan rửa xong cái tách, chuẩn bị bỏ lá trà vào.

“Con có vẻ khá hòa hợp với Lập Hàn?”

La Duẩn Hàm cười. “Đúng vậy, có thể là bởi vì Diệc Vĩ nói anh ấy là người một nhà cho nên con cũng hiểu được anh ấy đặc biệt thân thiết, tựa như anh trai của mình vậy..... Nha, mẹ, lá trà của mẹ bị rút ra ngoài!” Cô lập tức đi đến bên cạnh lấy chổi quét thu gom vào.

Trang Nhã Lan từ trong kinh ngạc hoàn hồn lại, phát hiện lá trà nguyên bản nên bỏ vào tách đã sớm rơi xuống đất.

“Nhìn mẹ xem, vụn nhất bị cha chồng của con nhìn được lá trà ô uế của ông ấy bị mẹ làm cho lãng phí, khẳng định sẽ mắng mẹ mà xem.”

La Duẩn Hàm lưu loát quét sạch lá trà, “Mẹ, mẹ nói là ba sẽ bởi vì lá trà mà mắng mẹ?” Tình cảm của mẹ và ba tốt lắm.

“Có lẽ con sẽ cho rằng bất quá chỉ là lá trà mà thôi nhưng là đàn ông ở địa phương này lại đặc biệt kiên trì, có khi tính tình không khác gì một đứa trẻ. Ví dụ như pha trà vậy, cha chồng con ông ta chỉ uống trà mẹ pha, tuy rằng ông ấy muốn uống trà thì không nhất thiết phải do mẹ pha nhưng đây là chính là đạo lý sống chung gắn bó giữa vợ chồng.”

Lúc này Tề Diệc Phàm thăm dò tiến vào trong phòng bếp hô lên: “Mẹ, các người đừng có nói chuyện nữa, lão thái gia bên ngoài luôn luôn chờ uống trà kia.”

“Được rồi, trà pha xong rồi.” Trang Nhã Lan một bên cười trả lời, một bên động tác trên tay nhanh hơn.

Trong chốc lát, La Duẩn Hàm bung trái cây đã được gọt xong cùng mẹ chồng đi trở về phòng khách.

Tề Diệc Phàm xoa miếng lê lên ăn. “Chị dâu, cảm ơn, lê ăn ngọt lắm.”

“Không cần khách khí.” Sau khi cô ngồi xuống, ông xã bên cạnh cũng cầm miếng lê lên đưa cho cô.

Tề Diệc Phàm nhìn cha cậu uống trà, bốn cọt cười hỏi: “Ba, trà uống ngon sao?”

Tề Phú Dân nhìn tiểu nhi tử không lên tiếng, ai biết tiểu nhi tử này lại muốn làm cái gì.

“Chị dâu, chị có biết gì không? Ba em chỉ uống trà mẹ pha, lần trước mẹ đi theo tổ dân phố phục vụ đội thanh niên, cả một ngày đều không có ở nhà, ba em thiếu chút nữa liền khát nước đến chết cho nên chuyện thứ nhất mẹ trở về làm đó chính là nhanh chóng đi pha trà.”

Lời nói làm cho Tề Phú Dân thiếu chút xịu nửa phun ra một ngụm trà, những người khác đều cười một đám.

Trở thành nhân vật chính bị nói giỡn, Tề Phú Dân hai gò má ửng đỏ.

“Thằng nhóc này! Đã mấy tuổi rồi mà còn nói chuyện không lễ phép như vậy, mày nên học theo anh trai ổn định một chút đi.”

“Ba, con là đang muốn làm cho cả nhà vui vẻ a!”

“Đây là cái gì vui vẻ, căn bản là muốn trêu ba mày thôi.”

Tề Phú Dân luôn bị tiểu tử này trở nên vừa bực mình vừa buồn cười.

La Duẩn Hàm cũng nở nụ cười, cô thích thích không khí vui vẻ như vậy ở Tề gia, từ sau khi cha mẹ cô qua đời cơ hồ nhà cô không hề có tiếng cười, bởi vậy cô thật cao hứng khi chính mình có thể trở thành một phần tử của gia đình.

Cô nhớ đến ông nội, từ nhỏ đến lớn cô chưa bao thấy ông nội cười, nếu có thể, cô thật sự hy vọng ông nội cũng có thể giống như mọi người bây giờ, cười vui vẻ từ trong lòng.

Nghĩ đến đây, cô hơi hơi thu lại nụ cười, Tề Diệc Vĩ ở bên cạnh đưa bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ của cô đặt ở trên đùi như là đang an ủi nhẹ nhàng nhéo nhéo, cô trả lời anh bằng nụ cười yếu ớt.

Hai giờ chiều, bởi vì mẹ chồng và tổ dân phố muốn đi thăm hỏi người già cho nên bọn họ mới rời khỏi buổi cơm trưa vui vẻ này.

Tề Diệc Vĩ và bà xã cùng nhau rời khỏi. Khi hai người ngồi ở trên xe, anh đột nhiên mở miệng nói: “Chúng ta đi gặp ông nội đi.”

La Duẩn Hàm kinh ngạc, không nghĩ tới ông xã mình cứ nhiên biết cô đang suy nghĩ cái gì.

“Nhưng là em sợ thái độ ông nội đối với anh vẫn là.....”

“Vẫn là giống nhau lạnh nhạt?”

Cô gật đầu. Cô biết cho tới bây giờ ông nội vẫn là không có cách nào tiếp nhận Diệc Vĩ từ đáy lòng, cô thật sự thực hy vọng ông nội có thể nhận thức cháu rể Diệc Vĩ này.

“Em yên tâm đi, anh sẽ không để ý đâu. Anh không phải đã nói rồi sao, anh cũng có kiên trì của anh, anh sẽ không dễ dàng như vậy bỏ cuộc.”

Lời này không phải chỉ dành an ủi bà xã đại nhân mà là do anh đã từng tiếp xúc với rất nhiều bệnh nhân lớn tuổi cũng là những lão nhân gia có cùng tính tình ngoan cố giống như ông nội, ý chí mấy lão nhân gia như vậy rất mạnh đành phải không ngừng cố gắng lại cố gắng, cho nên anh sẽ không để thái độ lạnh nhạt của ông nội đối với anh.

Chính là anh hiểu được, Duẩn Hàm vẫn đối với việc ông nội không chấp nhận cháu rể cảm thấy thực phiền não, đây cũng là nguyên nhân vì sao anh thường thường bởi cô trở về nhà mẹ để nhìn ông nội, bởi vì anh luyến tiếc cô luôn phiền lòng vì sự việc này.

Ở chung với nhau lâu, hiểu biết với nhau nhiều hơn, anh tin tưởng ông nội nhất định sẽ nhận thức cháu rể như anh này.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Ông nội, cháu và Diệc Vĩ trở về gặp ông.”

Tề Diệc Vĩ đi theo bà xã vào phòng khách, nhìn đến khuôn mặt thoát nhìn có chút cứng ngắc của lão nhân gia, anh có chút run sợ lại có chút dăm chiêu nhưng vẫn bất động thanh sắc miệng cười hỏi.

“Ông nội, ông có khỏe không?”

“Ừ.” La Dung Tam thân nhiên trả lời.

Lúc này Cảnh thúc vui vẻ mang đồ uống vào cho tiểu thư và cô gia. Từ khi tiểu thư kết hôn, biệt thự này liền trở nên ngày càng lạnh lẽo.

“Tiểu thư, cô gia, thỉnh dùng trà.”

“Cám ơn ngài, Cảnh thúc.”

La Duẩn Hàm mỉm cười. Từ nhỏ đến lớn, Cảnh thúc không những là quản gia của La gia mà còn giống như là trưởng bối yêu thương cô.

La Dung Tam nhìn Tề Diệc Vĩ nói: “Thật sự là kỳ quái, làm sao cậu lại có thời gian rảnh rỗi như vậy thường xuyên cùng vợ mình trở về nhà mẹ đẻ nhìn lão nhân như ta?”

“Ông nội, hôm nay là ngày nghỉ đương nhiên Diệc Vĩ anh ấy rảnh rỗi.”

La Duẩn Hàm không hiểu lắm ý tứ lời này của ông nội nhưng thật ra Tề Diệc Vĩ ở bên cạnh miệng xả môi cười, đại khái anh cũng hiểu được ý tứ sâu xa của lời lão nhân gia cố ý nói.

La Dung Tam kêu rên lên một tiếng, bộ dạng cười như không cười.

“Bác sĩ ông quen biết cho dù là ngày nghỉ cũng xã giao rất nhiều, đương nhiên, đó là chủ nhiệm hoặc là viện trưởng mới có thể xã giao, bác sĩ nhỏ giống như cậu đương nhiên có thời gian rảnh bởi vợ trở về nhà mẹ đẻ rồi.”

“Ông nội!” Nguyên lai ông nội muốn nói chính là chuyện này, cư nhiên vừa rồi cô còn không hiểu rõ ngay ngốc tiếp lời ông.

Cô biết đối với ông nội mà nói hoặc là ở ít nhất ở trong mắt lão nhân gia thì phải là chủ nhiệm hoặc viện trưởng mấy thứ cấp bậc linh tinh mới được xem là bác sĩ nhưng là ông nội lại nói như vậy, đối với Diệc Vĩ tựa hồ có chút quá đáng.

Cô lo lắng nhìn chồng mình ở bên cạnh, chỉ thấy khuôn mặt dễ nhìn kia biểu tình có chút quái dị.

“Diệc Vĩ?” Anh làm sao vậy, biểu tình là lạ, không giống như là đang tức giận lại có vẻ như là lo lắng?

Tề Diệc Vĩ thật là lo lắng.

“Ông nội, hiện tại ông có phải hay không cảm thấy ngực đau đớn?”

La Dung Tam ánh mắt sắc bén nhìn thẳng anh, mặt không chút thay đổi nhưng ánh mắt lộ vẻ hơi rối rắm biểu hiện giờ phút này thân thể ông xác thực không khỏe.

Nghe được ông xã hỏi như vậy, La Duẩn Hàm kinh ngạc không thôi, quay đầu nhìn về phía ông nội.

“Ông nội, làm sao ông không thoải mái vậy?” Một bên Cảnh thúc cũng thực khẩn trương.

“Lão gia, ngài lại đau nữa sao?” Trái tim của lão gia không tốt thường xuyên đau đớn.

La Dung Tam mỉm môi hừ lạnh. “Ta không sao.”

“Ông nội, tim ông thất lại được bao lâu rồi? Được 10 phút rồi sao? Nếu vậy thì lập tức đến bệnh viện đi.”

“Ta nói ta không sao……” Lời nói còn chưa dứt, ngực La Dung Tam liền đau đến nỗi làm cho ông cơ hồ không thở nổi, cả người phút chốc đều ngã vào trên sofa.

Tề Diệc Vĩ lập tức tiến lên cấp cứu, một bên phản ứng ngay cả La Duẩn Hàm và Cảnh thúc đều sợ hãi, thế mới biết nguyên lai lão nhân gia thật sự không thoải mái.

“Không…… Ta không muốn đi bệnh viện, ta không muốn phẫu thuật.” La Dung Tam dùng sức lực cuối cùng kêu thét lên.

“Ông nội!”

“Lão gia!”

“Cháu đã biết rồi, không đi bệnh viện.”

Tề Diệc Vĩ ôm lấy lão nhân gia, lập tức trở về trong phòng sau đó hỏi Cảnh thúc: “Cảnh thúc, trong nhà có túi chườm nước đá sao?”

“Có.” Cảnh thúc khăn trương có điểm đầu.

“Vậy giúp cháu mang túi nước đá lại đây.”

“Tôi lập tức đi lấy.”

Trong chốc lát, Cảnh thúc mang theo túi chườm nước đá trở lại phòng. Tề Diệc Vĩ đem túi chườm nước đá đặt ở phía dưới đầu lão nhân gia, dùng nước đá lạnh để làm chậm lại độ ẩm não bộ, giảm bớt lượng máu về não bộ nhưng làm như thế sẽ làm cho bệnh nhân bảo trì ý thức thanh tỉnh cũng có thể làm cho bệnh nhân có khả năng hôn mê hồi phục ý thức. Sau đó anh nhẹ nhàng mát xa trái tim của lão nhân gia, thư giãn cho ông bởi vì cơ tim thiếu ôxi mà khiến cho tim đau thất lại.

Nhìn đến hô hấp ông nội dần dần thông thuận, biểu tình trên mặt không còn giống như lúc trước cứng ngắt, thống khổ, Tề Diệc Vĩ thế này mới nhẹ nhàng thở ra. “Đã muốn không có chuyện gì.”

Sau khi La Duẩn Hàm thả lỏng cảm xúc buộc chặt, không khỏi lo lắng hỏi: “Ông nội, vừa rồi ngực ông rõ ràng đau đớn vì sao ông lại không nói?”

“Đúng rồi, lão gia, thiếu chút nữa bị ngài hù chết, may mắn là có cô gia ở trong này.”

Cảnh thúc vừa rồi cũng bị dọa đến, cô gia vừa rồi hỏi lão gia có thoải mái hay không, kết quả là sau khi lão gia gục xuống thật sự là làm cho người ta đổ một phen mồ hôi lạnh.

La Dung Tam không để ý đến nhưng thật ra nhìn Tề Diệc Vĩ hỏi: “Cậu làm sao mà biết ta không thoải mái?”

Ngay cả A Cảnh đi theo bên người ông hơn mười năm cũng không có phát hiện, không nghĩ tới thằng nhóc này cứ nhiên liếc mắt một cái liền đã nhìn ra.

“Ông nội ngài đừng quên, cháu là bác sĩ khoa tim mạch.” Tề Diệc Vĩ trả lời, tuy anh là một bác sĩ “nhỏ” nhưng là bác sĩ chuyên nghiệp. “Ông nội, cháu muốn hỏi ngài, bệnh của ngài là ở bệnh động mạch vành tim sao (1)?”

La Duẩn Hàm đối với việc ông xã có thể nói ra bệnh tim thật của ông nội, cảm thấy thực kinh ngạc.

“Đúng vậy, bác sĩ phụ trách của ông nội Hứa chủ nhiệm cũng nói như vậy.” Ông nội chuẩn đoán bệnh ở bệnh viện T đại, bác sĩ chủ trị của ông là Hứa chủ nhiệm.

“Bác sĩ nhỏ, cậu ở trong bệnh viện nhìn lên bệnh án của ta?”

“Cháu không có.”

Tề Diệc Vĩ về mặt bình thần, đối mặt với việc lão nhân gia lên án anh nhìn lên bệnh án cũng không hề tức giận.

“Khi cháu du học ở Mỹ, cháu chính là chuyên về bệnh động mạch vành trái tim cho nên mới biết được nguồn gốc bệnh tình của ngài cũng là giống như vậy.”

Loại bệnh tình này có khi sẽ cảm thấy trái tim đau thất lại, nếu để thời gian quá dài hoặc uống thuốc vẫn chưa giảm bớt thì liền lập tức đưa đến bệnh viện.

La Duẩn Hàm lo lắng hỏi: “Diệc Vĩ, kia ông nội hiện tại.....”

“Ông nội hiện tại là không có việc gì nhưng tốt nhất vẫn là nên phẫu thuật, có thể do thần kinh căng thẳng nên khi cầu qua động mạch vành vỡ ra cho nên phương pháp tốt nhất chính là giải phẫu.”

Tề Diệc Vĩ về mặt kiên định, phi thường chuyên nghiệp nói xong, giờ phút này anh không chỉ là cháu rể còn là một bác sĩ chuyên nghiệp.

“Cô gia, ngài thật sự thật là lợi hại, chính là chỉ nhìn thấy như vậy liền biết bệnh tình của lão gia là gì, Hứa chủ nhiệm cũng nói như vậy.” Cảnh thúc thật khâm phục cô gia, tiểu thư gả cho một người chồng thật giỏi.

La Dung Tam nhìn Tề Diệc Vĩ, giọng điệu vẫn cứ như trước đậm mạc nhưng về mặt đã ôn hòa rất nhiều.

“Ta không sao, ta muốn nghỉ ngơi, hai người các cháu trở về đi.”

“Ông nội, thỉnh ngài chấp nhận phẫu thuật đi.” Vừa nghe chồng mình nói như vậy, La Duẩn Hàm lập tức đã muốn thuyết phục lão nhân gia đi mổ.

“Ông nói rồi ông không muốn phẫu thuật.”

“Ông nội.....”

“Duẩn Hàm, được rồi, trước cho ông nội ông hảo hảo nghỉ ngơi đi, có cái gì muốn nói thì lần sau nói sau.”

Tề Diệc Vĩ nhìn ra biểu tình vô cùng phản đối giải phẫu của lão nhân gia, có lẽ là vì nguyên nhân gì đó nói không chừng, dù sao thái độ của ông vô cùng cương nghị, chỉ sợ là không phải nhất thời nửa giây đều có thể thay đổi.

Cứ việc lo lắng nhưng La Duẩn Hàm cũng hiểu được ông nội không muốn nghe khuyên bảo.

“Ông nội, vậy thì ông cứ hảo hảo nghỉ ngơi, chúng ta trở về trước.”

Sau khi tiễn thư và cô gia ra khỏi phòng, Cảnh thúc rót ly nước ấm cho La Dung Tam.

“Lão gia, ngài không biết là cô gia tuy rằng tuổi nhỏ nhưng là vô cùng lợi hại sao? Cậu ta vừa thấy liền biết lão gia ngài không thoải mái.”

La Dung Tam liếc mắt nhìn lão nhân gia một cái nhưng lúc này lại không nói gì cả.

Cảnh thúc tiếp nhận ly nước uống xong của ông, nghĩ rằng khó khi lão gia tự nhiên không có phản bác không cho là đúng giống như trước kia, dĩ vãng lão gia đều cho rằng cô gia chính là một bác sĩ nhỏ mà thôi.

Nằm trở lại trên giường, La Dung Tam thoải mái than nhẹ.

“Con nhóc kia tìm được người tốt dựa vào rồi.”

“Lão gia, ngài vừa mới nói cái gì?”

Cảnh thúc vừa mới đem cái ly đặt xuống, không có nghe rõ ràng lời ông nói.

“Không có chuyện gì.” La Dung Tam nhắm mắt lại.

(1) Bệnh mạch vành thường liên quan đến tình trạng tắc nghẽn trong lòng mạch vành (nguyên nhân do mảng xơ vữa gây hẹp tắc hoặc do cục máu đông gây lấp mạch) hoặc co thắt mạch vành. Bệnh mạch vành có thể chỉ biểu hiện bằng cơn đau thắt ngực, có thể nặng nề và nguy hiểm hơn là nhồi máu cơ tim.

La Duẩn Hàm cùng Tề Diệc Vĩ đi ra khỏi phòng của ông nội, về mặt cô lộ vẻ vô cùng lo lắng.

“Duẩn Hàm, không cần lo lắng, ông nội hiện tại không có việc gì.”

Tề Diệc Vĩ an ủi nhẹ nhàng vỗ về lưng vợ mình. Nhìn ông xã, về mặt cô trở nên vui mừng hơn.

“Diệc Vĩ, vừa rồi cảm ơn anh đã cứu ông nội em.”

“Cảm ơn cái gì, ông nội em cũng là ông nội của anh không phải sao?”

“Nhưng là ông nói anh chính là một bác sĩ nhỏ.....” Nhớ tới lời ông nội nói, cô cảm thấy đau lòng thay cho ông xã.

“So với rất nhiều tiền bối lớn tuổi, anh thật là một bác sĩ nhỏ.” Tề Diệc Vĩ cười nói.

“Nhưng mặc kệ là bác sĩ lớn hay nhỏ, đối với anh mà nói việc có thể cứu được sinh mệnh của bệnh nhân trở về mới là quan trọng nhất.”

Nhớ tới bộ dáng thật sự vừa rồi của anh cấp cứu ông nội, La Duẩn Hàm khắc sâu cảm nhận được lời anh nói lúc này tất cả đều là phát ra từ trong lòng, cô có thể cảm giác được anh là thật sự đem ông nội cô trở thành ông nội của chính mình, điều này làm cho cô thực cảm động, người đàn ông xuất sắc vĩ đại như vậy tự nhiên lại là ông xã của cô!

Nhìn người đàn ông so với lúc trước thoát nhìn còn tuần suất hơn, trái tim của cô bùm bùm đập không ngừng.

“Làm sao vậy?” Nhìn bà xã không nói lời nào, Tề Diệc Vĩ hỏi.

“Em cảm thấy anh rất tuần tú.”

Cô ần ý liếc mắt đưa tình nhìn anh. Ông xã thân ái của cô mặc kệ ở phương diện nào đều biểu hiện đến độ vô cùng tuần tú, mà cô cũng trở nên càng ngày càng thích anh.

Tề Diệc Vĩ nở nụ cười, hôn cô một chút.

“Em cũng rất đẹp.” Anh thật sự yêu biểu tình trên mặt bà xã lúc này đến muốn chết, tựa như cô vợ nhỏ mới kết hôn thẹn thùng nói tình ý với chồng mình, mặc cho ai nhìn thấy tâm đều động.

Tình huống đột ngột xảy ra như vậy khiến cho tình yêu hai người đối với nhau càng thêm chắc chắn cùng sâu đậm.

“Em không cần quá lo lắng cho ông nội, ngày mai anh đến bệnh viện sẽ hỏi Hứa chủ nhiệm về bệnh tình của ông nội.” Anh mỉm cười trấn an cô.

Sau đó di động của Tề Diệc Vĩ vang lên, anh đi đến bên cạnh tiếp nghe mà Cảnh thúc cũng vừa đi ra khỏi phòng.

“Cảnh thúc, ông nội của cháu ông.” La Duẩn Hàm vẫn là có chút lo lắng, nhìn Cảnh thúc muốn hỏi thăm.

“Tiểu thư, lão gia không có việc gì, ông ấy đang nghỉ ngơi.” Cảnh thúc cũng rất nhanh chóng trả lời.

“Được rồi. vậy cháu đi về trước, nếu có chuyện gì, thúc nhất định phải lập tức gọi điện thoại cho cháu.” Cô luôn mãi dặn dò.

“Được rồi, tiểu thư, cô cứ yên tâm, ngày mai tôi sẽ đi bệnh viện lấy thuốc cho lão gia.” Cảnh thúc nói như vậy.

“Cảnh thúc, cháu nghĩ ngày mai vẫn là cháu lấy thuốc cho ông nội đi, cháu muốn thuận tiện đi tìm Hứa chủ nhiệm.”

Tuy rằng Diệc Vĩ nói anh sẽ giúp đỡ hỏi thăm bệnh tình của ông nội, nhưng cô vẫn muốn tự mình đến bệnh viện một chuyến, ngoại trừ lấy thuốc, cô cũng hy vọng Hứa chủ nhiệm có thể tiếp tục khuyên ông nội phẫu thuật.

Buổi chiều hôm sau, La Duẩn Hàm đi vào bệnh viện T đại.

Sau mười phút nói chuyện cùng Hứa chủ nhiệm – bác sĩ chủ nhiệm của ông nội, cô mới biết được nguyên lai lúc trước Hứa chủ nhiệm đã từng đề nghị ông nội phẫu thuật, hiện tại cũng giống như thế. Chẳng qua là lần kiểm tra tình vi trước đã muốn hơn một năm, nếu có thể, Hứa chủ nhiệm vẫn là hy vọng ông nội lại đến làm một lần kiểm tra lại.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Hứa chủ nhiệm, La Duẩn Hàm tới nhận thuốc ở chỗ bác sĩ, mới lấy ra di động gọi điện thoại cho ông xã nhưng bắt quá di động lại không có ai tiếp nghe.

Anh đang làm việc sao?

Nhưng là anh nói buổi chiều hôm nay không có xem bệnh chỉ sẽ ngồi ở trong văn phòng xem nghiên cứu báo cáo. Văn phòng của anh nằm ở đâu nhỉ?

Sau khi hỏi vài nhân viên phục vụ, cô nhanh chóng đón thang máy đến lầu 15.

Đi ra khỏi thang máy, nhìn thấy vài nữ y tá mặc đồng phục đi ở phía trước khiến cho cô không khỏi muốn lên tiếng hỏi nhưng khi nghe được lời các cô ấy nói, chân cô không khỏi dừng lại cước bộ.

Giống như cô nghe được các cô ấy đang nhắc tới bác sĩ Tề khoa tim mạch, cô liền biết trong khoa tim mạch chỉ có mình ông xã cô là họ Tề.

“Tôi cảm thấy sau khi bác sĩ Tề kết hôn dường như trở nên ngày càng thành thực kèm theo sức quyến rũ nữa.”

“Tôi cũng như vậy cảm thấy, cả người siêu suất, y thuật lại giỏi, hơn nữa lần trước trên tạp chí y học không phải đã có bầu chọn bằng phiếu, bác sĩ Tề cũng xứng cử đạt giải bác sĩ đáng tin cậy nhất sao, quả thực có thể nói là một người đàn ông hoàn mỹ tiêu biểu.”

“Bác sĩ Tề hiện tại đã muốn là bác sĩ nổi tiếng trong bệnh viện chúng ta.”

La Duẩn Hàm khẽ mỉm cười, xem ra ông xã cô thực vĩ đại cũng thực được hoan nghênh đâu.

“Chính là mấy tháng trước bác sĩ Tề vẫn còn độc thân nhưng không nghĩ tới hiện tại đã muốn trở thành người có vợ, hơn nữa bà xã của anh lại lịch không nhỏ đâu là tổng giám đốc của Nhân Anh đó nha.”

“Đúng rồi, bác sĩ Tề kết hôn, vậy còn bác sĩ Phạm Y An nửa năm trước đi thực tập ở Mỹ thì làm sao bây giờ? Không phải cô ta cũng sắp trở về rồi sao? Lúc trước cô ta còn ồn ào muốn về sau trở thành Tề phu nhân.”

“Có thể làm sao bây giờ, bác sĩ Tề người ta đều đã kết hôn, chờ cô ta trở lại thì thời gian cũng đã muộn rồi.”

Phạm Y An? Cô ấy là ai? Vì sao các cô lại nói đối phương lại là hét muốn trở thành Tề phu nhân? Cô ấy có quan hệ gì với Tề Diệc Vĩ?

La Duẩn Hàm bản thân đang suy tư, đột nhiên lại có người vỗ vai cô khiến cho cô sợ đến mức nhảy lên, quay đầu lại nhìn người đàn ông phía sau, biểu tình kinh ngạc trong nháy mắt lại chuyển sang xấu hổ, là Lương Tín Dân.

“Duẩn Hàm, làm sao em lại có thể ở trong này?” Nhìn thấy cô, trên mặt Lương Tín Dân lộ vẻ kinh hi.

“Nha, tôi đến tìm người.” Vì sao lại gặp Lương Tín Dân ở chỗ này?

“Còn anh thì sao, như thế nào cũng ở trong này?” Nơi này không phải là khu văn phòng sao?

“Anh và một người bạn từ nước ngoài tiến cử một loại thuốc y học cho nên hôm nay muốn đến đây bái phỏng một vị chủ nhiệm.”

Anh lưu luyến si mê nhìn La Duẩn Hàm. Anh thích cô, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô đã rất thích, rõ ràng là một đại tiểu thư vừa là tổng giám đốc tập đoàn nhưng trên người cô lại hoàn toàn không có gì gọi là kiêu ngạo tự mãn hoặc ngạo mạn, hơn nữa khuôn mặt chính là thần nhiên không có trang điểm vẫn rất xinh đẹp khiến cho người ta cảm giác thực thoải mái.

Cứ việc anh cảm giác được thái độ cô đối với anh lạnh nhạt bao nhiêu nhưng cha anh đã cùng La gia gia có ý làm đám hỏi cho hai nhà, anh cũng vui vẻ mong chuyện này được thực hiện bởi vì anh thật sự rất thích cô.

Nhưng bắt đầu chưa được bao lâu, cô lại cùng một vị bác sĩ tuôn ra chuyện xấu lại nói bọn họ đã muốn nữa sống chung, điều này làm cho cha anh luôn luôn sĩ diện giận đến tím mặt, hôm đó buổi chiều anh chợt nghe được cha gọi điện thoại cho La gia gia, nói bọn họ trào cao không dậy nổi cửa hôn sự này, sau đó liền gọn gàng dứt khoát nói cho anh cửa hôn sự này không cần bàn lại, về sau cũng đừng nhắc lại.

Tuy rằng anh thực thích Duẩn Hàm, cũng cho rằng một chút chuyện xấu kia đối với anh không có ảnh hưởng gì, anh căn bản là không cần nhưng công việc trước mắt của anh đều còn phải dựa vào tiền chi viện của cha anh, cho nên mới không thể không buông tha cho, anh cũng không dám nhắc lại chuyện đám hỏi cùng La gia.

Sau đó cha lại sắp xếp xem mắt cho anh, khi cùng đối phương cùng nhau ăn cơm anh ở nhà hàng gặp được Duẩn Hàm và Uông Tử Thiên, nhưng buổi trưa hôm sau anh và đối phương liền chấm dứt.

Mỗi lần đi tiếp đón vị thiên kim tiểu thư của phái đoàn rất lớn kia, anh lúc nào cũng phải chờ đợi cô ta hơn một giờ, chờ đến khi cô ta cảm thấy bản thân vô cùng xinh đẹp mới bằng lòng đi ra ngoài, anh thật sự chịu không nổi. Sau khi gặp lại Duẩn Hàm, anh càng hiểu được xác định phụ nữ mình thích là dạng gì, cho nên ngày đó sau khi đưa đối phương về nhà, anh liền không hề lui tới với vị đại tiểu thư kia.

Nếu lúc ấy anh không có buông tha cho vẫn cố ý muốn kết hôn cùng La Duẩn Hàm, cho dù cha anh không đồng ý nhưng ít ra La gia gia sẽ duy trì anh, như vậy hiện tại cô là bà xã của anh.

La Duẩn Hàm không hiểu vì sao Lương Tín Dân lại nhìn thẳng chính mình cũng không có nói chuyện, điều này làm cho cô thực không được tự nhiên cho nên cô liền đánh vỡ yên lặng nói: “Tín Dân, chuyện trước kia tôi thật xin lỗi, hy vọng anh về sau có thể gặp được đối tượng thích hợp với mình hơn.”

“Anh cảm thấy em thực thích hợp anh.” Lương Tín Dân nhìn cô nói.

A? La Duẩn Hàm kinh ngạc không thôi, nhất thời không biết nói gì.

“Em nhất định không biết, ngày đó xem mắt, lần đầu tiên anh nhìn thấy em đã rất thích em.” Hiện tại cũng giống như vậy.

A? Ánh mắt La Duẩn Hàm mở to hơn, cả người đều hoàn toàn sững sốt, không biết nên nói cái gì.

“Bà xã!”

Nghe được âm thanh quen thuộc, cô nhanh chóng xoay người lại chỉ thấy chồng mình chạy tới bên người cô, bàn tay to vô cùng thân thiết ôm lấy thắt lưng cô sau đó hôn lên mặt cô một cái. Điều này làm cho cô cảm thấy có chút thẹn thùng bởi vì bọn họ rất ít khi thân thiết như thế ở bên ngoài huống chi còn có người bên cạnh.

“Bà xã, em đến tìm anh sao?” Tề Diệc Vĩ đem bà xã xinh đẹp dẫn đến bên người, đưa mắt nhìn người đàn ông biểu tình cứng ngắc.

“Bà xã, vị này là bạn của em sao?”

“Ách.....” La Duẩn Hàm không biết nên giới thiệu như thế nào tuy rằng cô từng cùng anh đề cập qua chuyện xem mắt lúc trước nhưng cuối cùng cũng không thể nói thẳng Lương Tín Dân chính là đối tượng xem mắt trước kia của cô đi? Hơn nữa, anh làm chi lại ôm cô lâu như vậy thân thể hai người đều muốn dán với nhau cùng một chỗ.

Lương Tín Dân không phải không nhìn ra ý tứ trong mắt của người đàn ông trước mắt này, đó là ánh mắt thị uy đương nhiên hành động của anh cũng giống như vậy, rõ ràng biểu tình trên mặt ôn hòa nhưng lại làm cho người ta cảm giác áp bách không hiểu, hơn nữa còn vô cùng mãnh liệt.

Anh biết ý tứ của người đàn ông này, La Duẩn Hàm là của anh ta mà chính mình vĩnh viễn là không có cơ hội.

“Duẩn Hàm, anh đi trước.” Như là gà trống bị thua, Lương Tín Dân bất đắc dĩ mất mát rời đi.

La Duẩn Hàm nhìn theo bóng dáng của anh, chân thành hy vọng anh sẽ tìm được nữ nhân vật chính thuộc về chính mình.

“Nhìn cái gì, hán ta đã muốn đi rồi, đi vào văn phòng của anh.” Tề Diệc Vĩ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của bà xã hướng đến văn phòng của anh mà đi.

Về mặt cô có điểm hoang mang. Giọng điệu ông xã như thế nào nghe qua có điểm lạ, bộ dáng có điểm giận dữ, biểu tình cũng giống như vậy, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy biểu tình tức giận của anh.

Đi vào trong văn phòng có đề chữ “bác sĩ Tề Diệc Vĩ”, cửa vừa mới mở ra một nửa, người đàn ông này liền đưa tay ôm lấy cô, cúi đầu xuống cho cô một nụ hôn thật nóng bỏng nồng nhiệt.

Hôn cho đến khi không còn hít thở nổi, cô thở ra gấp gấp phát ra âm thanh kháng nghị anh mới chịu buông cô ra.

Mồm hít vào một khẩu khí sâu, La Duẩn Hàm không rõ hôm nay ông xã bị làm sao vậy, bộ dáng vừa rồi dường như đang tức giận hiện tại lại đem cô hôn đến hai chân như nhũn ra, liên tục thở hổn hển.

Nhưng cô còn chưa có mớ miệng hỏi, anh lại nói chuyện trước.

“Anh không thích ánh mắt Lương Tín Dân nhìn em”

La Duẩn Hàm giật mình. “Anh có biết anh ta là ai không?”

“Hình như hai người đang nói tới xem mắt, anh đoán anh ta chính là đối tượng xem mắt trước kia của em”

Vừa rồi anh đứng ở phía sau, nghe được một ít cuộc đối thoại của bọn họ cho nên mới biết người đàn ông nói chuyện cùng bà xã anh chính là đối tượng xem mắt lúc trước của cô Lương Tín Dân.

Chuyện Duẩn Hàm xem mắt với Lương Tín Dân trước khi kết hôn, anh tuyệt đối không để ý, huống chi anh biết Duẩn Hàm cũng không thích đối phương nhưng vừa rồi nhìn thấy vẻ mặt Lương Tín Dân chẳng những thâm tình nhìn bà xã anh thậm chí cuối cùng còn nói thực thích cô, điều này làm cho anh vô cùng mất hứng.

Tuy rằng hiểu được đối phương chính là đơn phương tình nguyện nhưng loại cảm giác bảo bối quý nhất của mình bị người khác mơ ước vẫn là làm cho anh không khỏi nổi giận.

La Duẩn Hàm thật kinh ngạc khi ông xã biết người nói chuyện với cô chính là Lương Tín Dân, như vậy anh vừa rồi là cố ý ở trước mặt đối phương vừa kéo lại vừa ôm hôn cô là sao? Nhìn bộ dáng không còn hờn giận của người đàn ông trước mắt, cô nguyên bản nghĩ đến anh chính là đang tức giận nhưng tựa hồ cũng không phải, chẳng lẽ anh là đang..... ghen?

Không có khả năng đi? Anh cũng sẽ biết ghen?

Nhưng nhìn bộ dạng của anh hiện tại hoàn toàn không còn biểu tình trầm tĩnh ôn trọng giống ngày thường ngược lại còn cau mày, một bộ dáng mất hứng giống như là một đứa trẻ bị người khác cướp mất kẹo khiến cho cô có chút giật mình.

“Nhìn anh như vậy làm chi?” Người nào đó vẫn còn đang mất hứng.

“Ông xã, anh..... không phải là đang ghen đi?” Cô không chắc chắn hỏi dù sao anh vẫn luôn thành thực lại hào phóng sẵn sàng.

“Đúng vậy, anh chính là đang ghen.” Tề Diệc Vĩ không có phủ nhận.

“Ông xã.....” Anh như vậy sáng khoái liền thừa nhận, ngược lại càng khiến cho La Duẩn Hàm cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười.

“Có lẽ em sẽ cảm thấy anh thực nhảm chán lại ăn loại dấm chua ngày thơ này nhưng là anh không thích Lương Tín Dân dựa vào người em quá gần còn nói rằng anh ta thích em! Anh ta rốt cuộc có biết hay không chúng ta đã muốn kết hôn, em đã muốn trở thành bà xã của anh? Nếu có thể, anh muốn ở trên danh thiếp của em viết ba chữ ‘Tề phu nhân’.”

Nguyên lai anh thật là đang ghen cho nên vừa rồi mới có thể ở trước mặt Lương Tín Dân thân thiết nhân ôm lấy cô như vậy? Người đàn ông trước mắt này giống như một đứa trẻ nhỏ cầu kinh, anh đúng thật là vị bác sĩ Tề hoàn mỹ vĩ đại trong miệng nhóm y tá sao?

Ngày đó mẹ chồng đã nói cho cô nghe, đàn ông ở địa phương bà sẽ đặc biệt kiên trì, có khi tính tình không khác gì một đứa nhỏ nguyên lai là sự thật.

Nhớ tới anh vừa rồi nói muốn ở trên danh thiếp của cô viết ba chữ “Tề phu nhân” khiến cho cô nhin không được bật cười.

Nguyên lai anh cũng sẽ nói ra lời nói đáng yêu như vậy tuy rằng là có điểm ngây thơ nhưng bởi vì anh biểu hiện tình cảm bên ngoài kém lẩn lăm cho người ta cảm thấy thực uất ức, thực ngọt ngào, một cổ hạnh phúc nồng đậm gọn sóng nhất thời ở trong lòng cô nhận nhạo mở ra.

Đối với với anh, cô càng tiến thêm một bước hiểu biết.

Nhìn đến bà xã nở nụ cười, Tề Diệc Vĩ cũng hiểu được thái độ vừa rồi của chính mình là có điểm ngây thơ.

“Được rồi, anh chính là ngây thơ, em cứ tận lực giễu cợt anh đi”

La Duẩn Hàm chủ động ôm lấy anh, hôn lên khuôn mặt vẫn còn đang mất hứng của anh cười đến ngọt ngào.

“Em hiện tại mới biết được anh không thích em nói chuyện cùng Lương Tín Dân, em đáp ứng anh, về sau khi gặp anh ta nhất định sẽ bảo trì khoảng cách rất xa rất xa với anh ta.”

Nhìn đến dụng nham ngọt ngào mỉm cười kia, khuôn mặt cứng nhắc của người đàn ông vừa rồi rốt cục cũng giãn ra.

“Thật sự sẽ bảo trì khoảng cách rất xa rất xa với anh ta?”

Cô cười đến sáng lạn.

“Ừ, ít nhất là mười mét, không, hai mươi mét được chưa hay vẫn là một trăm mét..... Ô –” Lời của cô đã bị đôi môi nóng rực chặn lấy.

La Duẩn Hàm chủ động dựa vào người anh, vuron ra lưỡi cùng chiếc lưỡi ẩm áp trong miệng người đàn ông gắt gao giao triền, không chỉ anh muốn hôn cô, cô cũng muốn hôn anh.

Nụ hôn thâm tình nồng nhiệt giằng co một thời gian cho đến khi bị điện thoại trong văn phòng truyền đến đánh gãy. Tề Diệc Vĩ mới đi qua tiếp nghe điện thoại.

“Viện trưởng..... Hiện tại? Hào, tôi hiện tại liền đi qua.” Anh đóng điện thoại lại,

“Duẩn Hàm, viện trưởng có việc tìm anh, hiện tại anh phải đến phòng viện trưởng còn em thì sao?”

“Em chỉ là muốn tới thăm anh một chút, em còn phải trở về công ty nữa.” La Duẩn Hàm nhớ tới có chuyện muốn hỏi anh.

“Diệc Vĩ, em muốn hỏi anh cái kia Phạm –”

“Ừ, muốn hỏi anh cái gì?”

Nhìn ánh mắt anh chăm chú nhìn chính mình, cô nghĩ đến vừa rồi ông xã thân yêu của cô mới vừa ăn dấm chua Lương Tín Dân chẳng lẽ bây giờ chính mình cũng muốn làm như vậy? La Duẩn Hàm lập tức đánh mất ý niệm trong đầu, cô tuyệt đối tin tưởng tình yêu ông xã đối với cô, việc này hẳn là tin đồn trong bệnh viện, không cần phải đề ý cho nên cô nhẹ lắc đầu.

“Không có việc gì, anh cứ đi đến phòng viện trưởng, em cũng phải trở về công ty.”

“Được rồi, bản thân cẩn thận một chút.”

“Ừ.”

Lưu viện trưởng đảm nhiệm chức viện trưởng của bệnh viện T đại đã được nhiều năm vừa nhìn thấy Diệc Vĩ đúng giờ tiến vào, cười đến thực vui vẻ, cũng hướng anh chúc mừng.

“Diệc Vĩ, chúc mừng cậu.” Tề Diệc Vĩ có thể nói trước mắt chính là một thế hệ bác sĩ trẻ tuổi xuất sắc nhất trong bệnh viện, ông thật cao hứng khi Đài Loan cũng có thể bồi dưỡng ra nhân tài vĩ đại như vậy.

Tuy rằng Lưu viện trưởng cười đến thật cao hứng, nhìn ra được có chuyện tốt xảy ra nhưng Tề Diệc Vĩ cũng không hiểu rõ.

“Viện trưởng, ngài chúc mừng cái gì?”

“Đến đây, đây là thư mời tôi mới nhận được dành cho cậu.”

Tiếp nhận tư liệu, chỉ thấy dấu ấn công văn gửi đi chính là của đại học Heidelberg trung tâm nghiên cứu y học ở nước Đức.

“Diệc Vĩ, chúc mừng cậu, cậu được mời trở thành nghiên cứu viên đầu tiên thật sự là đáng chúc mừng, ha ha.”

Từ sau khi đại học Heidelberg ở nước và bệnh viện Mannheim cùng nhau kết hợp trở thành nghiên cứu y học nổi tiếng toàn cầu, đặc biệt chuyên về nghiên cứu nội khoa tim mạch toàn cầu, có thể được mời đến làm nghiên cứu viên đều là nhân tài y học đứng đầu các quốc gia trên thế giới. Lần này nhằm vào nghiên cứu thuốc mới cho bệnh tim, bọn họ đem một tổ nghiên cứu gồm mười người thành một tổ, Tề Diệc Vĩ đứng là bác sĩ Á Châu được mời duy nhất.

“Tôi thấy nên bảo thư kí đem tin tức đáng chúc mừng này đưa lên trang web khiến cho mọi người cùng nhau chia sẻ tin tức làm cho người ta vui vẻ này.”

Sau khi nghe muốn thông bố tin tức ra ngoài, Tề Diệc Vĩ lập tức ngăn cản.”Viện trưởng, có thể trước không cần đem chuyện này công bố đi ra ngoài được không?”

“Cái gì?” Lưu viện trưởng tươi cười nhất thời cứng đờ.

“Vì sao không cần công bố, đây là sự kiện đáng giá làm cho mọi người vui vẻ, cũng là vinh quang của bệnh viện chúng ta.”

“Tôi biết đây là việc làm cho mọi người vui vẻ nhưng là lời mời này tôi phải suy nghĩ thật kĩ một chút.”

Thật sâu nhìn thư mời trên tay, anh mân mân đôi môi, mặc dù im lặng trên mặt không nhìn ra được biểu tình đặc biệt gì nhưng đáy mắt lại chợt lóe qua kinh ngạc.

“Suy nghĩ?” Nghe được anh nói muốn lo lắng, Lưu viện trưởng quả thực không dám tin.

“Diệc Vĩ, còn có cái gì cần suy nghĩ? Tiến vào trung tâm nghiên cứu y học này là giấc mộng của rất nhiều bác sĩ khoa tim mạch, một khi nghiên cứu chế

tạo thuốc thành công, cậu thậm chí còn có khả năng đạt được giải thưởng Nobel, cậu có biết không?”

“Tôi biết.” Lúc trước anh cũng đã từng có giấc mộng như vậy. “Bất quá tôi vẫn phải suy nghĩ thật kĩ mới có thể ra quyết định được.”

Trước kia, anh xác thực rất muốn tiến vào trung tâm nghiên cứu này nhưng đây là do lúc trước anh không có ở cùng một chỗ với Duẩn hàm, hiện tại, anh đã không phải là một người, bên người còn có người cần phải che chở cho phải suy nghĩ thật kĩ.

“Rốt cuộc cậu đang suy nghĩ cái gì thế? Lúc trước không phải cậu đối với việc nghiên cứu thuốc mới cho bệnh tim rất hứng thú sao, hiện tại cơ hội liền tới vì sao còn phải suy nghĩ? Chẳng lẽ là liên quan đến vợ cậu? Vậy thì kêu cô ấy cùng cậu đi đến Đức không phải là được rồi sao.”

Ông biết Tề Diệc Vĩ mới kết hôn không được bao lâu, nếu đi đến Đức ít nhất cũng phải hơn ba năm, chắc là thời kì đầu tân hôn mới luyện tiệc chia cách.

“Viện trưởng, tôi thật sự rất muốn suy nghĩ kĩ, bất quá thỉnh ngài tạm thời trước đừng công bố tin tức này được không?”

“Ai..... Được rồi, tôi hy vọng cậu thật sự suy nghĩ rõ ràng.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Tiếng nước ầm ầm vang lên.

Đứng ở dưới vòi sen, Tề Diệc Vĩ tẩy đi mệt mỏi của ngày hôm nay sau khi tắt nước anh lập tức cầm lấy khăn tắm lau khô đi tóc và ngồi, sau đó mặc vào áo ngủ liền mở cửa phòng tắm đi vào trong phòng.

Nhìn thấy bà xã đang ngồi đọc sách ở trên giường, cô đọc đến nỗi thực chăm chú, anh ngồi xuống bên kia giường người lết qua hỏi: “Em đang đọc cái gì thế?”

“Đây là sách về thiết kế nội thất của Lập Hàn lúc trước cho em mượn, buổi chiều ngày mai anh ấy sẽ đem đồ án thiết kế đến cho em xem, em muốn thuận tiện đem sách trả lại cho anh ấy. Em đã quyết định muốn đi đến hiệu sách mua quyển sách này trở về.”

Bởi vì cảm thấy hứng thú đối với việc thiết kế nội thất bởi vậy bao gồm nội thất vip của cửa hàng trẻ em lần trước tạo ra, cô đều xem qua trước đồ án thiết kế.

“Anh nhớ rõ khi học đại học, em cũng thực thích xem loại sách này.”

“Ừ, bởi vì em thực thích thiết kế nội thất nhưng ông nội lại không đồng ý cho nên em sửa hệ học thành quản lí xí nghiệp. Nhưng làm sao anh lại biết em thường xem loại sách này?”

Kỳ thật vấn đề này trước khi kết hôn cô đã muốn hỏi, cô vẫn thực thích anh nhưng lại không biết nguyên lai anh cũng chú ý đến chính mình.

“Đó là bởi vì khi ở thư viện, anh mỗi lần đi qua bên cạnh em đều thấy em ngoại trừ đọc sách khoa hệ chính quy, trên bàn cũng sẽ để vài bộ sách giống như vậy hơn nữa còn luôn đọc đến thật chăm chú, căn bản là không để ý tới chuyện xung quanh mình.”

Nhớ tới bộ dáng cô lúc ấy còn thật sự chuyên chú, anh mỉm cười nhưng trong chốc lát tươi cười lại tắt đi.

Muốn nói sự kiện kia cho cô biết sao?

Từ khi nhận được lời mời từ tuần trước, anh mỗi ngày đều muốn nói đến chuyện này nhưng công tác bà xã bẻ bộn nhiều việc hơn nữa ngay cả khi anh không còn muốn quyết định nên làm như thế nào, nói cho cô biết chỉ sợ sẽ làm cho cô cùng phiền não theo.

Có thể đi vào trung tâm nghiên cứu y học nổi danh nghiên cứu thuốc trị bệnh tim là giấc mộng của anh từ trước đến nay nhưng nếu anh đồng ý vậy bà xã làm sao bây giờ? Anh biết công tác nghiên cứu như vậy lần đầu vào cũng phải hơn mấy năm.

Duẩn Hàm có trách nhiệm riêng của mình phải gánh vác không có khả năng bỏ lại công việc và người thân bên này đi theo anh đến Đức, đương nhiên, anh cũng không có khả năng yêu cầu cô làm như vậy bởi vì anh hiểu được điều này sẽ làm cho cô thực khó xử, thậm chí rất khó vượt qua.

Nhưng là muốn anh để cô một người ở Đài Loan này, anh nhất định sẽ không làm được.

Anh đã từng nói sẽ làm đại thụ của cô, vạn nhất về sau khi cô khổ sở, mệt mỏi, đại thụ của cô cũng không còn ở bên người cô vậy cô nên làm cái gì bây

giờ? Có thể nghĩ đến, cô nhất định sẽ càng bất lực khổ sở chỉ cần nghĩ đến như vậy tìm Tề Diệc Vĩ không khỏi gất gao thất lại.

Anh chưa từng nghĩ tới sẽ tách ra với cô nhưng khi đối mặt với giấc mộng đời này của anh, cả hai anh đều không muốn buông tha cho.....

Hơn nữa nếu Duẩn Hàm biết anh muốn đi Đức, bọn họ sẽ phải rời xa thật nhiều năm không biết cô sẽ làm như thế nào?

Lần đầu tiên trong cuộc đời có một chuyện khiến cho anh không thể lập tức quyết định được.

Từ nhỏ, anh đều rất rõ ràng chính mình nghĩ muốn cái gì bao gồm kết hôn cùng Duẩn Hàm, anh cũng chỉ suy nghĩ được 1 phút liền quyết định hướng cô cầu hôn bởi vì anh biết chính mình rất muốn có được cô, muốn cùng cô dấn tay nhau đi đến cả đời.

Nhưng là giờ phút này, anh lại do dự, quá nhiều cố kỵ làm cho anh không thể dễ dàng hạ quyết định như vậy tuy rằng hiểu được nên thảo luận chuyện này với cô thật tốt nhưng anh lại thủy chung không có mở miệng.

La Duẩn Hàm phát hiện ông xã lại lâm vào bên trong trầm tư, một tuần này mặt anh giống như thường như vậy suy nghĩ việc gì đó, chẳng lẽ anh đã xảy ra chuyện gì sao?

Cô đưa tay đặt cuốn sách sang một bên. “Ông xã, anh làm sao vậy, có việc gì sao?”

Cô đưa tay vuốt ve lấy khuôn mặt của anh, có lẽ anh không hề biết biểu tình trên mặt hiện tại của mình có bao nhiêu ngưng trọng, lông mày đều nhíu lại cùng một chỗ.

Tề Diệc Vĩ kéo lấy bàn tay nhỏ bé ôn nhu của cô đặt nhẹ hôn xuống. “Không có việc gì, anh chỉ là hơi mệt một chút.”

“Thật vậy chẳng?” Gần đây anh xác thực về nhà trễ hơn so với cô.

“Thật sự, anh không sao, không cần lo lắng cho anh.” Anh lại ôm chặt lấy cô, hôn xuống kiểu nham vì anh mà lộ ra biểu tình lo lắng.

“Như vậy có muốn em giúp anh mát xa giải trừ mệt mỏi sao?” Hai đầu gối cô đều quỳ xuống trên giường, đưa tay muốn giúp anh mát xa bả vai, trước kia đều là do anh giúp cô mát xa hiện tại cô cũng muốn làm như vậy.

“Ông xã, lực đạo như vậy có được không?”

Tề Diệc Vĩ cười gật đầu, “Ừ, không sai, nhưng là em không phiền lụy sao?”

“Không phiền lụy. Còn muốn mát xa ở đùi nữa.” Xoa bóp hai vai của anh một hồi lâu, La Duẩn Hàm đem hai tay chuyển dời đến trên đùi anh.

“Cơ bắp của anh rất cứng nhắc phải thả lỏng một chút hôm nay em liền phục vụ cho anh.”

Nhìn đến bộ dáng cô còn thật sự giúp anh mát xa, ý cười trên mặt Tề Diệc Vĩ càng thêm sâu sắc tùy ý để cho cô vì anh mà phục vụ. Giờ phút này cô ngồi chồm hổm xuống, đường cong ở thắt lưng tinh tế tốt đẹp, đôi mông nhỏ mướt mà hơi nhếch lên, bộ dạng đáng yêu lại gợi cảm.

“Ông xã, anh.....” Bỗng dừng bàn tay nhỏ bé của La Duẩn Hàm dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng bởi vì qua quần ngủ cô rất rõ ràng nhìn thấy dục vọng đàn ông đã muốn thức tỉnh.

Tề Diệc Vĩ vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ kia, “Thật có lỗi bởi vì phục vụ của em thật tốt đẹp.” Cô cũng không biết bộ dạng ngược lên nhìn xem của cô có bao nhiêu ngon miệng mê người.

“Anh trước không nên cử động.” Trên mặt cô táo hồng chỉ tăng mà không có giảm, trong lòng vụng trộm nảy ra một chủ ý.

“Bà xã?” Anh khó hiểu nhìn cô.

“Không phải nói hôm nay để cho em phục vụ anh sao.....” Cứ việc thẹn thùng, tim đập rối loạn nhưng La Duẩn Hàm cố lấy dũng khí, dĩ nhiên đem khuôn mặt nhỏ nhắn hướng đến bộ vị nóng bỏng găng gượng kia.

Đối với bà xã chủ động phục vụ, Tề Diệc Vĩ có một chút kinh hi không nhỏ, từ trước cho tới nay trong lúc hai người ở trên giường đều là do anh chủ động nhưng lần này bà xã đại nhân lại lần đầu tiên vì anh phục vụ, mặc dù hoàn toàn không có kỹ xảo nhưng cái miệng nhỏ nhắn tinh tế ôn nhu ngậm lấy đã có chút kích thích không giống với lúc trước khiến cho dục vọng của anh càng thêm bùng bùng phần chân to hơn.

Lửa nóng của người đàn ông đã hoàn toàn phấn khởi khiến cho người ta không thể nhìn thẳng, thậm chí ngay cả miệng ngậm vào cũng thực khó khăn.....

“Duẩn Hàm, được rồi.”

Tề Diệc Vĩ kéo cô lên chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia một mảnh ửng hồng, kiều diễm ướt át. Anh nhẹ nhàng chạm vào cánh môi đỏ bồng kia sau đó nhẹ nhàng duyên lấy, đầu lưỡi tiến vào thật sâu hôn đôi môi cô, như là muốn cho cô biết anh yêu cô sâu đến bao nhiêu, đem tất cả tình cảm từ trước đến nay đều trút xuống nhẹ nhàng tràn ngập nung tình mật ý lại thêm khiêu khích nồng nhiệt, không ngừng mà duyên cuốn giao triền, không thể tách rời được.....

Anh ôm cô vào lòng, một cái xoay người liền đem thân hình mềm mại kia đặt ở dưới thân chính mình, vẫn như trước hôn sâu triền miên sau đó một bên đưa tay cởi bỏ quần áo trên người cả hai.

Hai thân hình trần trụi dính sát vào nhau, anh cũng không hề vội vã tiến vào bên trong cơ thể cô mà là hưởng thụ cảm giác kích thích khi da thịt thân mật chạm nhau, hưởng thụ làn da mềm mại của cô, bàn tay to lớn lướt phủ lấy thân thể tuyết trắng mềm mại, đôi môi nóng rực cũng từ từ thân duệy mỗi một tấc trên người cô.

Tương Lập Hàn cầm đồ án thiết kế của cửa hàng trẻ em vội vàng chạy tới chỗ La Duẩn Hàm, nói thực ra, tuy cô không phải chính quy tốt nghiệp nhưng anh không thể không thừa nhận ánh mắt cô gái nhỏ này thật tốt.

“Lập Hàn, em cảm thấy đồ án thiết kế anh sửa chữa lúc sau thực hoàn mỹ.”

“Được, khó được đại tổng giám đốc chúng ta lần này cư nhiên sẽ khích lệ anh, ha ha.” Tương Lập Hàn hay nói giỡn nói. Cùng cô hợp tác khiến cho anh hiểu được công tác của cô yêu cầu một mặt không những cẩn thận mà còn nghiêm túc, tuy rằng đồ án thiết kế này sửa chữa không ít lần nhưng chính anh cũng hiểu được thành phẩm sửa chữa lúc sau xác thực rất tốt.

“Thiết kế hoàn mỹ đương nhiên phải khích lệ anh a.” La Duẩn Hàm cũng nở nụ cười theo.

“Nếu đại tổng giám đốc thưởng thức thiết kế của anh như vậy, vậy thì có muốn giao thêm vài cái công trình cho anh hay không? Tốt nhất là lần này có thể làm một công trình thật lớn, ha ha ha.”

“Được, nhưng là cho dù chia cho anh, anh sẽ nhận sao?” La Duẩn Hàm cũng khó cùng nhau bắt đầu vui đùa với anh bởi vì nói chuyện với anh thực nhẹ nhàng thoải mái. Tuy rằng cô và Tương Lập Hàn nhận thức không được bao lâu, số lần gặp mặt cũng không nhiều lắm nhưng không biết vì sao anh lại cho cô một loại cảm giác thực thân thiết tựa như lời Diệc Vĩ nói qua giống như cảm giác là người nhà vậy.

“Em giao cho anh liền tiếp nhận.” Tương Lập Hàn một bộ dáng thân thiện trả lời không có gì làm khó được anh.

“Đúng rồi, anh có hay không nghĩ tới mở rộng trụ sở?”

“Đương nhiên là có nghĩ tới nhưng trước mắt lượng khách hàng của anh vẫn không đủ, hiện tại nếu mà mở rộng chỉ biết tăng thêm phí tổn gia tăng nhân sự mà thôi cho nên không phải là thời điểm tốt. Chờ thêm vài năm nữa đạt được thành tích tốt rồi mới suy nghĩ.”

La Duẩn Hàm thật kinh ngạc bởi vì nhìn vẻ mặt luôn luôn cười hi hi của anh, cô còn nghĩ rằng anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này nhưng kỳ thật theo đồ án thiết kế của anh liền không khó nhìn ra anh là một người có tâm tư kín đáo.

“Đúng rồi, Duẩn Hàm, có thể hay không mời cô bạn kia của em không cần lại đến trụ sở của anh nữa?” Biểu tình Tương Lập Hàn đột nhiên trở nên thực buồn rầu.

“Anh nói là Từ Thiên sao?” Cô ngạc nhiên hô lên một tiếng, đoán nói.

“Đúng, chính là cô ấy, Ưông Từ Thiên. Cô ấy mặc danh kỳ diệu nói muốn làm công ở trụ sở anh, sau khi bị anh từ chối còn nói cái gì có thể trước dùng thử không cần trả tiền sau đó liền chính mình mỗi ngày đến đi làm nhưng là cô ấy thật sự thực sự vụng về, thường xuyên đem trụ sở loạn thành một đoàn, anh nhìn cô ấy căn bản là không phải đến làm công mà là đến quấy rối.”

Từ Thiên chạy tới vừa làm vừa thực tập? Nhưng cô vẫn chưa nghe cô ấy nhắc tới.

Lập Hàn có khả năng không biết Từ Thiên từ nhỏ đã nuông chiều tuy rằng sau đó lại chính mình chuyển đi ra ngoài ở nhưng chính là nhà trọ nhỏ cô dùng đánh chữ sáng tác kia kì thật vẫn là do người hầu trong nhà định kỳ đến giúp cô ấy quét tước, năng lực làm việc nhà của cô ấy căn bản chính là không có cho nên cô có thể tưởng tượng được Từ Thiên đi làm công ở trụ sở nhất định sẽ làm cho Lập Hàn thực đau đầu.

Chính là người chưa bao giờ đi làm việc cư nhiên lại chủ động chạy tới làm công, còn không cần trả tiền lương?! Xem ra, Từ Thiên có lẽ so với suy nghĩ của cô còn muốn thích Lập Hàn hơn.

“Em nghĩ Từ Thiên cô ấy khả năng thường thức..... tài hoa của anh.” Cô không dám nói thẳng việc Từ Thiên thích anh dù sao loại sự tình này cần phải từ bản thân Từ Thiên nói có vẻ tốt hơn.

“Cô ấy có phải hay không thích anh?” Tương Lập Hàn lại hỏi thẳng.

“Ách, có lẽ có một chút.” La Duẩn Hàm chỉ có thể hàm hồ đáp lại.

“Nếu cô ấy thích anh, em có thể kêu cô ấy hết hy vọng đi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì thời điểm khi anh học đại học liền thích một người con gái tuy rằng trước mắt anh chỉ xem như đơn phương nhưng chỉ cần cô ấy cần đến, anh sẽ đến bên cạnh người cô ấy.”

“Thời điểm đại học anh liền thích đối phương vậy thì vì sao đến bây giờ vẫn còn đơn phương? Chẳng lẽ anh muốn thăm mền, đối phương không biết anh thích cô ấy?” Từ đại học đến bây giờ, ít nhất cũng hơn mười năm.

Tương Lập Hàn cũng không biết vì sao đề tài lại vòng đến trên người anh, hơn nữa còn nói đến vấn đề tình cảm của anh, cảm thấy chuyện có điểm kỳ quái dù sao việc này ngay cả bọn họ Diệc Vĩ cũng không biết nhưng nếu đã muốn nói thì cũng không có gì để giấu diếm.

“Anh hiện tại cùng cô ấy chính là bạn tốt bởi vì cô ấy đã muốn có vị hôn phu nhưng hình như người nhà chồng cô ấy tựa hồ thực soi mói cô ấy cho nên đôi lúc cô ấy sẽ đến tìm anh tố khổ. Thật là, người thiện lương như vậy đơn giản chỉ là hoàn cảnh gia đình không được tốt sẽ bị xem thường sao? Cho nên anh mới nói anh thực chán ghét kẻ có tiền nhưng em là ngoại lệ, ha ha.”

“Trong nhà vị hôn phu của cô ấy có rất nhiều tiền đi?”

“Đúng vậy, cho nên xem thường người nghèo.”

“Nếu cô bạn kia của anh thật sự không chịu nổi thái độ người nhà vị hôn phu đối với cô ấy chẳng lẽ sẽ không hủy bỏ hôn ước sao?” Thật không hiểu, cô đối với cô gái kia có một chút ác cảm không tốt.

“Cô ấy yêu vị hôn phu của mình.” Tương Lập Hàn bắt đầu dĩ nhiên.

La Duẩn Hàm lại tuyệt không cảm thấy người phụ nữ kia thiện lương thậm chí còn cảm thấy đối phương tâm cơ rất nặng, rõ ràng không thích người nhà vị hôn phu có tiền nhưng lại không hủy bỏ hôn ước, về phương diện khác lại tìm đến Lập Hàn tố khổ..... Cô ta là đang lợi dụng tình cảm Lập Hàn đối với mình phải không?

Tuy rằng còn muốn tiến thêm một bước hỏi cho rõ ràng, cô không hy vọng anh ngây ngốc bị người ta lợi dụng, xem nhẹ hạnh phúc theo đuổi thuộc về chính mình nhưng đột nhiên thư ký lại thông báo lão tổng giám đốc đến đây, ngay cả Tương Lập Hàn đều chưa kịp rời khỏi văn phòng của cô, ông nội cô đã muốn mở cửa đi vào, Cảnh thúc cũng đi theo ở phía sau.

“Ông nội, ông làm sao có thể đột nhiên đến công ty?” La Duẩn Hàm từ trên bàn công tác hướng đến ông nội mới xuất hiện.

La Dung Tam nhìn thấy cháu gái cũng bắt chập bên cạnh có những người khác liền trực tiếp hỏi: “Ông nghe nói ngân hàng trung tâm thương mại cho vay có vấn đề, là thật sao?”

Cô chần chờ một hồi mới gật đầu. Không nói ra không phải là vì muốn giấu diếm ông nội mà là không muốn lão nhân gia ông lo lắng, cô đang cố gắng tìm phương pháp giải quyết.

“Chuyện lớn xảy ra như vậy sao cháu không nói với ông!” La Dung Tam sinh khí không thôi.

“Ông nội, ông trước đừng nóng giận, cháu đang tìm phương pháp giải quyết.” Cô đành phải trấn an.

“Cháu muốn giải quyết như thế nào?” La Dung Tam nhìn cháu gái.

“Cháu.....”

“Lúc trước nếu cháu ngoan ngoãn nghe lời ông gả cho Tín Dân, hiện tại sẽ không xảy ra vấn đề này.”

La Dung Tam đối với chuyện không thể đoán trước cùng ngân hàng Đông Tín vẫn như trước canh cánh trong lòng.

Đối mặt với chỉ trích của ông nội, La Duẩn Hàm cũng chỉ có thể không nói gì cúi đầu xuống.

“Ông thấy cháu nên đi ngân hàng Đông Tín nói xin lỗi cùng Lương chủ tịch, có lẽ ông ta sẽ đáp ứng đầu tư.”

La Duẩn Hàm kinh ngạc ngẩng đầu lên, không dám tin ông nội lại nói như vậy.

“Ông nội.....”

“Bằng không chẳng lẽ cháu muốn bán đi cổ phần tài chính công ty kia sao?”

“Cháu sẽ không làm như vậy.” Vô luận như thế nào, vận chuyển buôn bán của công ty mẹ bên này không thể bị ảnh hưởng.

“Vậy thì cháu muốn làm như thế nào? Việc làm sẽ không biến thành cái dạng này!”

Một bên Tương Lập Hàn thật sự nhìn không được.

“Này, lão nhân, ông làm chi mắng cô ấy như vậy, ông không nhìn thấy Duẩn Hàm cũng thực cố gắng suy nghĩ biện pháp giải quyết sao?” Tuổi đã to một bó, con tức lại lớn như vậy.

La Dung Tam nhìn người trẻ tuổi trước mắt này, giận dữ hỏi: “Cậu là ai?”

“Tôi là Trương Lập Hàn, người phụ trách thiết kế nội thất của trụ sở Lập Hàn.” Trương Lập Hàn không chút sợ hãi nêu giới thiệu tên bản thân.

“Lão nhân, tôi nói với ông, cháu gái của ông so với bất luận kẻ nào đều có năng lực, cũng thực cố gắng làm việc, chẳng qua là một ngân hàng nhỏ nhỏ không chịu đầu tư có nhất thiết phải tức giận lớn như vậy sao?”

“Lập Hàn –” Tuy rằng La Duẩn Hàm thực cảm ơn anh giúp cô nói chuyện nhưng cô không muốn làm cho ông nội kích thích.

Nhưng cô còn chưa kịp nói cái gì, La Dung Tam đã giận dữ đến nỗi không thể kiềm chế rống lên, “Xú tiểu tử! Cái gì cũng không hiểu thì đừng ở trong này mạnh miệng nói.”

“Xú lão đầu, ai nói tôi cái gì cũng không hiểu!” Nếu lão nhân này ngoan cố như vậy, anh cũng không cần quá khách khí.

“Cậu!” La Dung Tam chán nản la lên.

“Ngân hàng này không đầu tư vậy tìm thương nhân khác đến đầu tư, mặc dù bán cho người ta một chút cổ phần nhưng La gia vẫn là cổ đông lớn nhất cùng với chính sách giải quyết, quyền lực nhất định không có tổn thất quá lớn.” Hay nói giỡn, nếu cái gì cũng đều không hiểu, anh muốn như thế nào tranh với người ta.

“Cậu cho là chiêu thương như vậy tốt lắm sao?”

“Không làm thì làm sao có thể biết?! Tóm lại cứ thử xem, chỉ cần thả ra chiêu thương tiếng gió, có tiền kiếm vào còn sợ người ta không đến đầu tư sao?”

La Duẩn Hàm lúc trước không phải không nghĩ tới biện pháp anh đề ra này nhưng cô và ông nội đều giống nhau ôm ý tưởng tiêu cực, kỳ thật Lập Hàn nói cũng đúng, không làm thì làm sao mà biết kết quả chiêu thương.

“Ông nội, cháu cảm thấy đề nghị của Lập Hàn có thể sử dụng được.” Cô hiện tại liền quyết định tích cực một chút.

La Dung Tam liếc mắt nhìn Trương Lập Hàn một cái.

“Lời nói của một thiết kế sư nhỏ nhỏ có thể sử dụng được sao?”

“Lão nhân, tin tưởng tôi, đây là biện pháp giải quyết tốt nhất. Chủ động phóng ra, ra sức chống lại căn bản là không cần đi xin lỗi xin người khác giúp đỡ.”

Lão nhân trước mắt này thật sự là người có tính tình ngoan cố cứng rắn nhất mà anh đã từng gặp qua.

“Xú tiểu tử, không biết trời cao đất rộng, vạn nhất chiêu thương không giống như mong muốn, ngược lại tổn thất càng nhiều thời gian và tài chính, cậu có biện pháp phụ trách sao?” La Dung Tam chất vấn.

Bị ông ta nhanh chóng làm cho tức chết! Trương Lập Hàn bắt gãi đầu, lão nhân này thật đúng là có biện pháp chọc giận người khác.

“Được rồi, liền nói những lời này cho xú lão đầu ông nghe, tôi sẽ phụ trách chiêu thương! Ông yên tâm, tôi nhất định sẽ làm bọn họ người người đều bỏ tiền đi ra đầu tư!”

Nhìn người phản nộ trước mắt này, La Duẩn Hàm thực bất đắc dĩ, cô căn bản không nói được một lời.

“Xú tiểu tử, cậu chỉ có thời gian một tháng.” La Dung Tam giận trừng mắt hấn.

“Được, xú lão đầu, một tháng sau gặp lại, nếu tôi không làm được, từ nay về sau tôi không mang họ Trương.” Trương Lập Hàn cũng nói ra lời lẽ hùng hồn.

La Duẩn Hàm vốn đang muốn cự tuyệt ý tốt của Lập Hàn, cô biết anh chính là đang muốn giúp cô nhưng không nghĩ tới ông nội cư nhiên đồng ý?! Cô thật sự hảo kinh ngạc, ông nội lúc làm việc luôn luôn không dám tin nhiệm người khác quá nhiều bao gồm cả đứa cháu gái như cô đây.

Sau khi ông nội rời đi, cô lo lắng nói: “Lập Hàn, anh không nên cùng ông nội em đấu khí.” Cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người dám cùng ông nội cô lớn tiếng nói chuyện như vậy.

“Nếu tôi bại bởi xú lão đầu kia nhất định sẽ nôn đến chết!”

“Nhưng là anh giúp em bày ra kế chiêu thương đầu tư, chuyện trụ sở anh phải làm sao bây giờ?”

“Em cứ yên tâm, trước mắt bọn anh không có nhận dự án lớn nào, án kiện tiến hành trên tay đều có thiết kế sư khác, sau khi thiết kế sư dưới nhận công tác, anh cũng sẽ quan sát bọn hấn cẩn thận, không có vấn đề gì đâu.”

“Khả năng chiêu thương đầu tư nhất định sẽ có khó khăn.”

“Khó khăn lớn như thế nào anh cũng không sợ, anh từ khi còn nhỏ đã bắt đầu làm công, em biết công việc của anh cơ hồ tất cả đều làm xong, cho nên không có vấn đề.” Anh vỗ vỗ ngực, mười phần tin tưởng nói.

Nghe qua anh dường như từ nhỏ đã phải thật sự vất vả, lần trước nghe nói gia đình anh là mồ côi cha nhưng biểu hiện “anh dũng” vừa rồi của anh làm cho cô thật khâm phục.

Tuy rằng không biết ông nội vì sao lại đồng ý nhưng có thể hay không là vì không giống như cô, cảm thấy anh ấy thật đáng tin cậy?!

“Lão gia, ngài không có việc gì đi?”

Sau khi lên xe, Cảnh thúc lo lắng hỏi, vừa rồi lão gia phát hỏa thật lớn, kia không biết là từ đâu toát ra một người trẻ tuổi, cư nhiên không úy kỵ lão gia còn dám cùng ông nói chuyện lớn nhỏ nữa.

“Ta không sao.” Ánh mắt La Dung Tam trầm đến run sợ.

“Lão gia, người trẻ tuổi kia thật đúng là làm cho tôi đại giới mở mắt, cảm giác khi ngài còn trẻ thực giống nhau.”

Ông nghĩ đến chỉ có lão gia mới có quyết đoán mạnh mẽ như vậy, không nghĩ tới vừa rồi trên người thằng nhóc kia lại cũng thấy được, ngay cả một cỗ khí thế không chịu thua kia cũng rất giống.

“Phải không? Rất giống ta khi còn trẻ?”

“Dạ.” Như là không bao giờ có chuyện không làm được, mặc kệ như thế nào nhất định phải làm cho bằng được, cho dù gặp được khó khăn cũng tuyệt đối sẽ nghĩ biện pháp giải quyết. Lão gia chính là như vậy, đối phương cũng làm cho người ta cảm thấy loại cảm giác này.

La Dung Tam nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lóe lên hưng phấn.

Ông hiểu được lời A Cảnh nói. Có lẽ chính là bởi vì cảm thấy tiểu tử kia cùng thời điểm chính mình khi còn trẻ rất giống, ở trên người cậu ta thấy được chính mình cho nên ông mới chịu đồng ý khiến cho cậu ta thử xem.

“Lão gia, ngài cảm thấy Trương tiên sinh có thể làm được sao?”

“Ông không có nghe cậu ta nói sao, làm không được cậu ta sẽ không mang họ Trương.”

Àn..... Cảm giác được lão gia tựa hồ thực chờ mong, bộ dáng cũng cho rằng cậu ta nhất định sẽ hoàn thành được a.....

Không biết có phải hay không bởi vì ông nội vừa mới đến công ty khiến cho La Duẩn Hàm lập tức cảm thấy áp lực rất lớn, bụng bỗng nhiên không được thoải mái có điểm muốn nôn.

Ác! Lại muốn ói ra.....

Cô không thể không đứng dậy đi đến toilet, lại cái gì cũng không nôn được.

Nữ thư ký thấy sắc mặt tổng giám đốc tái nhợt liền nhanh chóng lo lắng đi theo vào toilet.

“Tổng giám đốc, ngài không có chuyện gì đi?”

“Tôi, tôi không sao, chính là ói ra có điểm chua một chút.”

La Duẩn Hàm rút khăn giấy ra lau tay.

“Phiền toái cô giúp tôi đi mua một chút thuốc, bằng không tôi sợ cả buổi chiều hôm nay đều không thoải mái.”

“Mua thuốc?”

“Có vấn đề gì sao? Không phải lúc trước cô từng giúp tôi nhiều lần đi mua thuốc sao.” Đôi lúc công việc của cô áp lực quá lớn, bụng cũng sẽ như vậy không thoải mái.

“Cái kia.....” Nữ thư ký muốn nói lại thôi.

“Ừ?”

“Tổng giám đốc, cái kia..... Tôi cảm thấy ngài hẳn là đi bệnh viện kiểm tra đi.” Nữ thư ký vốn đang có chút chần chờ nhưng cuối cùng vẫn nói ra.

“Không cần chuyện nhỏ xé ra to, tôi chỉ là bụng có điểm không thoải mái mà thôi, lúc trước không phải tôi thường bị như vậy sao?” La Duẩn Hàm lo lắng.

“Tổng giám đốc, trước kia là trước kia, bây giờ không giống như vậy.”

“Làm sao không giống?”

“Bởi vì hiện tại ngài đã kết hôn cho nên mới có thể mang thai cũng không chắc chắn lắm.” Nữ thư ký đã có hai đứa con cho nên cô cảm thấy tình trạng bệnh tổng giám đốc rất có thể là mang thai.

“Cô nói mang thai?” La Duẩn Hàm sững sốt lặp lại lời của cô.

“Đúng vậy, tôi lúc đầu mang thai cũng thường muốn nôn. Tổng giám đốc, thời gian hành kinh lần trước của cô là khi nào?”

“Là khi nào? Tôi cũng không biết bởi vì thời gian hành kinh của tôi luôn luôn không đúng ngày.” Bị thư ký nhắc cho tỉnh táo như vậy, La Duẩn Hàm cũng có chút không xác định.

“Như vậy cô hẳn là nên đi bệnh viện kiểm tra đi, nếu không phải mang thai thì có thể nhờ bác sĩ giúp cô lấy một ít thuốc.”

Cô thật sự mang thai sao?

Chỉ cần nghĩ đến bản thân có khả năng mang thai, La Duẩn Hàm cảm thấy không hiểu khăn trương bởi vì cô còn chưa có chuẩn bị tốt tâm lý mang thai, chuyện công ty cần xử lý còn rất nhiều, hiện tại cô căn bản không rảnh để mang thai.

Không, nhất định không phải mang thai bởi vì cô và Diệc Vĩ đều có tránh thai, cô là không có khả năng mang thai.

La Duẩn Hàm hít một khẩu khí thật sâu bảo chính mình không nên khăn trương quá, cô quyết định đi bệnh viện kiểm tra xác định một chút.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

“Tề phu nhân, xin chúc mừng cô, cô đã mang thai được ba tuần rồi.”

Ngồi trên ghế ở hành lang bệnh viện, vẻ mặt La Duẩn Hàm vừa kinh ngạc giật mình lại sững sốt, đầu óc cô đều trống rỗng.

Cô mang thai, cô thật sự mang thai! Nhưng là bọn họ không phải vẫn luôn tránh thai sao, vì sao cô còn có thể mang thai?

Nên làm cái gì bây giờ mới tốt đây?

Đừng nói đến cô còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt để mang thai, hiện tại thời gian cũng không thích hợp tuy rằng Lập Hàn nói muốn phụ trách công tác chiêu thương nhưng không thể toàn bộ đều quãng cho anh ta làm dù sao đây cũng là trách nhiệm của cô.

Trừ lần đó ra, cô cũng không biết chính mình có thể làm một người mẹ tốt hay không.

Luôn luôn cãi nhau là ấn tượng của cô đối với cha mẹ, mẹ cô rất ít khi ôm lấy cô sau đó bởi vì bà biết chồng mình không thể toàn tâm toàn ý yêu bà cho nên khiến bà vô cùng tức giận cùng không cam tâm tình nguyện, có khi thậm chí ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn cô.

Đột nhiên, La Duẩn Hàm cảm thấy trong lòng xuất hiện một trận khủng hoảng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, thân mình hơi run nhẹ. Cô có thể hay không cùng mẹ giống nhau cảm thấy đứa bé đến thời điểm không thích hợp sau đó không thể yêu thương nó thì sao?

Cứ việc tình cảm của cô và ba ba đứa bé rất tốt nhưng nếu đứa bé đến thời điểm không thích hợp chẳng lẽ cô sẽ không muốn đứa bé này sao? Không, như vậy thì rất đáng sợ.

Ba ba đứa bé..... Đúng rồi, cô nên gọi điện thoại cho Diệc Vĩ, anh nhất định sẽ nói cho cô nên làm như thế nào mới tốt.

Khi nào thì cô trở nên ỷ lại vào ông xã như thế?

La Duẩn Hàm lấy ra đi động nhưng cuối cùng lại không có gọi điện thoại. Nếu bây giờ anh vẫn còn đang làm việc, ở trong phòng giải phẫu thì sao? Bởi vì cô không có nói cho anh hôm nay cô sẽ đến bệnh viện.

Nhưng là giờ này phút này, cô thật sự rất muốn gặp anh.

Cuối cùng cô hạ quyết định đi đến phòng làm việc tìm anh, nếu mà anh không có ở đó, cô có thể sẽ chờ anh một chút.

La Duẩn Hàm xác định xong chủ ý liền lập tức đi vào văn phòng của chồng mình, cô phát hiện thấy cửa đang đóng lại. Thật tốt quá, hẳn là anh vẫn còn ở bên trong, cô cao hứng tiêu sái định tiến vào.

“Tề Diệc Vĩ, anh thật sự hơi quá đáng!”

Tay muốn đẩy cửa ra trong nháy mắt cứng đờ lại, đó là âm thanh của phụ nữ chẳng lẽ trong văn phòng của anh có người khác?

“Phạm Y An, em lại làm sao vậy không phải vừa mới trở về sao?” Ngữ khí người đàn ông có chút bất đắc dĩ.

Phạm Y An? Cô như thế nào giống như đã nghe qua cái tên này. cô nhớ ra rồi! Lúc trước khi cô đến bệnh viện đã từng nghe qua nhóm y tá nhắc đến cái tên này.

Giờ phút này người phụ nữ ở trong văn phòng ông xã chính là Phạm Y An sao? Tuy rằng cô đã từng muốn hỏi Diệc Vĩ rằng Phạm Y An là ai nhưng là lại cảm thấy dạng chất vấn này hình như là không tín nhiệm anh cho nên liền từ bỏ nhưng không nghĩ tới cô ta hiện tại thế nhưng xuất hiện.

“Anh cứ nhiên hỏi em làm sao vậy, anh không phải đã nói sẽ chịu trách nhiệm cả đời với em sao?”

“Em lại nói đến việc này! Lời nói tám trăm năm trước, anh đã sớm quên rồi.”

“Em mặc kệ, em nhất định muốn anh phải chịu trách nhiệm!” Đối với điểm ấy, người phụ nữ này thực kiên trì.

“Y An, em đừng náo loạn.”

“Anh lại còn nói em nháo sao? Ô. là anh sống quá tốt cư nhiên thừa dịp lúc người ta đến Mỹ lên lút kết hôn, em muốn đi tìm Tề mẹ tổ khổ.”

“Em đủ rồi nha.” Ngữ khí người đàn ông đã muốn từ bất đắc dĩ chuyển sang không kiên nhẫn.

“Em mặc kệ, buổi tối hôm nay anh phải đem bà xã anh kêu đi ra, biết không?”

“Được rồi.” Đối với yêu cầu này, người đàn ông thật sáng khoái đồng ý.

La Duẩn Hàm nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, trong đầu liền vang lên tiếng ầm ầm. Trước kia Diệc Vĩ và Phạm Y An này là một đôi tình nhân sao?

Anh không phải đã nói là sẽ chịu trách nhiệm cả đời đối với em sao?

Em lại nói đến việc này! Lời tám trăm năm trước anh sớm đã quên.

Em mặc kệ, em nhất định muốn anh phải chịu trách nhiệm!

Diệc Vĩ trước kia từng nói qua sẽ chịu trách nhiệm cả đời với cô ta sao? Mà hiện tại cô ấy trở về từ nước Mỹ lại tìm anh chịu trách nhiệm? Hơn nữa cô ấy hình như rất quen thuộc với mẹ chồng.

Đến tận cùng chuyện gì đã xảy ra?

Ông xã cô lại còn nói sẽ chịu trách nhiệm với người phụ nữ khác, vậy còn cô thì sao?

Bởi vì thật sự quá mức khiếp sợ, La Duẩn Hàm cảm thấy chính mình rốt cuộc không thể tiếp tục nghe được nữa, chỉ sợ nghe thêm một câu nữa, cô sẽ hóng hớt thôi.

Nghe cuộc đối thoại của bọn họ giống như là của một đôi tình nhân nhưng là cô chưa từng nghe anh nói có bạn gái. không đúng, tuy rằng Từ Thiên đã từng thay cô hỏi thăm nhưng cái kia cũng không đại biểu rằng anh vốn thật sự không có mà khi bọn họ kết giao cô cũng không có hỏi qua, hiện tại nghĩ đến, anh xuất sắc vĩ đại như vậy làm sao bên người có thể không có bạn gái?

Như vậy. cô là người thứ ba chen vào bọn họ sao?

Tại sao có thể như vậy, cô vẫn nghĩ đến anh luôn thuộc về một mình bản thân.

La Duẩn Hàm cảm thấy cả trái tim giống như bị đào rỗng, cơ hồ sắp không thở nổi.

Hiện tại Phạm Y An đã trở lại, bọn họ ba người nên làm cái gì bây giờ? Còn có đứa bé của cô.

Nghĩ đến đứa bé, La Duẩn Hàm vuốt ve bụng của mình, hốc mắt nhất thời đỏ lên.

Quan hệ tam giác khẳng định sẽ có người bị thương tổn, cha mẹ cô và mối tình đầu của cha cô không phải là ví dụ tốt nhất sao? Mỗi ngày đều khác khẩu, cuối cùng còn trẻ tuổi như vậy liền rời khỏi nhân thế.

Cô nên làm như thế nào đây?

Nhớ tới lời Phạm Y An nói muốn buổi tối gặp cô mà Diệc Vĩ cũng đồng ý rồi, cho nên buổi tối cô thật sự sẽ cùng với đối phương gặp mặt sao?

Không!

Cô theo bản năng kháng cự, không muốn cùng tình địch gặp mặt.

Đần độn đi đến trước thang máy, cô run run ấn phím thang máy xuống lầu.

Đành! Một tiếng, cửa vừa mở ra, La Duẩn Hàm lo sợ không yên cúi đầu đi vào bên trong thang máy, đầu còn vang lên tiếng ầm ầm rung động, hoàn toàn không có nghe thấy người từ trong thang máy đi ra kêu cô.

“Chị dâu?!”

Tề Diệc Phàm hô lên La Duẩn Hàm nhưng cô cũng không có phản ứng, cho đến khi cửa thang máy đóng lại bắt đầu đi xuống dưới.

Chuyện gì đã xảy ra, chị dâu không nghe thấy cậu gọi tên chị ấy sao?

Tề Diệc Phàm cảm thấy buồn bực, sau khi nhìn thang máy đi xuống liền hướng đến văn phòng của anh trai mình.

Đi ra khỏi bệnh viện, La Duẩn Hàm máy móc tính gọi điện thoại về cho công ty, nói rằng cô không đi làm được bởi vì hiện tại tâm tình cô thực hỗn loạn, cho dù trở về công ty cũng làm không được chuyện gì.

Giờ này phút này, Từ Thiên hân là đang làm công ở trụ sở của Lập Hàn, cô không có cách nào lại đi quấy rầy nhưng là cô còn có thể đi nơi nào đây?

Kính ngạc nhìn bầu trời xanh không một đám mây, trong lòng cô loạn thành một đoàn.

“Y An, em chào hỏi cũng nháo đủ rồi, có thể trở về văn phòng của em.” Trên mặt Tề Diệc Vĩ tràn ngập bất đắc dĩ.

Phạm Y An không để ý đến lệnh đuổi khách của anh.

“Không thấy lâu như vậy, làm chi lại vội vã đuổi người như vậy? Hơn nữa anh thật sự là không có suy nghĩ nha, cứ nhiên thừa dịp lúc em đi thực tập ở Mỹ liền vụng trộm kết hôn, thật sự là rất khoa trương.”

“Tôi hôm nay anh sẽ cùng bà xã anh mời em ăn cơm.” Tề Diệc Vĩ đành phải hứa hẹn nói.

“Cái này không phải tốt lắm sao.”

Thời điểm trung học cô liền cùng toàn bộ gia đình chuyển đến trên lầu, có thể nói là cùng anh em Tề gia cùng nhau lớn lên thanh mai trúc mã, vô cùng thân thiết. Vì nguyên nhân như thế cho nên khi phát hiện có người thừa dịp cô đi Mỹ thực tập vụng trộm kết hôn, mới có thể khiến cho cô vô cùng tức giận cái tên không có nghĩa khí kia.

“Nói thực ra, em còn thật sự muốn trông thấy bà xã anh. Từ nhỏ đến lớn, mấy cô gái đã từng bị anh từ chối cho dù tọa bất mãn Đông Kinh cự dân, cũng nhất định tọa mãn Đài Bắc tiểu cự dân (cái này ta ko hiểu nên để nguyên lun, có ai biết thì giải thích dùm ta ^^), vì sao anh lại lựa chọn cô ấy?”

Hơn nữa nghe nói bọn họ mới kết giao được một tháng liền quyết định kết hôn khiến cho cô thật sự rất ngạc nhiên.

Từ trước kia Y An nói chuyện cũng rất khoa trương, rất giống người nào đó.

“Anh rất sớm trước kia liền quen biết cô ấy.” Tề Diệc Vĩ cười khê nói.

“Rất sớm trước kia liền quen biết? Sớm bao lâu? So với thanh mai trúc mã như em còn sớm hơn sao?”

“Đúng, còn muốn sớm hơn.”

“Nga nha, thì ra là thế, trách không được trước kia tất cả các cô gái thích anh đều vấp phải trắc trở nhưng vì sao cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe anh nói qua?”

“Về sau khi rảnh nói tiếp.” Đó là một chuyện xưa rất dài.

“Đúng rồi, em về trước thời gian sớm hơn một ngày có nói cho Diệc Phàm chưa?”

“Có a, vừa rồi trước khi đến bệnh viện em đã gọi điện thoại cho cậu ta.” Phạm Y An vừa mới nói xong, cửa ban công liền bị đẩy ra, cô vừa nhìn người đàn ông đi vào liền lập tức cao hứng xông lên ôm lấy cậu ta trước, “Thân ái, em rất nhớ anh nha.” Cô nhiệt tình hôn lấy bạn trai, chụt!

Tề Diệc Phàm ôm lấy bạn gái âu uẩn, sau khi thân bạn gái xong, cậu xoay người lại, ôm – lấy!

“An An, nhớ em đến muốn chết.”

“Phàm Phàm, em cũng vậy, nhớ anh đến muốn chết.”

Chụt! Chụt! Chụt! Trong nháy mắt hai người như biến thành trẻ sinh đôi kết hợp, miệng với miệng hôn nhau mãnh liệt vài cái.

Tề Diệc Vĩ dờ khóc dờ cười nhìn bọn họ. Hai người kia rốt cuộc có biết hay không bên cạnh còn có người a? Thật sự là rất khoa trương! Bất quá anh cũng quen rồi, khi bọn họ còn học đại học đã chính thức hướng người nhà tuyên bố kết giao, cảnh tượng như vậy anh thường xuyên nhìn thấy, đã sớm thấy nhưng không thể trách được.

Chính là anh không khỏi có chút lo lắng, hai người kia mặc kệ là cá tính hay là nói chuyện đều vô cùng khoa trương, về sau con của bọn họ cũng sẽ như thế sao?

Sau khi hai người thân thiết xong, Phạm Y An vẫn ôm chặt bạn trai, trước kia cô thường la hét về sau phải làm Tề phu nhân, mọi người đều nghĩ đến người cô chỉ là Tề Diệc Vĩ nhưng kỳ thật chính là vị bác sĩ Tề nhỏ này, ha ha.

“Đúng rồi, anh hai, chị dâu bị làm sao vậy sao?” Tề Diệc Phàm đột nhiên nhớ tới chuyện chị dâu có chút không thích hợp.

“Cái gì làm sao vậy?”

“Vừa rồi em nhìn thấy chị ấy đi vào bên trong thang máy nhưng là khi em gọi chị ấy đều không phản ứng, em còn nghĩ đến anh và chị dâu sẽ không nên là cãi nhau đi?”

“Em nói là em gặp phải chị dâu?” Tề Diệc Vĩ cũng thực kinh ngạc, lúc này Duẩn Hàm hẳn là đang làm việc ở công ty mới đúng.

“Đúng rồi, gặp gỡ ngay tại thang máy nơi đó, chẳng lẽ chị ấy không có tới tìm anh?” Tề Diệc Phàm cảm thấy kì lạ.

Lúc này, bác sĩ Đinh ở khoa phụ sản có giao tình rất tốt với Tề Diệc Vĩ gọi điện thoại hướng anh nói chúc mừng.

“Chúc mừng?” Tề Diệc Vĩ không hiểu làm sao.

“Ai nha, thật có lỗi, anh còn chưa biết sao? Chẳng lẽ phu nhân anh chưa nói cho anh nghe?” Ai cũng đều biết La Duẩn Hàm chính là phu nhân của Tề Diệc Vĩ.

“Nói cái gì?”

“Diệc Vĩ, xin chúc mừng anh, phu nhân anh vừa mới đến làm kiểm tra, cô ấy đã mang thai.”

“Phu nhân tôi mang thai?”

“Đúng, tôi nghĩ cô ấy có thể là muốn cho anh một kinh hi, tôi lại nói trước phá vỡ rồi thật có lỗi!”

Vốn là bác sĩ không thể lộ ra tư liệu của bệnh nhân nhưng anh và Diệc Vĩ là bạn tốt, hơn nữa đây là sự kiện khiến cho người ta vui sướng cho nên anh mới gọi điện thoại đến chúc mừng.

Tề Diệc Vĩ hướng bạn tốt nói lời cảm tạ liền tắt điện thoại, anh thực kinh ngạc, lập tức gọi điện thoại cho vợ mình nhưng không có ai nghe máy.

“Anh hai, chị dâu mang thai sao? Như vậy vừa rồi chị ấy muốn đi lên nói chuyện này cho anh sao?” Tề Diệc Phàm đoán nói.

“Nhưng là anh không có nhìn thấy cô ấy.” Nếu chuyện là như thế này, Duẩn Hàm càng không thể không tìm đến anh.

“Đúng, em vẫn ở ngay tại nơi này, em cũng không có nhìn thấy.” Phạm Y An phụ họa.

“Kì lạ, rõ ràng chị dâu liền lên đây, vì sao các người đều không thấy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?”

“Em nói xảy ra chuyện gì?” Tề Diệc Vĩ khản trương hỏi.

“Em cũng không biết, em chỉ biết bộ dáng chị dâu lúc đó biểu tình vẻ mặt thoát nhìn như bị đá kích, cả người sắc mặt tái nhợt hơn nữa còn bất an.” Tề Diệc Phàm hỏi tương lại.

“Vì sao hiện tại em mới nói?!” Tề Diệc Vĩ mầu bị em trai làm cho tức chết rồi.

“Chẳng lẽ cô ấy đến đây sau đó ở cửa nghe được Y An nói đùa?”

“A?” Phạm Y An mở lớn miệng, biểu tình vẻ mặt hốt hoảng.

“Phạm Y An, nếu phu nhân anh và đứa bé xảy ra chuyện gì, anh sẽ không tha thứ cho em!”

Tề Diệc Vĩ càng nghĩ càng lo lắng, nói xong liền lập tức bước nhanh đi ra văn phòng.

Tề Diệc Phàm vẻ mặt mặc danh kỳ diệu hỏi bạn gái.

”An An, em nói cái gì vậy?”

“Không phải chúng ta thường nói đùa sao, như là muốn anh trai anh chịu trách nhiệm đối với vết sẹo trên trán em -”

Trước kia khi cô cùng anh em Tề gia đi đánh bóng rổ, không cẩn thận bị Tề Diệc Vĩ truyền quả bóng đến mà té ngã đương nhiên bị xước da đổ máu, lúc ấy cô khóc lóc nói nếu như bị lưu lại vết sẹo thì nên làm cái gì bây giờ, Tề Diệc Vĩ nói về sau sẽ chịu trách nhiệm đi chỉnh hình sửa sắc đẹp cho cô mà Tề Diệc Phàm lại nói sẽ cưới cô, mặc kệ cô trở nên xấu như thế nào cậu ta cũng đều muốn kết hôn với cô, cho nên cô mới có thể yêu Tề Diệc Phàm.

“Phàm Phàm, thực xin lỗi, em thật sự không phải cố ý muốn nói những lời này cho chị dâu anh nghe được.”

“Rõng, em thật là muốn nói giỡn cũng phải nhìn trường hợp một chút chứ, lần này anh trai anh thật sự rất tức giận,” Những lời sau không cần nói ra, Tề Diệc Phàm cũng biết là cái gì.

“Em chỉ là hay nói giỡn làm sao mà biết được chị dâu anh lại vừa vặn đi tìm Diệc Vĩ đâu. Phàm Phàm, hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Bộ đáng Diệc Vĩ vừa rồi thoát nhìn thực giận dữ, nếu xảy ra chuyện gì, em khẳng định sẽ bị anh ấy giết chết.”

“Vậy thì còn đứng đó làm gì nữa, nhanh chóng giúp anh tìm chị dâu!”

Thư ký nói tổng giám đốc không có trở về công ty, Cảnh thúc cũng nói tiểu thư không có trở về, Uông Từ Thiên cũng thực khẩn trương hỏi anh Duẫn Hàm đã xảy ra chuyện gì —

Như vậy rốt cuộc Duẫn Hàm đi nơi nào?

Tề Diệc Vĩ nắm chặt hai tay, tâm tình không yên bất an, cô bây giờ đang ở đâu?

Người có thể liên lạc anh cơ hồ toàn bộ đều gọi điện hỏi nhưng không có ai biết cô đang ở nơi nào. Người phụ nữa kia! Nghe thấy cuộc nói chuyện của anh và Phạm Y An, vì sao cô lại không tiến vào chất vấn hỏi cho rõ ràng?

Chỉ cần nghĩ đến cô có khả năng một người tránh ở nơi nào đó vùng trộm khổ sở khóc, anh liền đau lòng không thôi, anh nhất định sẽ lập tức tìm được cô.

Trời sắp tối rồi, Tề Diệc Vĩ đã muốn tìm hơn hai tiếng đồng hồ.

Di động anh nắm trong tay đột nhiên vang lên, là Diệc Phàm.

“Này, Diệc Phàm, chị dâu em trở về rồi sao?”

Anh nhờ bọn người Diệc Phàm trước mắt đi đến nhà trọ của anh và Duẫn Hàm chờ, nếu Duẫn Hàm có trở về thì lập tức gọi điện thoại thông báo cho anh, đương nhiên những người khác cũng vậy, nếu biết Duẫn Hàm ở nơi nào nhất định phải lập tức nói cho anh.

“Không có.” Tề Diệc Phàm rầu rĩ trả lời.

“Vậy em gọi tới làm gì?” Tim không thấy người, trong lòng khủng hoảng khiến cho Tề Diệc Vĩ hỗn hển phát hỏa, khẩu khí rất kém cỏi chất vấn.

“Anh hai, em là muốn nói chị dâu có thể hay không là ngồi ở quán cà phê nào đó, một mình suy nghĩ sự tình, hẳn là tối nay sẽ trở về.....”

Tề Diệc Vĩ không có nghe lời em trai nói xong liền tắt máy, sau đó anh liền gọi điện cho Uông Từ Thiên.

“Tề Diệc Vĩ, anh tìm được Duẫn Hàm sao?”

“Còn chưa có.”

“Hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Duẫn Hàm lại không tìm thấy được?”

“Cái này chờ tôi tìm được cô ấy rồi nói lại với cô sau. Đúng rồi, Từ Thiên, tôi hỏi cô một chút, mỗi khi Duẫn Hàm tâm tình không vui sẽ đi đến quán cà phê hay địa phương linh tinh nào đó không?”

“Sẽ không, Duẫn Hàm cô ấy rất sợ bị người ta nhận ra chỉ trò cho nên cô ấy rất ít khi đi đến quán cà phê đều là đi nhà hàng hay khách sạn.”

“Phải không? Vậy thì khi tâm tình cô ấy không vui sẽ có đi nơi nào không?”

“Trước kia tâm tình cô ấy không vui đều tới tìm tôi, cho nên tôi cũng không nghĩ ra cô ấy rốt cuộc đi đến nơi nào. Tề Diệc Vĩ, rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi tìm cô ấy trước sẽ nói với cô sau.”

Lại đóng điện thoại lại, tâm tình Tề Diệc Vĩ nhanh chóng phập phồng.

Rốt cuộc Duẩn Hàm là chạy đi nơi nào? Vì sao lại muốn tắt máy?

Đột nhiên, anh nhớ tới một chỗ.

Đúng rồi! Cô ấy có thể sẽ ở nơi đó.....

Khởi động xe, anh hoà tốc đi đến địa phương kia.

Đó là nơi anh và cô lần đầu gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

La Duẩn Hàm ngồi ở dưới một gốc cây đại thụ, cô nhìn ánh mặt trời đang từ từ lặn xuống.

Trước đây cha cô thường mang cô đến công viên này để tản bộ, tuy rằng tình cảm giữa ông và mẹ cô không được tốt cho lắm nhưng cha vẫn rất yêu thương cô.

Cô và cha thường xuyên cùng nhau ngồi ở dưới cây đại thụ này, chính là ông luôn nhìn mặt trời thật lâu, trước kia cô không hiểu nhưng hiện tại cô đại khái cũng hiểu được, cha cô chính là đang tưởng niệm mối tình đầu của ông.

Ngay lúc đó cô thật cao hứng khi có thể cùng cha ngồi ở chỗ này, nhìn bầu trời mây trôi còn có thể xem tịch dương, bởi vì một giây kia thực bình tĩnh và im lặng, nó cũng là chuyện vui vẻ nhất trong trí nhớ thời thơ ấu của cô.

Cũng bởi vì sau khi cha mẹ qua đời, chỉ cần tâm tình cô không vui hoặc thành tích học tập ở trường học bị điểm kém, cô sẽ liền chạy tới nơi này ngồi ở dưới gốc cây đại thụ, cảm giác như là cha cô vẫn ngồi ở bên người cô khiến cho cô không hề cảm thấy cô đơn, khổ sở sẽ từ từ tan biến.

Nhìn đại thụ bên cạnh, cô lại nhớ đã từng có một người con trai nói sẽ làm đại thụ của cô. Hiện tại, đại thụ của cô vẫn là một mình cô sao? Nước mắt không tự giác rơi xuống nhưng khi phát hiện có người đi qua, cô liền lập tức lau đi nước mắt.

Khi cô tỏ tình với Diệc Vĩ, cô chính là thực đơn thuần muốn nói cho anh biết cô thích anh mà thôi cũng không hề nghĩ tới anh sẽ kết giao cùng cô, càng không nghĩ tới chính mình lại trở thành người thứ ba.

Nhớ tới lời nhóm y tá nói lúc trước, Phạm Y An từng nói qua về sau cô ấy nhất định phải làm Tề phu nhân, cô thật sự không hiểu nếu Diệc Vĩ đã có đối tượng phải chịu trách nhiệm cả đời thì vì sao anh lại chỉ điểm câu hôn cô?

Cô không biết cũng không nghĩ ra, một mình cô ngồi ở dưới chỗ này một hồi lâu nhưng đầu vẫn là thực hỗn loạn, tâm tình cũng giống như vậy.

Bất quá cô cũng biết mình không thể ngồi ở chỗ này mãi được cho dù cô không muốn đổi mặt nhưng cô cũng không có biện pháp trốn tránh cả đời.

Đột nhiên cô nhớ tới, bản thân cũng không phải chỉ có một người. Vuốt ve bụng, chính là cục cưng trong bụng không phải đang ở cùng cô sao? Nghĩ đến đây, hốc mắt cô lại một lần nữa nổi lên nước mắt.

Thật là kì diệu, lúc trước cô còn cảm thấy cục cưng đến thời điểm không thích hợp nhưng hiện tại cũng rất cảm ơn và cảm thấy thực cảm động khi có cục cưng làm bạn, vô luận như thế nào, cô cũng muốn sinh ra cục cưng.

Cố gắng hít sâu một hơi, không chế ý niệm trong đầu muốn khóc, trước đây khi cô đi học sẽ nhẫn nại không muốn khóc bởi vì cô biết ông nội sẽ tức giận, Cảnh thúc cũng nói không thể khóc ở trước mặt ông nội.

May mắn chỗ ngồi ở công viên này không có bị dỡ xuống, đại thụ cũng còn ở đây, La Duẩn Hàm nghĩ đến chuyện lúc trước, trong đầu dần dần hiện ra một đoạn trí nhớ đã bị cô quên từ lâu. Trước đây cô thường xuyên ngồi ở chỗ này, sau đó hình như có một người xuất hiện làm bạn với cô, cùng cô nói chuyện phiếm.....

“Chỉ biết em lại ngồi ở đây, lần này lại làm sao vậy, điểm không tốt hay vẫn là bị ông nội mắng?”

“Bởi vì em là nữ sinh.”

“Nữ sinh thì như thế nào?”

“Mọi người đều nói ông nội muốn là cháu trai cho nên ông mới thực thất vọng, ông không thích em là nữ sinh.”

“Nhưng anh lại thực thích em là nữ sinh.”

“Phải không?”

“Đến đây, cho em cái này.”

“Đây là kẹo, ông nội không cho phép em ăn kẹo đâu.”

“Em ở trong này ăn xong làm sao ông nội em lại biết được em ăn kẹo?”

“Nha.”

“Thế nào, ăn có ngon không?”

“Ừ, ăn ngon lắm cảm ơn anh nha.”

Có lẽ là bởi vì việc đã xảy ra lâu lắm rồi, La Duẩn Hàm nhớ tới một đoạn kí ức đã quên từ lâu.

Khi đó hình như là cô mới học tiểu học lớp 4 hoặc lớp 5 gì đó, lúc ấy ông nội đối với cô yêu cầu càng ngày càng nghiêm khắc, toàn bộ điểm kiểm tra phải lớn hơn chín mươi lăm điểm khiến cho cô cảm thấy áp lực thật lớn. Đối mặt với trách cứ của ông nội, cô thường xuyên chạy tới nơi này, nơi mà cô cảm thấy thoải mái lại an tâm.

Thời điểm kia, có một vị ca ca sẽ ôn nhu an ủi cô, anh còn thường xuyên mua kẹo trái cây cho cô ăn, cô rõ ràng liền nói với anh là ông nội không cho phép cô ăn kẹo nhưng anh vẫn mua kẹo cho cô ăn, kỳ quái là sau mỗi lần ăn kẹo của vị đại ca kia, tâm tình của cô liền trở nên tốt hơn.

Sau đó thì sao?

La Duẩn Hàm cố gắng hồi tưởng lại, cô thực thích nói chuyện cùng với vị đại ca kia nhưng sau đó cô lại bị bệnh nặng một hồi phải ở trong bệnh viện suốt mấy ngày, sau khi về nhà Cảnh thúc liền quan sát cô không cho phép cô lại chạy đến bên ngoài trũng gió.

Lại qua mấy ngày, khi cô rốt cục có thể lại đến dưới gốc cây đại thụ này, rốt cuộc cũng chưa từng gặp qua vị đại ca kia.

Sau đó bọn họ chuyển nhà, ông nội bán đi căn nhà cũ chuyển đến sống ở biệt thự này, mà cô cũng bởi vì khóa học càng ngày càng nặng nên mỗi ngày đều có gia sư đến dạy học, cô liền quên đi chuyện đã từng xảy ra này.

Cô đã quên chuyện này lâu lắm rồi, đối với diện mạo của vị đại ca kia ấn tượng đã sớm mờ hồ.....

“Anh chỉ biết em ở trong này.”

Nghe được âm thanh quen thuộc, La Duẩn Hàm chớp chớp mắt còn tưởng rằng bản thân mình nhìn lầm dù sao thì Diệc Vĩ làm sao có thể biết được công viên này mà tìm cô.

Nhưng là khi cô nhìn thấy chồng mình thật sự hướng đến cô mà đi, cô mới phát hiện chính mình không phải đang nằm mơ, nhất thời kinh ngạc không thôi.

“Ông xã, làm sao anh có thể ở đây?”

“Rốt cục cũng tìm được em.”

Trên trán Tề Diệc Vĩ còn đầy mồ hôi do lo lắng nhưng khi thấy bà xã thân yêu vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu ngồi ở dưới cây đại thụ, tâm tình của anh cuối cùng cũng có thể giãn ra một chút, anh mỉm cười hướng đến cô.

La Duẩn Hàm không thể tin được.

“Anh làm sao có thể biết nơi này?”

Cô cũng không có nói cho anh nghe chuyện trước đây, hơn nữa nơi này ngay cả Từ Thiên cũng không biết. Nhưng khi anh từ từ đến gần, bóng dáng của anh lại cùng một hình ảnh mơ hồ giống nhau.....

Trong phút chốc, cô quát to một tiếng.

“A! Anh chính là vị đại ca kia lúc ấy thường thường mua kẹo cho em ăn.”

“Em hiện tại mới nhận ra, khi học đại học lần đầu tiên anh nhìn thấy em liền nhận ra.”

Bộ dáng thanh lệ cùng với bộ dáng đáng yêu trước đây của cô không có khác nhau gì mấy. Đại học khi đó nhìn thấy cô, anh thật cao hứng nhưng lại nhìn

ra được cô tựa hồ quên anh.

Đi đến bên người bà xã, anh từ trong túi tiền lấy ra một bao kẹo, mở ra sau đó liền lấy ra một viên kẹo, anh kéo tay cô qua, thả vào trong tay cô.

“Đến đây, cho em.”

La Duẩn Hàm nhìn viên kẹo trong lòng bàn tay, tìm lại đập nhanh hơn.

“Thật có lỗi, cửa hàng tạp hóa trước kia thường mua kẹo lại đóng cửa rồi, đây là kẹo anh vừa mới mua ở siêu thị.”

Cô vừa mừng vừa sợ, hốc mắt phỉm hồng, vụn vụn không nghĩ tới Diệc Vi chính là vị đại ca năm đó, hơn nữa anh nói khi học đại học liền nhận ra cô mà cô cứ nhiên đã quên anh.

Khó trách khi bọn họ gặp nhau ở bệnh viện, anh lại nói với cô đã lâu không thấy, còn hỏi cô có ấn tượng với anh hay không, chỉ tiếc lúc ấy cô cái gì cũng không nhớ đến.

“Làm chi ngây ngốc nhìn kẹo như vậy, hiện tại ông nội hẳn là sẽ không không cho phép em ăn kẹo đi?” Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

“Trước kia em thật đúng là rất thích ngồi ở chỗ này mà.”

Cô gái nhỏ có bộ dáng vừa đáng yêu lại có điểm u buồn kia đã trưởng thành rồi, hơn nữa bây giờ còn là bà xã của anh.

“Khi đó anh và em trai tạm thời ở nhờ nhà cậu, vốn muốn nói với em anh phải về nhà nhưng vài lần đến đây đều không nhìn thấy em.”

“Lúc đó em sinh bệnh, không thể ra ngoài được sau đó đợi đến khi em khỏe lên vài lần ra đây cũng không nhìn thấy anh.” Nguyên lai anh phải về nhà.

“Phải không? Nguyên lai chúng ta bỏ lỡ, anh còn nghĩ chuyện anh mua kẹo cho em ăn bị ông nội em phát hiện sau đó cấm không cho em ra ngoài đâu.”

Tề Diệc Vi cười nói. Sau khi anh trở về nhà bởi vì vẫn lo lắng cho cô nên anh còn thường xuyên chạy tới đây nhưng vẫn thấy chung chung không có gặp lại cô.

Vốn tưởng rằng sẽ không còn cơ hội được gặp cô nữ sinh nhỏ có ánh mắt vừa đáng yêu vừa u buồn kia nhưng lại không nghĩ tới khi học ở đại học lại nhìn thấy cô, cô chẳng những vóc dáng mảnh khảnh, khuôn mặt thoát nhìn cũng tinh ranh thông minh thanh lệ, sau khi hỏi thăm anh mới biết được cô tên là La Duẩn Hàm.

Nói thực ra, khi ở đại học lại nhìn thấy cô, anh thật sự cao hứng, bởi vì cho tới nay anh đều nhớ cô gái nhỏ kia sau khi lớn lên không biết như thế nào, có phải hay không còn giống như trước kia buồn bực không vui? Khi đó nhìn thấy cô thoát nhìn tựa hồ cũng không tệ lắm, anh cũng an tâm.

Lúc ấy anh học tập bận rộn bởi vậy cũng không dành nhiều tâm tư để suy nghĩ chuyện này, tuy rằng đôi lúc nhớ tới nhưng cuối cùng vẫn lơ đãng, anh cũng không thật sự nghĩ tới vì sao chính mình lại vẫn nhớ thương cô.

Hơn nữa khi đó anh cũng phải vội vàng ra nước ngoài du học cũng không có thời gian rảnh tìm cô để quen biết, vốn tưởng sau khi trở về sẽ tìm cô, không ngờ anh luôn luôn ở nước ngoài đợi đến khi thực tập xong mới trở về Đài Loan, sau đó trực tiếp tiến vào bệnh viện T đại làm việc, cuộc sống bắt đầu bộn bề nhiều việc cho nên chuyện này cũng dần dần phai nhạt.

Lại nghe được tên của cô là khi bạn tốt yêu cầu anh tham gia hội bạn cũ.

Sau đó anh không đi được, nghe nói cô cũng không có đi, anh vốn thực thất vọng, ai ngờ bọn họ lại gặp nhau ở bệnh viện.

Cho đến khi nhìn thấy cô ở bệnh viện, một giây kia khi anh nhìn thấy cô gái nhỏ đã lớn lên trở thành một người phụ nữ xinh đẹp thì trong lòng anh lại xuất hiện rung động không nói nên lời, mà khi cô đỏ mặt e lệ tỏ tình với anh, trong lòng anh không thể kiềm chế được mà nhảy nhót mừng như điên, lúc đó anh mới chính thức nhận ra một việc – anh đã sớm yêu cô gái này từ lâu.

Bọn họ kéo nhau đi một vòng, lại còn rất nhiều vòng đã từng có cơ hội xuất hiện nhưng lại bỏ lỡ nhưng may mắn là cuối cùng bọn họ lại trở về vòng xuất phát, chuyện xưa cũng có kết thúc tốt đẹp.

“Nơi này khiến cho người ta cảm giác thật bình tĩnh lại thoải mái, về sau chúng ta có thể thường mang đứa nhỏ đến nơi này vui chơi với nhau.”

“Anh biết em mang thai sao?!” La Duẩn Hàm từ trong kính hi trở lại sự thật, cô lại nghĩ tới chuyện làm cho người ta khổ sở kia, cô cúi đầu xuống, bàn tay to ấm áp quen thuộc lập tức vây quanh lấy vai cô.

“Không phải em nghe được cuộc đối thoại của anh và Phạm Y An sao?”

Về mặt La Duẩn Hàm đưa ra biểu tình “Anh làm sao có thể biết được”, ánh mắt ngập nước nhìn thẳng xem xét anh.

Tề Diệc Vi đau lòng hôn xuống khuôn mặt gần như muốn khóc kia của cô.

“Quan hệ giữa anh và Y An không phải giống như lời cô ấy nói. Cô ấy là con gái của hàng xóm gia đình anh, bọn anh từ nhỏ đã rất thân thiết với nhau, cô ấy nói chuyện rất giống bạn trai của mình, cực kì khoa trương lại khôi hài.”

Chẳng lẽ là do cô hiểu lầm? Phạm Y An là hay nói giỡn, hơn nữa cô ấy đã sớm có bạn trai?

“Nhưng là cô ấy nói. Anh từng nói sẽ chịu trách nhiệm cả đời với cô ấy.”

“Khi học trung học do chơi bóng không cẩn thận nên hại cô ấy bị thương, để lại một chút vết sẹo, anh nói với cô ấy về sau sẽ chịu trách nhiệm dẫn cô ấy chỉnh hình sửa sắc đẹp.” Về sau anh tuyệt đối muốn cấm Y An lại giờ trò đùa vui này.

Thật là như vậy sao?

“Nhưng là em nghe nhóm y tá nói, Phạm Y An nói cô ấy về sau nhất định phải làm Tê phu nhân. Cái này cũng là nói giỡn sao?”

Tê Diệc Vĩ cố ý nhử mảy lại. “Cái này không phải nói giỡn.”

“Cái gì?!” La Duẩn Hàm kinh ngạc ngây ngẩn cả người.

Anh nhân cơ hội trộm hôn một cái.

“Lúc này anh không phải đã nói cô ấy và bạn trai rất giống nhau sao, nói chuyện đều thực khoa trương, em nghĩ lại xem nhà chúng ta có ai nói chuyện khoa trương nhất?”

“Diệc Phàm!” Diệc Phàm luôn nói chuyện thực khôi hài. “Bạn trai của cô ấy là Diệc Phàm sao?”

“Đúng vậy, tuy rằng Y An so với Diệc Phàm lớn hơn hai tuổi nhưng bọn họ khi học đại học đã kết giao, tính chờ đến khi Diệc Phàm trở thành bác sĩ bệnh viện liền kết hôn.”

Nguyên lai từ đầu tới đuôi đều là cô một người miên man suy nghĩ! La Duẩn Hàm cảm thấy thật không tốt ứng đo mặt.

Sớm biết rằng lúc ấy cô nên đi vào hỏi cho rõ ràng mà không phải bị bóng ma quá khứ khiến cho phiền não, sợ hãi đối mặt với chân tướng.

“May mắn em và đứa bé không có chuyện gì.” Phụ nữ có thai sợ nhất chính là kích thích, đặc biệt là cô đang mang thai thời kì đầu, đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu vì sao anh lại khẩn trương lo lắng như vậy, vội vã đi tìm cô.

“Đứa bé. Anh thích đứa bé sao?” Nói đến đứa bé, cô không khỏi có chút sầu lo.

“Anh thực hoan nghênh sự xuất hiện của nó.” Nghĩ đến chính mình sắp trở thành ba ba, Tê Diệc Vĩ vui vẻ cười.

“Nhưng là, em thực lo lắng em không thể trở thành người mẹ tốt, công việc của em bận rộn như vậy, tương lai chỉ sợ sẽ không có thời gian chăm sóc đứa bé.” T

hời gian cô bồi ông xã còn muốn thiếu, việc này khiến cho cô cảm thấy thực băn khoăn, hiện tại lại có đứa bé, cô thật sự lo lắng không thể làm một người mẹ xứng đáng.

“Hiện tại có rất nhiều người mẹ vừa làm việc vừa nuôi con cái, chỉ cần đứa nhỏ biết em thương nó là đủ rồi. Đúng rồi, anh có khả năng chưa có nói cho em nghe, mẹ anh từng muốn chúng ta nhanh chút sinh đứa bé, bà rất vui vẻ giúp chúng ta chăm sóc.” Tê Diệc Vĩ cầm lấy tay vợ mình.

“Em yên tâm đi làm việc của em, sẽ có rất nhiều người yêu thương đứa bé này.”

Nghe xong lời này, mũi La Duẩn Hàm nhin không được đo lên.

“Anh cũng là lần đầu tiên làm ba ba, cũng cảm thấy khẩn trương nhưng là anh tin tưởng đứa bé sẽ biết chúng ta yêu thương nó bao nhiêu.”

“Ông xã.” Cô cảm động nhìn anh, chủ động đưa môi lên. Lần nào anh cũng có thể nhanh chóng xoa dịu bất an trong lòng cô, thật sự tựa như cây đại thụ đáng giá để cho dựa vào, có anh ở bên người sẽ làm cho cô cảm thấy ấm áp lại an tâm.

Sau khi hai người triền miên hôn xong, ôm lấy nhau ngồi ở dưới cây đại thụ, đây là nơi bọn họ lần đầu tiên gặp nhau, hiện tại hai người lại một lần nữa nhìn tịch dương màu hoàng kim chậm rãi hạ xuống, thật sự đẹp quá.

Sau đó, Tê Diệc Vĩ mới đứng lên, vươn tay nói với cô.

“Đi thôi, chúng ta về nhà.”

“Được.” La Duẩn Hàm đem bàn tay nhỏ bé đặt vào bàn tay to của anh cười đến sáng lạn.

Mặt trời chiều ngã xuống về tây chiếu rọi ra bóng dáng thật dài của một đôi nam nữ, bọn họ tay nắm chặt với nhau tạo thành một hình ảnh khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào.

Sáng thứ bảy, Uông Từ Thiên nhin không được dậy sớm, mang theo lễ vật đến nhà bạn tốt.

“Duẩn Hàm, chúc mừng cậu phải làm mẹ rồi, trước tiên phải nói trước mình phải làm mẹ nuôi nha.”

Uông Tử Thiên đưa lên hai bộ quần áo xinh đẹp dành cho phụ nữ có thai, còn có một đôi giày trẻ em thật dễ thương. Đêm qua cô đi đến công ty bách hóa mua quần áo dành cho phụ nữ có thai, nhìn thấy đôi giày trẻ em này thực đáng yêu liền nhìn không được mua một đôi.

“Tử Thiên, cảm ơn cậu, quần áo dành cho phụ nữ có thai nhìn rất đẹp nhưng cậu mua giày trẻ em sớm như vậy sẽ biết là trai hay gái sao?” La Duẩn Hàm nhìn đôi giày thực đáng yêu, vui vẻ cười.

“Bởi vì thực đáng yêu thôi.”

“Cảm ơn cậu.” Cô cũng hiểu được thực đáng yêu khiến cho người ta rất thích.

“Đúng rồi, lần sau không cần lại đột nhiên mất tích còn dọa phá hư một đồng người như vậy.”

Nhớ tới mấy ngày hôm trước bộ dáng Tề Diệc Vĩ gọi điện thoại vội vã tìm Duẩn Hàm, hại cô còn nghĩ rằng đã xảy ra chuyện gì. Sau lại nghe được Duẩn Hàm giải thích, cô chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, người ta nói phụ nữ có thai đặc biệt mẫn cảm, xem ra là thật.

“Mình thực có lỗi, lần sau sẽ không như vậy.”

Nhớ tới mấy ngày hôm trước bản thân gây phiền phức, La Duẩn Hàm vẫn là cảm thấy thật không tốt, đặc biệt đối với bạn gái Phạm Y An của Diệc Phàm.

“Cậu còn muốn có lần sau nữa à, vậy thì khẳng định sẽ làm cho người người ngã xuống ngựa hết.”

Uông Tử Thiên đưa mắt nhìn hướng về phòng bếp, vừa rồi Tề Diệc Vĩ nói muốn đi vào pha cà phê.

“Ông xã cậu thật khoa trương, không nhìn thấy cậu, anh ta lập tức lần lượt gọi điện thoại cho mọi người, hại mình cũng khản trương đến đòi mạng, kết quả chính là cậu muốn một người yên lặng một chút mà thôi.”

“Bởi vì anh ấy lo lắng cho mình.”

Sau đó cô mới biết được, nguyên lai thời điểm cô ngồi ở dưới cây đại thụ miên man suy nghĩ, mọi người luôn luôn vội vàng tìm cô khiến cho cô cảm thấy thật sâu sắc có lỗi.

“Tuy rằng là có điểm khoa trương nhưng bất quá mình cảm giác được anh ta thật sự quan tâm đến cậu, ài, thật sự làm cho người ta hâm mộ nha, mình cũng muốn có một người đàn ông quan tâm đến chính mình như vậy.” Uông Tử Thiên hâm mộ nói.

“Đúng rồi, mình nghe Lập Hàn nói cậu chạy tới trụ sở của anh ta làm công, đây là chuyện thật chăng?”

“Ừ.” Uông Tử Thiên hào phóng gật đầu.

“Cậu chưa từng nghe qua gần quan được ban lộc sao? Mình hy vọng anh ta có thể nhìn được một mặt hiền tuệ của mình.”

Một mặt hiền tuệ? Nhớ tới Lập Hàn nói cô chính là đi quấy rối, La Duẩn Hàm nhìn không được muốn cười.

“Tử Thiên, cậu thật sự thích Lập Hàn sao?”

Ngay từ đầu cô nghĩ đến bạn tốt chính là nói giỡn mà thôi, hoặc chính là nhất thời mê luyến cơ bắp của đối phương nhưng hiện tại xem ra tựa hồ không chỉ như vậy.

“Đúng.” Uông Tử Thiên thành thật thừa nhận.

“Cậu nói với mình là anh ấy vừa mới tiếp nhận tu sửa tầng cao nhất của cửa hàng bách hóa nhà cậu cho nên có một lần mình đến công ty bách hóa liền thuận tiện lên lầu nhìn lên, anh ấy lúc đó chỉ mặc áo lót công nhân, đường cong cơ bắp hoàn mỹ khiến cho người ta thật muốn cắn một ngụm nha.” Nói tới đây, ánh mắt của cô đều tỏa sáng.

“Cho nên cậu là bởi vì muốn cắn cơ bắp của anh ấy mới chạy tới làm công ở trụ sở sao?”

“Mình lớn lên là phụ nữ lỗ mãng như vậy sao?”

Rõ ràng chính là như vậy a! La Duẩn Hàm cười, thức thời không nói gì.

“Lúc đó khi mình đi lên, nhìn thấy có một công nhân thân thể hình như không được khỏe lại còn cứng rắn chống đỡ, Trương Lập Hàn bảo anh ta đi gặp bác sĩ, cũng nói anh ta không cần lo lắng, chuyện kế tiếp cứ để anh ấy làm, tiền lương cũng sẽ tiếp tục tính. Lúc ấy mình nhìn thấy thật cảm động nha, anh ấy không chỉ có cơ bắp, còn thật sự cố gắng làm việc, quan trọng nhất chính là anh ấy thực thiện lương, hiểu được tình cảnh thương xót của vị công nhân kia.”

Ngẫm lại cũng biết người công nhân kia vì sao sinh bệnh còn muốn cứng rắn chống đỡ bắt đầu làm việc, không phải là vì muốn kiếm thêm một chút tiền sao?

Nghe qua xác thực làm cho người ta thực cảm động, có thể thấy được anh ấy là một ông chủ tốt.

“Cho nên cậu bỏ chạy đi làm công ở trụ sở người ta?”

“Cậu cũng biết da mặt mình rất mỏng thôi, mình cũng có rụt rè của mình cho nên mới ngượng ngùng không dám chủ động mở miệng tỏ tình với anh ấy, cho nên đành phải vừa đi làm vừa đi học thôi.”

La Duẩn Hàm cảm thấy bản thân Từ Thiên chạy tới nói muốn làm công như vậy đã muốn rất lớn mật. Nhưng thấy bạn tốt dụng tâm như thế, có thể thấy được cô là thật thích Lập Hàn.

“Kỳ thật biết cậu muốn tới, mình đã nhờ ông xã gọi điện thoại cho Lập Hàn, mời anh ấy đến nhà làm khách nhưng là anh ấy nói bây giờ có việc, lần sau lại đến.” Cô cũng muốn thay bạn tốt chế tạo cơ hội, đáng tiếc lại không thể thành công.

Tuy rằng Lập Hàn nói anh ta thích người phụ nữ khác nhưng người phụ nữ này không phải đã đính hôn cùng người khác rồi sao? Cô cảm thấy Từ Thiên thực thích hợp với anh ta, cô cũng hy vọng bạn tốt có thể có một chỗ quy túc tốt đẹp.

“Lần sau có thời gian, nhớ rõ gọi điện thoại cho mình nha.”

“Được rồi.”

Lúc này Tề Diệc Vi bụng hai chén cà phê cùng với một ly nóng sữa đi vào phòng khách, vừa mới ngồi xuống, di động của anh và vợ đồng thời vang lên.

Điện thoại của anh bên này là do Trương Lập Hàn gọi tới mà của La Duẩn Hàm còn lại là do nhận được điện thoại của Cảnh thúc, bọn họ cùng nói một sự kiện.

“Diệc Vi, lão nhân gia của bà xã cậu ngất xỉu, các cậu nhanh chóng đến bệnh viện!”

“Tiểu thư, lão gia té xỉu, hiện tại đang được đưa đến bệnh viện!”

Ngoại trừ vợ chồng Tề Diệc Vi và Ưông Từ Thiên hoá tốc đuổi tới bệnh viện, vợ chồng Tề Phú Dân vừa nghe đến lão thân gia đang khẩn cấp đưa vào bệnh viện, cũng thực lo lắng tìm đến.

Buổi sáng Trương Lập Hàn tranh thủ đi thăm mộ bởi vì hôm nay là ngày giỗ của mẹ anh, anh đi đến tặng hoa cho bà, kết quả là khi đến nơi lại thấy ông già La gia đứng ở trước một ngôi mộ.

Khi anh còn đang kinh ngạc ông già kia cư nhiên cũng sẽ lộ ra biểu tình đau thương, chỉ thấy ông già kia đột nhiên kêu một tiếng té xỉu trên mặt đất. Anh khản trương lập tức chạy tới ôm lấy người đi ra khỏi khu mộ, quản gia kiêm lái xe của lão nhân gia cũng nhanh chóng chạy tới, khản cấp đưa người đến bệnh viện.

Lúc này, bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra, lo âu của mọi người đều nẩy lên phía trước.

“Không có việc gì, bệnh nhân đã khôi phục ý thức, sẽ được đưa đến phòng bệnh hạng nhất.”

Trong chốc lát, y tá từ trong phòng cấp cứu đẩy dùi đi giường bệnh của La Dung Tam, bọn họ đã đăng ký một phòng bệnh di động đặc biệt hạng nhất.

Ở trong phòng bệnh hạng nhất, trên mặt mỗi người đều tràn ngập lo lắng.

“Ông nội, ông có khỏe không?”

La Duẩn Hàm đứng ở bên cạnh giường bệnh, hốc mắt ẩm ướt hồng lên, cô biết ông nội nhất định là đi thăm cha cô, tuy rằng ông nội không nói nhưng cô biết ông so với bất luận kẻ nào đều trọng niệm con mình.

Một bên Cảnh thúc tắc khóc. “Lão gia, tôi thiếu chút nữa bị ngài cấp hù chết, may mắn là ngài không có việc gì.”

La Dung Tam nhìn bọn họ liếc mắt một cái. “Ta còn chưa có chết, không cần lo lắng.”

“Ông nội.....”

“Xú lão đầu, ông vượt qua rất tốt nha, cũng không ngẫm lại mọi người lo lắng cho ông nhiều như thế nào, tính tình cư nhiên còn cứng rắn như vậy!”

Trương Lập Hàn thật sự chịu không nổi ông già này, thái độ của ông sẽ không thể chuyển sang nhẹ nhàng hơn một chút sao?

“Lão gia, lần này ít nhiều gì cũng do Trương tiên sinh cứu ngài, là do cậu ta ôm ngài từ trong vườn ra, chúng ta mới biết được ngài té xỉu.”

Lão gia mỗi lần đi khu mộ đều dặn bọn họ phải chờ ở bên ngoài, bởi vì ông không muốn bị quấy nhiễu, lần này may mắn Trương tiên sinh phát hiện lão gia

té xiu nếu không hậu quả thật sự không nghĩ nổi.

La Dung Tam đưa mắt nhìn Trương Lập Hàn, hồi lâu không nói gì.

“Quên đi, ông già, tôi cũng không mong ông sẽ nói lời cảm ơn, bắt quá biết rõ thân thể chính mình không tốt, lần sau vẫn là nhờ quản gia đi theo đi dù sao không phải mỗi lần đều có thể may mắn được cứu.” Trương Lập Hàn nhìn không được nói.

“Cậu.....” Mím môi, La Dung Tam không trả lời.

“Không cần cảm thấy tôi nói nhiều, nói thật, nếu muốn sống lâu vài năm nên ngoan ngoãn nghe lời người ta nói đi.” Thật sự là một ông già không đáng yêu.

“Ô ô ô.....”

Đột nhiên, một trận nghẹn ngào tiếng khóc truyền đến khiến cho mọi người hoang mang quay đầu, không nghĩ tới đúng là Trang Nhã Lan. Bà lấy khăn tay lau miệng khóc, đứng ở bên người bà là Tề Phú Dân an ủi vỗ bà.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Tề Diệc Vi khó hiểu, làm sao mẹ có thể đột nhiên khóc?

“Dì Nhã Lan, dì là làm sao vậy? Khóc thành như vậy, ông già trên giường còn chưa có chết a!”

“Mẹ mẹ..... Ô ô.....” Trang Nhã Lan nhất mở miệng liền khóc không thành tiếng.

Văn Thiên có phải hay không hy vọng bà đem sự tình chân tướng nói ra cho nên mới ở trên trời an bài cho Lập Hàn đến mộ viên cứu lão gia thân gia?

Tựa hồ có thể cảm nhận được bạn tốt có ý tứ như vậy, cho nên, Trang Nhã Lan quyết định đem một việc đã được giấu bí mật suốt ba mươi năm nói ra.

Đó là một đoạn chuyện cũ chưa xốt bị thương.

“Lập Hàn, cháu không phải vẫn luôn muốn biết cha mình là ai sao? Dì nói cho cháu nghe, cha cháu tên là La Chính Hiền, ông ta chính là cha của Duẩn Hàm.”

Khi Trang Nhã Lan đem việc bí mật đã được giấu suốt ba mươi năm nói ra, trong phòng bệnh hạng nhất tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

“Dì Nhã Lan, dì đừng nói giỡn nữa, cháu mà là cháu trai của ông già này ư?” Giọng điệu Trương Lập Hàn run run nói.

“Đúng vậy, cháu thật sự là cháu trai của lão thân gia, là anh hai của Duẩn Hàm.”

Trang Nhã Lan một bên lau nước mắt một bên nói: “Năm đó mẹ cháu và cha Duẩn Hàm mến nhau nhưng là ông thân gia phản đối, bọn họ bị bắt chia tay, sau khi chia tay mẹ cháu mới phát hiện bản thân mang thai, bà ấy liền quyết định sinh ra cháu.”

Nhớ tới năm đó bạn tốt kiên trì sinh ra đứa nhỏ, Trang Nhã Lan khóc càng lớn, ngẫm lại một người phụ nữ muốn một mình sinh ra đứa nhỏ cần bao nhiêu dũng khí, vất vả ngày sau có thể nghĩ đến.

La Duẩn Hàm kinh ngạc nhìn Trương Lập Hàn, anh ấy chính là con do mối tình đầu của cha cô sinh ra sao?! Trách không được cô lại đối với anh có cảm giác thân thiết nói không lời, nguyên lai đó là bởi vì bọn họ là anh em có quan hệ huyết thống!

Cô không khỏi rơi xuống nước mắt khổ sở, nếu cha cô biết được bạn gái mình luôn tư tư niệm niệm âu yếm thay ông sinh một đứa con trai, nhất định sẽ thật cao hứng, đáng tiếc, ông đã qua đời.

Tề Diệc Vi nhẹ nhàng ôm lấy vợ mình đang khóc, sự tình chân tướng thật sự làm cho người ta thực kinh ngạc, cha của Lập Hàn là ai cho tới nay đều là một bí mật.

Cảm xúc La Dung Tam kích động ánh mắt ảm ước đỏ lên, một bên Cảnh thúc đã già cũng rơi nước mắt. Lúc trước ông còn cảm thấy Trương Lập Hàn và lão gia thực giống nhau, nguyên lai cậu ta đúng là cháu trai của lão gia.

“Điều này sao có thể!” Trương Lập Hàn toàn thân run run, tiếp theo như là không thể chấp nhận được sự thật, anh bước nhanh đi ra khỏi phòng bệnh.

“Lập Hàn.” Trang Nhã Lan và Ưông Tử Thiên đồng thời kêu.

“Các người không cần lo lắng, cháu sẽ đi theo anh ấy.” Ưông Tử Thiên nói xong, sau khi cấp cho bạn tốt một ánh mắt trấn an liền cũng đi theo ra khỏi phòng bệnh.

“Ông thân gia, tôi nghĩ muốn nói với ông, Văn Thiển cô ấy là một người phụ nữ tốt, cô ấy không phải vì La gia có tiền mới kết giao cùng với con ông, cô ấy là thật tâm yêu con của ông. Cô ấy không sợ vất vả một mình sinh ra Lập Hàn, sau đó còn dạy nó làm người rất có chí khí. Ô ô.” Trang Nhã Lan nói thay cho bạn tốt, bà khóc thương tâm muốn chết.

La Duẩn Hàm cũng nước mắt rơi đầy mặt, cô ôm lấy ông xã ở bên người khóc, nhớ tới Trương Lập Hàn đã từng nói khi anh còn nhỏ đã phải bắt đầu làm công, công việc khó khăn gì cũng đều đã làm, cô liền cảm thấy rất khó vượt qua, thực đau lòng.

Trang Nhã Lan cơ hồ khóc ướt cả một cái khăn tay.

“Vốn Văn Thiển nói vĩnh viễn cũng sẽ không cho Lập Hàn biết được cha mình là ai nhưng là hôm nay Lập Hàn phải đi đến mộ viên thăm Văn Thiển, lại đúng dịp như vậy cứu ông cho nên tôi mới nghĩ Văn Thiển có khả năng thay đổi tâm ý, muốn cho Lập Hàn biết cha mình là ai. Ô ô ô.”

Tề Phú Dân đỡ vợ mình đang khóc thương tâm “Được rồi, chúng ta trở về thôi.”

Ông biết bí mật này đã động lại trong lòng vợ mình thật nhiều năm, mỗi lần nhìn đến bộ dáng Trương Văn Thiển vất vả làm việc, bà liền muốn nói ra, thậm chí còn muốn mắng chửi người La gia. Hiện tại nói ra cũng tốt, cuối cùng cũng buông được tảng đá ở trong lòng.

Ông giúp đỡ vợ mình đang nghẹn ngào rời khỏi phòng bệnh.

La Duẩn Hàm quay đầu nhìn ông nội nằm trên giường bệnh, cô chỉ thấy khuôn mặt luôn luôn nghiêm khắc kiên cường kia lại rơi xuống hai hàng nước mắt, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy ông nội khóc.

“Lập Hàn, anh đừng đi nhanh như vậy, đợi tôi với.”

“Tránh ra, đừng đi theo tôi nữa!”

Ưông Tử Thiên từ trong phòng bệnh đi ra ngoài đuổi theo Trương Lập Hàn, một đường đuổi tới nơi dừng xe của anh ta. Nhìn thấy anh lên xe, cô cũng lập tức mở cửa xe, ngồi vào ghế kế bên người điều khiển.

“Cô tiến vào làm cái gì, xuống xe!” Khuôn mặt Trương Lập Hàn cứng ngắt, giọng điệu cũng giống như vậy.

“Không cần.”

“Nhanh xuống xe cho tôi!” Anh cơ hồ là rống giận.

“Anh không cần rống lớn tiếng như vậy, tôi sẽ thực sợ hãi nha.”

“Sợ hãi thì đi xuống xe!” Trương Lập Hàn tức giận đến nổi nắm chặt tay lái.

“Cái kia cái kia. Tôi biết có một nơi thực thích hợp cho người có tâm tình không tốt uống rượu, cho dù anh uống say hô to gọi nhỏ cũng sẽ không có người quản ngại, muốn tôi mang anh đến sao?”

“Đi!” Anh hiện tại xác thực phiền chán muốn thống khoái uống vài chén.

Thấy anh lái xe, Ưông Tử Thiên thực kinh hãi, lập tức lấy ra di động gọi điện thoại, tay nhỏ bé đảo miệng, nhỏ giọng nói chuyện.

Trương Lập Hàn còn tưởng rằng cô muốn dẫn anh đi nơi nào, kết quả là tới một căn phòng trọ.

“Đây là đâu?”

“Nơi tôi ở.”

“Ưông Tử Thiên, cô đang đùa giỡn tôi sao? Làm chi mang tôi đến nơi cô ở?” Anh xoay người định rời đi nhưng lại bị Ưông Tử Thiên nắm chặt.

“Chờ một chút!” Cô đem hết sức lực từ khi bú sữa đến bây giờ bắt lấy người như trâu bò này.

“Tôi không có đùa giỡn anh, nhà trọ tôi ở thiết bị cách âm rất tốt, anh rống lớn kêu to cũng sẽ không có người quản ngại, còn có, nơi đó có ba thùng bia, trên bàn còn có rất nhiều đồ ăn, tôi thật sự không có đùa giỡn anh.”

Khi sáng sớm cô muốn đi ra ngoài tìm Duẩn Hàm, mẹ cô có gọi điện thoại nói tối nay sẽ kêu người hầu trong nhà lấy chút gì đó cho cô ăn, bởi vậy cô mới vừa rồi gọi điện thoại cho người hầu ở trên xe, nhờ cô ấy đi ra ngoài mua bia dầm sau đó bảo cô ấy sau khi mua xong liền rời đi, không cần ở lại.

quét tước.

Tương Lập Hàn giận dữ nhưng cuối cùng vẫn là đi vào, ngồi xuống trên ghế, động thủ mở thùng ra, lấy ra vài chai bia. Sau khi anh mở nút ra, một hơi liền uống xong một chai.

“Anh không cần uống quá nhanh, ăn một chút gì đó có lẽ tốt hơn.” Trên bàn có vài món đồ ăn, trong đó có món đầu sư từ kho tàu mà cô thích nhất, còn rất nóng.

Nhưng là Tương Lập Hàn không có để ý đến cô, tiếp tục uống chai thứ hai.

Uông Tử Thiên nhìn người đàn ông mãnh liệt uống rượu này, cảm thấy thật đồng tình lại có chút đau lòng, cũng khó trách tâm tình anh lại không tốt, nếu hôm nay đối lại cô là nhân vật chính cũng nhất định rất khó vượt qua.

Cô lỗ cô lỗ! Tương Lập Hàn mồm to uống bia.

Trước đây anh từng hỏi qua mẹ mình, cha của anh là ai nhưng kết quả là mẹ anh khóc thật sự thương tâm, bà muốn anh đừng nữa hỏi, anh thấy thế nên từ đó về sau cũng không muốn hỏi lại nữa. Lúc ấy anh nghĩ đến có khả năng cha mình đã muốn kết hôn có gia đình, cho nên mẹ mới không thể nói ra là ai.

Cứ như vậy, mãi cho đến khi mẹ qua đời, anh cũng không có hỏi bà nữa mà mẹ anh đến cuối cùng cũng không nói ra. Nguyên bản nghĩ đến bản thân có khả năng vĩnh viễn sẽ không biết cha mình là ai, không nghĩ tới di Nhã Lan cư nhiên biết thân thế của anh.

Anh là cháu trai của xú lão đầu kia? Mặt anh thống khổ căng thẳng, nhớ tới vừa rồi di Nhã Lan nói, năm đó là do ông già bức bách cha mẹ anh chia tay..... Ông già kia xác thực thoát nhìn là người sẽ làm việc như vậy.

Trước kia anh vẫn rất muốn biết cha mình là ai nhưng hiện tại biết được sự thật, đừng nói là kinh hi ngược lại giống như là kinh hách, hơn nữa còn làm cho người ta phiền não muốn chết!

Thấy anh liên tục uống hết ba chai bia, Uông Tử Thiên có điểm lo lắng.

“Lập Hàn, anh có muốn ăn thứ này nọ gì không? Cái kia, đầu sư từ kho tàu tôi làm ngon lắm nha.”

Mặc dù có điểm thực xin lỗi đầu bếp nhà cô nhưng vì biểu hiện hiền tuệ của cô, cô không tự chủ được nói lời nói dối.

Tương Lập Hàn đưa mắt lạnh lùng nhìn cô. “Cô làm?”

“..... Đúng.” Cô chột dạ gật đầu.

Người ngay cả pha trà quét rác đều làm không tốt làm sao có biện pháp làm ra được đồ ăn trên bàn? Mặc dù căn bản là không tin chuyện ma quỷ của cô nhưng Tương Lập Hàn cũng mặc kệ cô, tiếp tục uống rượu của anh.

“Lập Hàn, tôi biết tâm tình anh không tốt nhưng anh cứ uống như vậy sẽ say đó.”

Uông Tử Thiên khuyên nhủ, bất quá người đàn ông uống rượu này vẫn là không để ý đến cô

.“Lập Hàn, hiện tại biết được thân thế của mình, như vậy anh sẽ nhận thức tổ tông—”

“Nhận thức tổ tông?” Tương Lập Hàn nắm chặt bia trên tay. “Cô điên rồi, tôi làm chi đi nhận thức cái gì tổ cái gì tông, tôi là con của mẹ tôi!”

“Nhưng anh là anh hai của Duẩn Hàm.....”

“Năm đó chính bản thân ông già không cần tôi và mẹ tôi, tôi làm chi lại đi gọi ông già kia là ông nội?! Cô có biết mẹ tôi ăn bao nhiêu khổ mới đem tôi nuôi lớn như vậy không?”

“Nói như thế là đúng nhưng kì thật Duẩn Hàm và La gia gia cũng thực đáng thương.”

“Bọn họ lại có cái gì thật đáng thương!”

“Ba ba Duẩn Hàm năm đó bị buộc tách ra cùng mẹ anh sau đó cưới mẹ Duẩn Hàm nhưng là ông ấy vẫn rất yêu mẹ anh, cũng bởi vì vậy mà Duẩn Hàm từng nói với tôi cha mẹ cô ấy không có ngày nào mà không cãi nhau. Năm ấy khi cô ấy tám tuổi, ba mẹ cô bởi vì cãi nhau ở trên xe cho nên mới xảy ra tai nạn xe cộ mà qua đời.”

Tương Lập Hàn nhanh nhử mày lại, không nói gì.

“Duẩn Hàm từng nói với tôi nhà của cô ấy chưa từng có tiếng cười, đối với việc cha cô sớm qua đời, ông nội cô vô cùng thương tâm khổ sở cho nên La gia gia thường đi thăm mộ con mình. Tuy rằng ông ấy không nói nhưng nghĩ cũng biết được trong lòng ông thừa nhận rất nhiều thống khổ, cũng vô cùng hối hận.” Câu sau này chính là do cô thêm vào.

“Cái này cũng do ông già kia chính mình xứng đáng.” Người nào đó hừ một tiếng, không cho là đúng.

“Có một chuyện anh có khả năng không biết, La gia gia có bệnh tim nhưng ông ấy vẫn từ chối phẫu thuật, anh có biết vì sao không?”

“Tôi không cần biết.” Người nào đó mạnh miệng nói nhưng lỗ tai vẫn còn tiếp tục nghe.

“Tôi nghĩ là ông ấy đang mong tha lỗi đi cho nên mới muốn chịu bệnh tật tra tấn, cho rằng tất cả đều là ông trời đang trừng phạt ông. Tuy rằng Duẩn Hàm vẫn luôn khuyên ông ấy phẫu thuật nhưng ông ấy vẫn là bất vi sở động.”

Tuy rằng cái này là do bản thân đoán nhưng có rất nhiều chuyện không cần nói ra, nhìn thấy cũng liền hiểu được.

Thân mình Trương Lập Hàn hạ xuống, cảm xúc kích động

“Ông già kia chết đã đến nơi mà còn quật cường như vậy, phẫu thuật một cái thì tốt rồi làm chi còn muốn một đồng người bởi vì ông ta mà lo lắng, thực làm cho người ta chịu không nổi!”

Tuy rằng miệng anh mắng như vậy nhưng Uông Tử Thiên biết anh kỳ thật đang lo lắng cho La gia gia, cho dù tức giận như thế nào nhưng đây dù sao cũng là ông nội ruột của chính mình cho dù như vậy ông cũng là người lương thiện, nha, cô thật sự là yêu chết anh ta.

“Lập Hàn, tiệc nuôi trước kia đã muốn xảy ra, không thể vẫn hỏi lại được nhưng anh hẳn là không hy vọng tạo thành một tiệc nuôi khác đi? Kia mới thật sự khiến cho người ta khổ sở.”

Tâm phiền ý loạn Trương Lập Hàn cầm bia để tới trước mặt cô. “Cầm uống, không cần nói nữa.”

“Tôi cũng muốn uống sao?”

Nhìn bia ở trước mặt, Uông Tử Thiên nuốt nuốt nước miếng. Tửu lượng của cô không được tốt lắm nha, bắt quá nếu là uống rượu, anh say cô cũng say, sau đó bọn họ liền say đến trên giường đi.

Nha, thật chán ghét! Ôm lấy hai gò má, mặt cô hồng đỏ lên, chỉ cần nghĩ đến có khả năng nhìn đến bộ dáng anh trọn vẹn lộ ra, cô đều nhanh muốn phun máu mũi.

Trương Lập Hàn không biết Uông Tử Thiên vì sao vẫn mặt đỏ cười ngây ngời với bia, anh nhìn không được mắt trắng cười người phụ nữ ngớ ngẩn này, anh liền không hề để ý tới cô, cô vốn chính là là một người phụ nữ kì quái.

Anh tiếp tục uống rượu của anh nhưng trong đầu vẫn hiện lên lời cô nói, cũng không thể quên được biểu tình đau thương của ông già kia khi đứng ở trước mộ.

“Ông nội hôm nay có khỏe không?” Tề Diệc Vi nhìn vợ mình vừa mới vào nhà hỏi.

“Ừ, khí sắc cũng không tệ lắm nhưng vẫn không thể nào nói chuyện.”

Sau khi La Duẩn Hàm tan tầm liền đi nhìn ông nội một chút, cô chỉ thấy vẻ mặt lão nhân gia ông trầm trọng.

Mười ngày trước ở trong bệnh viện, cô có thêm một vị đại ca tuy rằng cảm giác thực kỳ diệu nhưng là làm cho người ta cảm thấy thực vui mừng, ông nội hẳn là cũng có ý tưởng giống cô đi, chính là Lập Hàn vẫn không chịu đến gặp ông nội.

Vốn cô thực lo lắng sau khi biết sự tình chân tướng, Lập Hàn rất có thể sẽ bởi vì chuyện năm đó mà không hề quan tâm độ chiều thương nhưng kết quả giống như những lời anh nói đó là chuyện anh đáp ứng anh nhất định sẽ đem công tác hoàn thành.

Biết anh không có ý tứ phân rõ giới hạn với bọn họ, cô thật sự thực vui vẻ.

Cho nên cô đương trường liền đổi giọng gọi anh là anh hai.

“Đừng có gọi vậy.”

“Nhưng là anh rõ ràng chính là anh hai.”

“Chưa có xét nghiệm DNA, em có thể xác định sao?”

“Nếu như đi xét nghiệm, anh sẽ cho em gọi anh là anh hai sao?”

“..... Em vẫn là gọi tên anh đi, em gọi anh như vậy, anh thực không được tự nhiên. Hiện tại chúng ta đừng nói đến việc này, hảo hảo cho anh đem chuyện chiều thương đầu tư làm thật tốt.”

La Duẩn Hàm nhớ tới khi cô kêu Lập Hàn là anh hai, anh ấy cũng không có biểu tình kháng cự hay chán ghét, bởi vậy cô tin tưởng muốn anh hai trở lại La gia nhìn ông nội chính là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

“Đúng rồi, anh đã cùng Hứa chủ nhiệm thảo luận qua bệnh tình của ông nội, đều cảm thấy ông nội phải nhanh một chút nhận giải phẫu, em có muốn khuyên ông nội nữa hay không?”

Tề Diệc Vĩ cảm thấy chuyện tốt nhất chính là giải phẫu không cần kéo dài nữa.

“Em đã khuyên qua nhưng là ông nội không đồng ý.” La Duẩn Hàm cũng thực lo lắng.

“Em suy nghĩ rằng nếu Lập Hàn chịu đi gặp ông nội, muốn ông nội phẫu thuật có lẽ ông nội sẽ đồng ý nhưng là Lập Hàn anh ấy hẳn là sẽ không đồng ý.”

“Phải không? Anh đây sẽ tìm thời gian khuyên nhủ cậu ta.” Dù sao việc này cũng liên quan sức khỏe của ông nội.

“Cám ơn anh, ông xã.” La Duẩn Hàm cảm động ôm lấy ông xã, “Nếu không có anh ở bên cạnh em, em cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Em yên tâm đi, anh sẽ luôn luôn ở tại bên người em.” Tề Diệc Vĩ ôn nhu nói xong.

“Ừ.” Cô yên tâm gật gật đầu.

“Anh có mua bánh ngọt phô mai mà em thích nhất để ở trên bàn đó.”

“Thật tốt quá, em muốn ăn!”

“Vậy em cứ từ từ ăn, anh đi vào tắm rửa trước.” Tề Diệc Vĩ hôn bà xã xong, sau đó đi vào trong phòng.

La Duẩn Hàm vui vẻ ăn bánh ngọt phô mai, cô cũng không biết có phải hay không bởi vì mang thai mà gần đây khẩu vị của cô trở nên rất lớn.

Điện thoại trong phòng khách đột nhiên vang lên, cô buông đĩa ăn xuống định đi qua tiếp điện thoại.

“Xin hỏi có phải là Tề phu nhân không?” Một giọng nam xa lạ truyền đến.

“Là tôi, xin hỏi ngài là?”

“Tôi là Lưu viện trưởng, tôi nghĩ muốn mời cô giúp tôi khuyên Diệc Vĩ.”

“Khuyên Diệc Vĩ?”

La Duẩn Hàm nghe xong chuyện Lưu viện trưởng muốn cô khuyên bảo, biểu tình cô lộ vẻ ngạc nhiên.

Sau mười phút đồng hồ, cô kinh ngạc ngồi ở trên sofa, nghĩ đến việc Lưu viện trưởng muốn cô giúp đỡ khuyên Diệc Vĩ không cần từ chối lời mời đến trung tâm nghiên cứu y học ở Heidelberg nước Đức, bởi vì đó chỉ có bác sĩ khoa tim mạch xuất sắc nhất toàn cầu mới có thể nhận được yêu cầu của trung tâm nghiên cứu hàng đầu, Diệc Vĩ xuất sắc như vậy nếu gia nhập vào đội nghiên cứu kia, anh nhất định có thể ở phương diện nghiên cứu thuốc trị bệnh tim biểu hiện rất tốt.

Vì sao cho tới bây giờ cô cũng không biết Diệc Vĩ nhận được lời mời quan trọng như vậy của trung tâm nghiên cứu y học? Cho dù Diệc Vĩ chưa từng nói cho cô nghe, cô cũng có thể phải biết rằng.....

Tay nhỏ bé của La Duẩn Hàm nắm lại quá chặt chẽ, hô hấp quá mức loạn xạ khiến cho ý nghĩ của cô càng thêm hỗn loạn, bởi vậy cô hít vào một khẩu khí thật sâu, thử làm cho bản thân tỉnh táo lại.

Nhìn bánh ngọt phô mai trên bàn đó là do anh riêng mua trở về, đơn giản là vì tối hôm qua cô nói có điểm muốn ăn bánh ngọt phô mai. Mỗi lần đều là như vậy, chỉ cần cô nói muốn ăn cái gì hoặc là nhà hàng nào đó có món gì ngon, lập tức, mỹ thực liền nhất định sẽ xuất hiện ở trên bàn.

Cho tới nay, anh đều là toàn tâm toàn ý che chở yêu thương cô, mặc kệ xảy ra chuyện gì anh đều ở bên người cô mà cô chính là một mặt nhận yêu thương của anh, lại hoàn toàn không biết anh cũng có chuyện phiền não.

Khó trách một thời gian trước cô lại cảm thấy anh thoát nhìn là lạ, lúc ấy cô hỏi anh, anh chỉ nói không có chuyện gì, đại khái là do quá mệt mỏi mà cô lại hoàn toàn tin.

Làm sao cô lại có thể nghĩ đến anh chính là do mệt mỏi mà không phải là do chuyện khác đâu? Hai tay vây quanh ở trước ngực, La Duẩn Hàm ôm lấy chính mình bởi vì cảm xúc kích động mà thân thể khẽ run, cô thật là một bà xã vô trách nhiệm!

Diệc Vĩ không nói cho cô nghe khẳng định là vì gần đây bên người cô xảy ra rất nhiều chuyện, anh không muốn làm cho cô lo lắng vẫn luôn bảo hộ làm bạn của cô, anh vì cô trả giá nhiều như vậy nhưng cô lại vì anh đã làm được một chút gì chưa?

Lưu viện trưởng nói đúng, Diệc Vĩ là một bác sĩ thực xuất sắc nếu có thể vào y học càng biểu hiện xuất sắc hơn, tài hoa không nên bị mai một như vậy mà cô cũng tin tưởng anh tuyệt đối làm được.

Nhưng là, anh lại từ chối.

Trái tim hơi hơi rút đau lại, cô rất khổ sở cũng rất giận chính mình.

Nghĩ thôi cũng biết anh nhất định là vì cô nên mới từ chối, người đàn ông kia cho cô nhiều yêu thương, nhiều ấm áp như vậy nhưng đến cuối cùng còn vì cô mà buông tha cho giấc mộng của chính mình, đơn giản là vì muốn làm bạn ở bên người cô!

Cho tới nay luôn luôn nhận được bao dung của Diệc Vĩ, được anh bảo hộ thật tốt, hiện tại cũng nên là lúc cô học suy nghĩ cho anh một chút, như vậy, cô có năng lực vì anh làm cái gì? Hoặc là cô nên vì anh làm chuyện gì?

Khi La Duẩn Hàm tắm rửa sạch sẽ đi ra từ phòng tắm, cô không nhìn thấy ông xã ở trong phòng, cô liền ra khỏi phòng, nhìn thấy anh ngồi ở trong phòng khách trầm tư, tuần dung hơi hơi buộc chặt lại khiến cho cô cảm thấy đau lòng không thôi.

Vì sao trước kia cô đều không có chú ý tới phiền não của người nam nhân này? Thật sự là thất trách lại bất kính nghiệp, nếu có chút người chăm điểm cho bà xã như vậy hẳn là không có điểm nào.

Cô hít khẩu khí thật sâu, sau đó hướng đến anh, cho đến khi ngồi ở bên người anh, anh mới lấy lại tinh thần.

“Duẩn Hàm.”

“Anh đang suy nghĩ cái gì? Suy nghĩ đến nỗi em đến đây cũng không có phát hiện.” Xem ra tuy rằng anh từ chối chuyện trung tâm nghiên cứu nhưng trong lòng vẫn là tiếc nuối đi.

“Không có việc gì.” Anh ôn nhu cười.

“Anh nha, cứ luôn cười đến ôn nhu như vậy với em, hại cho em cũng không phát hiện anh không phải là không có phiền não gì.”

“Phiền não?” Tề Diệc Vĩ kinh ngạc một chút, chuyện đó Duẩn Hàm hẳn là không biết mới đúng.

“Ông xã, em muốn nói với anh,” Cô ôm lấy cánh tay anh. “Trước kia, vẫn đều là anh yêu thương dung túng em, hiện tại em cũng muốn yêu thương anh, như vậy mới công bằng đi.”

“Duẩn Hàm, em làm sao vậy?” Vì sao đột nhiên lại nói lời này?

Nhìn khuôn mặt anh tuần kia, một hồi lâu sau cô mới mở miệng nói: “Em hy vọng anh đi nước Đức.”

Mặc dù có khả năng hai người sẽ phải tách ra, không nhìn thấy anh cô cũng sẽ cảm thấy thực cô đơn nhưng là cô luyến tiếc anh buông tha cho giấc mộng của mình, liền giống như lời cô vừa nói, cô cũng muốn yêu thương anh.

Tề Diệc Vĩ khá khiếp sợ.

“Có phải hay không Lưu viện trưởng gọi điện thoại cho em? Em không cần để ý, anh đã muốn từ chối.”

Chuyện thư mời cũng chỉ có anh và Lưu viện trưởng biết, xem ra Lưu viện trưởng còn chưa có nản lòng.

“Vì sao anh muốn từ chối?”

“Bởi vì.....” Anh khó nói ra được.

“Bởi vì anh đã đồng ý sẽ làm đại thụ của em, đồng ý sẽ vĩnh viễn bồi ở bên người em cho nên anh mới từ chối có phải hay không?” Cô thay anh nói ra lý do.

Khẽ thờ dài, Tề Diệc Vĩ vuốt ve hai má bà xã.

“Không đơn giản chỉ là nguyên nhân kia, hiện tại em đang có con của chúng ta, anh làm sao có thể bỏ lại hai người các em mặc kệ đâu?”

“Cho dù anh có đi Đức, cùng lắm là cả hai không gặp mặt được không phải còn có thể gọi điện thoại sao? Anh nào có bỏ lại chúng em không quan tâm đâu.”

La Duẩn Hàm không cần anh buông tha cho giấc mộng, cũng muốn giúp anh hoàn thành giấc mộng.

“Hơn nữa anh lần trước không phải nói, chờ đến khi em sinh ra đứa bé, mẹ sẽ giúp em chăm sóc sao còn có rất nhiều người sẽ yêu thương đứa bé này, không phải sao? Cho dù papa không có ở bên người, chỉ cần đứa bé biết anh thương nó là đủ rồi.”

“Duẩn Hàm.....”

“Anh yên tâm đi, bên người em có rất nhiều người làm bạn, hơn nữa, đừng quên là quan trọng nhất em có anh hai nha.” Cô cười. Tuy rằng người kia còn không chịu thừa nhận nhưng đây là chuyện sớm hay muộn.

Tề Diệc Vĩ nhìn bà xã tươi cười, hiểu được cô nói như vậy là vì muốn làm cho anh yên tâm đi Đức nhưng là anh luyến tiếc phải rời xa

với em.”

Cô cũng vậy. Cố gắng kiềm chế cảm xúc khổ sở bởi vì sắp sửa chia lìa kia, La Duẩn Hàm ngọt ngào cười cười, “Chúng ta sẽ không rời xa nhau, không phải có Internet chat webcam sao? Chúng ta vẫn là có thể mỗi ngày gặp mặt.”

“Nhưng là một khi anh đi Đức, có khả năng phải đi nhiều năm.”

“Anh đừng quên, chúng ta mười mấy năm trước đã quen biết, kéo dài một vòng mới lại ở cùng một chỗ, chính là tách ra vài năm thì tính là cái gì đâu?”

“Như vậy nếu khi em khóc.”

“Em sẽ không lại khóc. Hơn nữa cho dù em muốn khóc cũng sẽ chờ anh trở về lại khóc.”

“Nếu anh đi Đức, khi em sinh sản anh có khả năng sẽ không thể ở bên cạnh em.”

“Kia càng đơn giản, em sẽ nhờ Từ Thiên giúp quay lại quá trình sinh sản của em, đến lúc đó sẽ gửi cho anh xem.”

Tề Diệc Vĩ vẫn là không có nói ra lời đáp ứng đi Đức, La Duẩn Hàm biết anh là đang lo lắng cho cô.

“Ông xã, em nghĩ muốn anh.” Nói xong, cô đột nhiên khóa gối vào trên đùi của anh.

“Bà xã.” Tề Diệc Vĩ ôm lấy cô, thân thể liền lập tức có phản ứng, lực hấp dẫn của cô đối với anh vĩnh viễn đều mãnh liệt như vậy.

La Duẩn Hàm đem bàn tay nhỏ bé chui vào quần ngủ của anh, vuốt ve dục vọng dĩ nhiên thức tỉnh của anh, không ngừng nhẹ nhàng chà xát qua lại trên dưới, dục vọng ở trong lòng bàn tay cô dần dần trưởng to, nóng rực găng gượng.

Anh nhẹ nắm lấy cánh hoa của cô, nhìn khu phần nộn kia đã đem dục vọng chính mình hàm nhập, thật sâu kết hợp.

Bọn họ nhẹ thờ hồn hên í, nhìn lẫn nhau, mặt đối mặt.

“Em yêu anh cả thể xác lẫn tinh thần, toàn tâm toàn ý yêu anh, anh nhớ kỹ sao?” Cô gái nhỏ còn thật sự nhìn anh.

Cảm nhận được tình yêu tràn ngập ấm áp lại bao phúc của cô, Tề Diệc Vĩ cảm động ôm lấy bà xã. Anh làm sao thường không hiểu được dụng tâm của cô? Cô ra vẻ kiên cường, cười đến ngọt ngào như vậy hoàn toàn là vì muốn anh yên tâm, không cần lại lo lắng cho cô.

Cô gái nhỏ thật sự trưởng thành.

Tề Diệc Vĩ hôn môi bà xã, thân mình lại càng tiến sâu thêm vài phần.

“Anh nhớ kỹ nhưng anh sợ anh sẽ giống như cha anh, mới có thể sẽ đối chết.” Nhìn đến vẻ mặt hoang mang của bà xã, anh nở nụ cười, cười đến tuần mị mê người. “Bởi vì chỉ có em có thể giúp anh ăn no.”

Lời nói của người đàn ông làm cho cô cảm thấy vừa thẹn thùng lại cảm động, chỉ có thể càng thêm triền miên hôn anh, mặc dù luyến tiếc tách ra nhưng cô hy vọng anh có thể hoàn thành giấc mộng của mình, mà cô sẽ cùng đứa bé bảo vệ gia đình này thực tốt, chờ anh trở về.

“Em khỏe lắm, anh không cần lo lắng, con gái cũng thực khỏe mạnh nha.”

Thông qua chat webcam, La Duẩn Hàm nói chuyện cùng ông xã đang ở Heidelberg xa xôi nước Đức, cô thuận tiện cho anh xem ba tấm ảnh chụp siêu âm cực cung, tuy rằng nhìn không ra diện mạo nhưng cực cung cũng thực khỏe mạnh.

Ngay tại hai tháng sau đêm đó bọn họ nói chuyện, Diệc Vĩ bay đi nước Đức mà hiện tại cô đã mang thai hơn bảy tháng.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện ngọt ngào với ông xã, La Duẩn Hàm tắt máy tính đi ra khỏi phòng, đi vào phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

“Nhanh như vậy liền nói xong?” Uông Từ Thiên vừa vặn đến nhà cô làm khách, còn tưởng rằng vợ chồng bọn họ sẽ nói lời tâm tình kéo dài một hồi lâu.

“Ừ, anh ấy chính là muốn nhìn mình một chút, nói chuyện cùng mình một chút mà thôi, cho nên mình mới bảo anh ấy đi nghỉ ngơi sớm một chút.”

La Duẩn Hàm hạnh phúc cười. Công việc nghiên cứu ở trung tâm thực vất vả, ông xã thường xuyên mấy ngày không có ngủ đầu.

Uông Tử Thiên nhìn động tác thông thả ngồi xuống của bạn tốt.

“Duẩn Hàm, bụng của cậu thoát nhìn giống như lại lớn hơn nữa nha.”

“Đúng vậy.” Cô vuốt ve bụng mình.

“Nếu cậu phải đi sinh em bé thì công tác làm sao bây giờ?”

“Giao cho anh hai mình nha, mình nghĩ không cần chờ đến khi mình sinh sản, tháng sau liền đem công tác giao cho anh hai.”

Cô đã muốn sửa miệng gọi Trương Lập Hàn là anh hai tuy rằng anh vẫn muốn cô đừng gọi vậy nhưng là sau nhiều lần kêu, mọi người cũng thành thói quen.

Bởi vì kế hoạch chiêu thương đầu tư thực thành công, liền theo như lời anh hai nói, Nhân Anh căn bản không cần nhờ vào phía đầu tư của ngân hàng, điều này làm cho cô hiểu rõ năng lực của anh hai, anh hai quả nhiên là cháu trai của ông nội, không chỉ có cá tính mà năng lực làm việc cũng mạnh mẽ giống nhau khiến cho cô nhất thời sinh ra một cái ý tưởng.

Anh hai so với cô càng thích hợp đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc tập đoàn Nhân Anh hơn.

Việc này không liên quan đến vấn đề nam hay nữ thừa kế mà là năng lực giỏi hay dở, anh hai có khí phách làm việc quyết đoán giống như ông nội, đây là điều cô nhiều năm qua cố gắng học tập nhưng thủy chung vẫn không đạt được nhưng hiện tại, cô có thể thấy được ở trên người anh hai.

Bởi vì ông nội không tin nhiệm người ngoài nên cô nhiều lần hy vọng anh hai trở về công ty hỗ trợ nhưng đều bị anh ấy từ chối. Nhưng vào tháng trước khi cô gọi điện thoại cho anh, nói rằng bụng cô không được thoải mái, anh hai liền lập tức khẩn trương đi vào công ty, tuy rằng anh ấy nói chính là tạm thời giúp cô nhưng cô đã muốn thật vui vẻ.

Mấy ngày hôm trước, anh hai và ông nội gặp mặt ở công ty, cô biết ông nội muốn đi xem anh hai chính là anh còn có điểm xoay khác, tuy rằng không có kêu là ông nội nhưng anh không có từ chối ở chung cùng ông nội, đó chính là khởi đầu tốt, hướng chỉ lúc trước vẫn là do anh hai khuyên ông nội đi phẫu thuật đầu.

Còn nhớ rõ phương pháp khuyên bảo của anh hai thực đặc biệt —

“Ông già, đi phẫu thuật.”

“Muốn phẫu thuật hay không, bản thân ta tự quyết định.”

“Ông làm chi lại làm cho một đồng người bởi vì mình mà lo lắng đầu?”

“Cậu không cần phải xen vào.”

“Ông già này thật là ngoan cố nha!” Người nào đó có điểm tức giận.

“Ông già, tôi nói với ông, có khả năng tôi thật lâu về sau mới có thể gọi ông là ông nội, nếu ông muốn nghe tôi gọi ông một tiếng ông nội thì phải đi phẫu thuật, sau đó sống lâu một chút.”

Sau khi anh hai nói xong những lời này, ông nội liền khóc. Cô đoán ông nội hẳn là thật vui vẻ đi, ít nhất anh hai rốt cục cũng thừa nhận ông. Sau đó ông nội đồng ý phẫu thuật, cuộc giải phẫu đương nhiên thực thành công.

Cô thật vui vẻ khi nhìn thấy anh hai và ông nội trước mắt xem như ở chung khá hòa hợp, cho dù anh hai vẫn chưa chính thức nhận thức tổ tông nhưng mà bọn họ cũng không cần gấp, dù sao chậm rãi ở chung, chậm rãi trở thành người một nhà, như vậy cũng tốt, hơn nữa bọn họ có chuyện gì đều lập tức gọi điện thoại cho anh hai, ngoại trừ xưng hô ra, kì thật bọn họ đã sớm trở thành người một nhà.

Uông Tử Thiên đưa đồ uống lên miệng.

“Duẩn Hàm, cậu muốn Lập Hàn trở về công ty giúp cậu, kia trụ sở của anh ấy thì sao?”

“Gián trụ sở kia liền giao cho mình đi. Ý của mình là, sau khi mình sinh xong là trong tháng có thể đi tiếp quản trụ sở, dù sao mình vốn thích thiết kế nội thất.” Cô và anh hai trao đổi vị trí công tác coi như là được rồi.

“Đúng rồi, cậu trước kia cũng rất thích thiết kế.”

La Duẩn Hàm nhìn bạn tốt, bỗng nhiên nghĩ đến, “Đúng rồi, cậu và anh hai mình hiện tại như thế nào rồi?”

“Như thế nào? Không phải là như vậy sao?” Uông Tử Thiên nói thực mơ hồ không rõ.

“Là cỡ nào?” Cô đoán không ra.

“Ôi, chính là như vậy nha.” Ông Từ Thiên khó nhin được thẹn thùng.

Nhìn đến bạn tốt đồ mặt, La Duẩn Hàm đại khái biết trước mắt tình cảm giữa anh hai cô và Từ Thiên tựa hồ có tiến triển. “Như vậy..... Mình muốn đổi giọng gọi cậu là chị hai sao?”

“Chị hai?!” Ánh mắt Ông Từ Thiên đều sáng đi lên. “Em chồng, cậu không cần sớm như vậy liền kêu mình như thế, bằng không mình sẽ thẹn thùng.”

Cô sẽ thẹn thùng? Không phải đã muốn mặt mày hớn hờ kêu cô là em chồng sao? Ha ha, La Duẩn Hàm cũng vui vẻ nở nụ cười.

Hai tháng sau, La Duẩn Hàm ở bệnh viện sinh được một đứa bé gái rất dễ thương.

Toàn bộ gia đình Tề gia đều xuất động bao gồm cả đệ muội tương lai Phạm Y An đều nhất nhất đến bệnh viện làm bạn với cô, đương nhiên còn có bạn tốt của cô Ông Từ Thiên.

Anh hai cũng đến bệnh viện thăm hỏi cô và cháu gái, cũng muốn cô nghỉ ngơi thật tốt, anh nói công ty tạm thời anh sẽ giúp cô quản lý, chờ cô trở lại sẽ trả lại cho cô.

Ừ ừ ừ, tạm thời là giúp cô quản lý nhưng sau khi hậu sản cô sẽ tiếp nhận trụ sở thiết kế nội thất của Lập Hàn a, ha ha.

Ông nội cũng đến thăm cô, Cảnh thúc còn mang theo thuốc bổ đến.

“Cháu cũng khỏe đi?” La Dung Tam hỏi cháu gái.

“Đúng vậy, ông nội.” Biết ông nội muốn tới, cô đã thay một bộ quần áo mới.

“Khi nào thì cháu xuất viện?”

“Ngày mai là có thể xuất viện, sau đó cháu sẽ đi ở cứ ở trung tâm điều dưỡng thân thể.”

“Ừ.”

Lúc này y tá ôm tiểu bảo bảo tiến vào. Cô vừa mới gọi điện thoại nhờ y tá ôm con gái lại đây, tuy rằng cô không biết ông nội có muốn nhìn tiểu bảo bảo một chút hay không nhưng cô vẫn nhờ y tá ôm đến đây.

Y tá đem đứa trẻ nhỏ thả xuống bên người mẹ.

“Ông nội, nó là con gái của cháu.” Cô có chút khản trương không biết ông nội có thích cục cưng hay không, bởi vì nó là một đứa bé gái.....

La Dung Tam cúi đầu nhìn tiểu nữ anh nằm ở trên giường, khuôn mặt hồng hồng thập phần đáng yêu, tuy rằng hai mắt đang nhắm lại nhưng hẳn là có cùng một đôi mắt xinh đẹp giống như mẹ nó.

Nhìn tiểu nữ anh, La Dung Tam hai mắt hồng lên, ông đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

“Nó rất giống cháu thời điểm cháu được sinh ra, tinh tế, thực đáng yêu, sau khi lớn lên nhất định cũng sẽ rất giống cháu, vô cùng xinh đẹp.”

Nhìn đến vẻ mặt cảm động của ông nội nhìn con gái mình, La Duẩn Hàm không khỏi suy nghĩ chẳng lẽ ông nội cũng nhìn cô như vậy sao? Kia giống như là đang nói cho đứa bé, ông thật vui vẻ khi có bé đi vào thế gian này, giờ phút này ông thoạt nhìn vui sướng lại từ ái.

Cảnh thúc cũng đi lên phía trước nhìn đáng yêu tiểu nữ anh.

“Đúng vậy, đứa bé so với đại tiểu thư trước đây giống nhau như đúc, là một đứa bé rất xinh đẹp. Tôi nhớ rõ khi đó lão gia mỗi lần tan tầm về nhà, đều nhất định sẽ tiến về phòng trẻ con nhìn xem tiểu thư, ôm cô một cái đầu.”

Ông nội trước kia từng làm như vậy sao? La Duẩn Hàm thật kinh ngạc.

“Còn có, thời điểm khi tiểu thư còn nhỏ, chủ tịch mỗi lần đi công ty bách hóa tuần tra luôn luôn không quên đi đến cửa hàng trẻ em mua đồ chơi cho tiểu thư.” Cảnh thúc hồi tưởng lại chuyện trước kia.

Món đồ chơi đó không phải là do Cảnh thúc mua cho cô sao? Bởi vì khi đó cô còn rất nhỏ, không hiểu nhiều lắm chỉ nghĩ đến đồ chơi Cảnh thúc đưa cho là do bác ấy mua, hiện tại còn thật sự hồi tưởng lại khi đó hình như Cảnh thúc có nói cho cô biết món đồ chơi này là do ông nội đi công ty bách hóa mua cho cô, chính là khi đó cô cảm món đồ chơi thật vui vẻ cho nên không có nghe lời Cảnh thúc nói.

Tựa hồ cảm thấy quần gia nhiều chuyện nói, khuôn mặt lão nhân gia có chút ngưng ngừng. “A Cảnh, chuyện trước kia không cần nói đến.”

“Có sao đâu ạ, lão gia trước kia xác thực rất thương yêu tiểu thư.”

La Dung Tam lại nhìn tiểu nữ oa liếc mắt một cái, mới nói: “Được rồi, cháu nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai ông lại đến xem nó.”

Ông nói ngày mai còn muốn đến xem con gái cô?

La Duẩn Hàm đưa ông nội và Cảnh thức đi ra ngoài, hốc mắt nhin không được đồ lên, bởi vì cô hiểu được một sự kiện, ông nội không phải không thương cô chính là ông cần có một người có năng lực thừa kế cho nên sau khi cha mẹ qua đời mới có thể đối với cô thực nghiêm khắc, yêu cầu cô phải làm được tốt nhất.

Ôm lấy con gái mình, cô dùng mặt mình áp sát vào mặt nó, “Con thực hạnh phúc nha bởi vì có rất nhiều người yêu thương con đó.”

“Hi, anh hai, hoan nghênh anh trở về.”

Tề Diệc Phàm lái xe đến sân bay nghênh đón anh hai cậu, anh em hai người nhiệt tình ôm xong sau đó liền rời khỏi sân bay.

Tề Diệc Vĩ rời khỏi Đài Loan được một năm, lần này trở về không phải nghiên cứu kết thúc mà là có được mười ngày nghỉ ngơi cho nên trở về thăm vợ con, mười ngày sau anh vẫn phải trở về Đức.

Dọc theo đường đi, anh em hai người nói chuyện đã xảy trong một năm nay, Tề Diệc Phàm nhắc tới con chó Husky nhà hàng xóm sinh được tiểu Husky, cậu rất muốn nuôi nhưng nơi cậu ở lại cấm nuôi chó nhưng Tề Diệc Vĩ chính là đường như có lệ đáp vài tiếng.

Tề Diệc Phàm hiểu được, hiện tại anh hai căn bản là không có thật sự nghe cậu đang nói cái gì bởi vì tâm của anh sớm đã bay đến nơi nào đó rồi.

Bất quá cậu cũng không có để ý bởi vì tách ra lâu như vậy, anh hai nhớ thương chị dâu cũng là chuyện thường tình.

Xe dừng lại ở phía trước nhà trọ

“Anh hai, tối hôm nay anh cứ ở cùng chị dâu thật tốt, mẹ nói hai người giữa trưa ngày mai lại về nhà ăn cơm.”

“Ừ.” Tề Diệc Vĩ mang theo hành lý, đi vào căn nhà đã xa cách hơn một năm.

La Duẩn Hàm đứng ở trong phòng trẻ con, nhìn con gái hơn sáu tháng tuổi nằm ở trong nôi, say sưa ngủ.

“Cha cũng sắp trở lại rồi, con còn chưa muốn dậy sao?”

Tiểu nữ anh vẫn như trước vù vù ngủ ngon lành, hoàn toàn không có ý tứ muốn tỉnh lại.

Nhìn con gái ngủ ngon như vậy, La Duẩn Hàm cũng không muốn làm ồn ào đến con.

Vốn nôi của con gái phải được đặt ở trong phòng của cô, thuận tiện cho cô chăm sóc nhưng hôm nay cô lại đem nôi đặt ở trong phòng trẻ con, bởi vì cô sợ nửa đêm con gái khóc lên sẽ đánh thức người đàn ông từ đường xa trở về.

“Cho nên, con hôm nay trước hết ngủ ở nơi này đi.”

La Duẩn Hàm hôn con gái xong, đi ra khỏi phòng.

Đi vào trong phòng khách, cô nhìn lên đồng hồ chắc Diệc Vĩ cũng sắp đến rồi.

Leng keng! Chuông cửa vang lên, lòng của cô giống như là bị dọa nhảy dựng lên, tay nhỏ bé đảo ngược, cô hít vào khẩu khí thật sâu, đi đến mở cửa, lộ ra tươi cười đẹp nhất.

“Ông xã, hoan nghênh anh trở về.”

Tề Diệc Vĩ nhìn bà xã cũng nở nụ cười theo, anh đi lên phía trước ôm chặt lấy cô.

“Anh đã trở về.” Đứng ở trước cửa, cảm xúc hai người đều có chút kích động cho nên ôm nhau một hồi lâu.

Tuy rằng bọn họ cơ hồ có thể nói mỗi ngày gặp mặt nhưng chat webcam qua Internet như thế nào so với tiếp xúc ôm lấy chân thật hơn? Cho đến khi bị anh ôm chặt lấy, La Duẩn Hàm mới phát hiện chính mình thật sự rất nhớ anh, cô rất tưởng niệm cái ôm ấm áp rộng thùng thình này.

Một hồi lâu sau, cô ngẩng đầu lên hỏi: “Anh muốn nhìn con gái sao?” Bên phòng ngủ nhỏ của cô.

“Ừ.”

La Duẩn Hàm nắm lấy tay ông xã dẫn đi vào trong phòng trẻ con.

Ánh mắt Tề Diệc Vĩ ướt át, về mặt cảm động nhìn con gái mình, anh nhẹ nhàng đưa tay sờ nhẹ hai má con, bộ dáng con thật đáng yêu so với ở trên Internet nhìn thấy còn muốn đáng yêu hơn.

“Để em đánh thức con.” Nhìn đến thân thể người đàn ông run nhè nhẹ, La Duẩn Hàm cũng thực cảm động.

“Không cần, trước cho con ngủ đi.” Anh luyến tiếc đánh thức con gái dậy.

Hai người đi khỏi phòng trẻ con, Tề Diệc Vĩ lại một lần nữa ôm lấy vợ mình. “Diệc Vĩ?”

“Cám ơn em giúp anh sinh một đứa con gái đáng yêu như vậy, cám ơn em.”

Tề Diệc Vĩ thật sự cảm động, đặc biệt là thời điểm bà xã sinh em bé, anh không thể ở bên người cô.

La Duẩn Hàm cũng ôm lấy ông xã, có khả năng bởi vì đã rời nhà thật lâu người đàn ông này lại trở nên dễ xúc động. Trước kia muốn ở trên mặt trăng ỏn ỉn trí của bác sĩ Tề nhìn đến biểu tình kích động tràn đầy tình cảm như vậy căn bản là không có khả năng.

Bọn họ nhìn lẫn nhau, sau đó hôn môi nhau.

Đó là một nụ hôn tràn ngập thương nhớ giống như là muốn nhắm nháp hương vị bình thường của đối phương, hai người nhiệt liệt mút lẫn nhau, hôn không hề có một khe hở, thân thể lại gắt gao dính chặt cùng nhau.

Chờ đợi quá lâu, trong lòng khát vọng nồng đậm dục vọng, một nụ hôn là hoàn toàn không thỏa mãn được hư không trong lòng anh đã lâu, thầm nghĩ muốn từ trên người cả hai lẫn nhau ẩm áp.

“Bà xã, anh đói bụng.” Tề Diệc Vĩ hôn mặt bà xã.

“Kia thật tốt quá, em có nấu một bữa tối rất phong phú, hy vọng anh sẽ thích.” Một năm này, cô không chỉ học được nên làm mẹ như thế nào mà còn hướng mẹ chồng học trù nghệ, trước mắt đối tay nghề của mình cô rất tự tin.

“Anh không phải đã đói bụng.”

Vuốt ve thân thể mềm mại của vợ mình, anh đem cô ôm càng chặt chẽ. Sau khi sinh đứa bé, thân hình cô tựa hồ có chút mượt mà, như vậy tốt lắm, trước kia anh đã muốn vỗ béo cô một chút.

Hai má La Duẩn Hàm nhất thời nóng lên, bàn tay to của anh nhiệt tình vuốt ve cô mà nam tính dục vọng kia cũng khát khao sờ sắn cô, cô nhất thời hiểu được phương diện “đói” kia của người đàn ông là gì.

Tề Diệc Vĩ nắm lấy tay bà xã kéo vào trong phòng bọn họ, ánh mắt nóng rực ngay cả độ ẩm bàn tay to nắm lấy tay cô cũng nóng đến dọa người. Đồ ăn trên bàn cơm dần dần nguội đi nhưng trong phòng lại có tiếng hô to, ngọn lửa nhiệt tình thiêu cháy hết hai người, bọn họ lại một lần giữ lấy đối phương.

Giữa trưa hôm sau.

Vợ chồng Tề Diệc Vĩ ôm lấy con gái cùng nhau trở về Tề gia.

Tề Phú Dân hai mắt hồng lên vỗ bả vai con, tuy rằng con rời nhà đi nước ngoài nghiên cứu nhưng ông đối với con cảm thấy thực kiêu ngạo mà một bên Trang Nhã Lan ôm lấy con cũng hiểu được con trai của bà thực vĩ đại. Người một nhà ngồi ở cùng nhau ăn cơm, đáng tiếc Phạm Y An hôm nay phải đi trực nhưng buổi tối sẽ lại đây.

Trên bàn cơm, mọi người nghe Tề Diệc Vĩ nói xong chuyện ở Đức, La Duẩn Hàm thâm tình nhìn ông xã cũng thay anh cảm thấy vui vẻ, nghe anh nói đến nổi thần thái bay lên, cô thật vui vẻ một năm trước cô đã khuyên anh đi Đức.

Sau khi ăn cơm, mọi người Tề gia và Tề Diệc Phàm tranh nhau muốn ôm đáng yêu tiểu nữ oa, Tề mẹ ở một bên giúp vui, La Duẩn Hàm nhìn thấy không thể không hướng ông xã xin lỗi.

“Thật có lỗi, nhân vật hôm nay vốn chính là anh nhưng lại bị con gái đoạt đi mất rồi.”

Tề Diệc Vĩ cầm lấy tay vợ mình. “Không sao cả, chỉ cần anh là nhân vật chính của em là được rồi.”

Tay nhỏ bé dùng sức nắm lại, La Duẩn Hàm cho ông xã một câu trả lời – “Anh vĩnh viễn đều là nam nhân vật chính tốt nhất của em!”

Sau đó, La Duẩn Hàm sửa sang lại bàn ăn thật tốt, cô đi đến phòng khách cũng không thấy cha mẹ chồng và con gái, cô nghĩ định ôm con đi ra ngoài tản bộ, sau đó cô nghe được ông xã nói chuyện với Diệc Phàm, bọn họ đang ngồi ở trên sofa, đưa lưng về phía cô.

“Anh hai, lần này anh dự tính ở lại mấy ngày?”

“Mười ngày.”

“Thật ngắn.” Tề Diệc Phàm đưa đồ uống trên tay lên miệng uống. “Kia lần sau trở về là lúc nào, sẽ không nên lại là một năm sau đi?”

“Này..... Anh không biết.” Cúi đầu xuống, âm thanh Tề Diệc Vĩ có chút khàn khàn. “Có lẽ khả năng sẽ thật lâu sau mới có thể trở về.”

“Thật lâu sao? Sẽ không nên lúc Tiểu Dư đi đến nhà trẻ, anh mới có thể trở về gặp con đi?”

“Có thể.” Tề Diệc Vĩ than nhẹ. “Không thể ở bên người bởi nó cùng nhau trưởng thành, cùng nhau chơi đùa, về sau nó có thể hay không cảm thấy ba ba này thực thất trách đâu?”

“Anh hai, anh suy nghĩ nhiều quá, Tiểu Dư còn nhỏ như vậy, như thế nào biết được việc này? Huống chi anh là đi công tác cũng không phải đi chơi, lớn lên nó sẽ hiểu được.”

“..... Phải không?” Tuy rằng La Duẩn Hàm không nhìn thấy biểu tình trên mặt ông xã giờ phút này nhưng bóng dáng anh cúi đầu xuống, thoạt nhìn có một cảm giác thực cô đơn tịch mịch.

Đúng vậy, ở phương diện khác, anh đương nhiên sẽ cảm thấy cô đơn tịch mịch bởi vì anh chỉ có một người, không giống như cô ở Đài Loan, bên người có một đám thân nhân bạn bè. Nghĩ đến đây, cô liền cảm thấy thực đau lòng.

“Anh hai, nghiên cứu của anh còn muốn kéo dài bao lâu?”

“Cái này anh cũng không chắc chắn lắm, có thể là năm năm.”

“Năm năm?” Tề Diệc Phàm giật mình. “Anh phải ở đó lâu như vậy có muốn hay không kêu chị dâu đi đến Đức với anh?” Cuộc sống một người ở bên nước ngoài kỳ thật thực vất vả.

“Không cần!” Tề Diệc Vĩ không hề nghĩ ngợi từ chối.

“Vì sao?”

“Ở Đài Loan, có rất nhiều người có thể thay anh chăm sóc chị dâu em và Tiểu Dư, anh thực yên tâm. Nhưng là nếu như đến Đức, ở cuộc sống khác thường thực vất vả, anh thường xuyên ở phòng nghiên cứu, anh sợ cô ấy sẽ thực cô đơn, tốt hơn vẫn là cho cô ấy và Tiểu Dư ở lại Đài Loan.”

La Duẩn Hàm nghe xong lời này trong lòng liền ấm áp, đáy mắt còn nổi lên một tầng sương mù.

“Nhưng là anh hai, chẳng lẽ anh không nhớ chị dâu và con gái sao?” Nhớ tới lúc trước bạn gái đi Mỹ nửa năm, cậu quả thực nhanh bị bệnh tương tư.

“Nhớ nha.” Có vài đêm nghĩ đến nỗi anh đều không ngủ được.

“Nhưng anh còn cảm thấy hai người họ ở lại Đài Loan có vẻ tốt hơn, tuy rằng Duẩn Hàm hiện tại không còn quan tâm đến chuyện tập đoàn Nhân Anh nhưng cô ấy còn có công tác thiết kế nội thất ở trụ sở.”

Lúc trước bà xã đã nói qua, cô “tạm thời” đem công ty giao cho Lập Hàn quản lý, bản thân sẽ tiếp nhận chuyện trụ sở của anh.

“Chị dâu có ông xã như anh chăm sóc như vậy thật tốt.”

“Em nói sai rồi, là anh thật vui vẻ khi có một người vợ vừa xinh đẹp lại ôn nhu như chị dâu em.”

La Duẩn Hàm đi trở về phòng bếp, rót một ly nước ấm cho bản thân. Sau khi uống nước ấm xong, trong cổ họng của cô lại không có cách nào xoa dịu chua xót giờ phút này, cô nghĩ đến chính mình đã muốn trở thành một người vợ đạt tiêu chuẩn nhưng không nghĩ tới khi so với anh, cô vẫn là không đủ sẵn sàng.

Người đàn ông này khi về nhà cũng không hề lộ nửa điểm thần sắc cô đơn chính là nhiệt tình ôm lấy cô, cô cũng không hề nghĩ tới, so với trong suy nghĩ của cô anh còn muốn cô đơn hơn, cái đó không phải dùng Internet chat webcam là có thể trấn an được.

Cô không phải là không nghĩ đến muốn đi đến Đức, trên thực tế mỗi lần nhớ tới Diệc Vĩ cô đã nghĩ có muốn hay không đến Đức tìm anh, dù sao hiện tại công ty đã có người “tạm thời” thay cô quản lý mà công tác trụ sở cũng không nhất định phải do cô xử lý, ngược lại cô càng muốn đi làm bạn với ông xã.

Nhưng là lần lướt chat webcam trên Internet, người đàn ông ở Heidelberg xa xôi nước Đức kia quả nhiên chưa bao giờ mở miệng muốn cô đến Đức, thậm chí có một lần cô mở miệng nói muốn đi thăm anh, cũng bị anh lấy lý do công tác nghiên cứu bộn bề nhiều việc, chỉ sợ không có thời gian rảnh rỗi bởi cô mà từ chối, lúc ấy cô sợ chính mình sẽ đến quấy rầy công tác của anh, tuy rằng thất vọng nhưng cũng chỉ có thể từ bỏ, không nghĩ tới anh kỳ thật so với cô càng tịch mịch hơn.

Kết quả, nguyên lai trong lòng người đàn ông này là nghĩ như vậy.

Sợ cô đến sẽ chẳng quen, sẽ cô đơn, lúc đó anh chẳng phải là như vậy sao?

“Bà xã, em đang làm gì vậy?” Chấm dứt cuộc nói chuyện với em trai, Tề Diệc Vĩ đi vào phòng bếp, nhìn thấy bà xã đang cầm ly nước uống, biểu tình lại là lạ.

“Làm sao vậy?”

Vừa nhìn thấy anh, La Duẩn Hàm nhin không được liền khóc.

“Duẩn Hàm?! Em làm sao vậy?” Tề Diệc Vĩ hoảng sợ, một bên lấy ra khăn tay thay cô lau nước mắt.

“Em không sao.” Cô muốn tỉnh táo lại nhưng nhất thời chỉ không được nhin được nước mắt.

“Còn nói không có việc gì, em đều khóc thành như vậy! Rốt cuộc là làm sao vậy? Nhanh nói cho anh một chút.” Tề Diệc Vĩ thực lo lắng, anh không rõ nguyên nhân khổ sở của vợ mình.

“Em rất nhớ anh, thật sự thật sự rất nhớ anh.” Cô nghẹn ngào nói.

Đúng vậy, bà xã của anh thực dừng cảm, dung nhan Tề Diệc Vĩ rung động nhìn cô.

La Duẩn Hàm mắt to rơi nước mắt.

“Diệc Vĩ, em không muốn lại tách ra với anh, cho em và Tiểu Dư cùng anh đến Đức đi, chúng ta người một nhà phải ở cùng một chỗ.”

Cô biết nếu cùng người đàn ông này thương lượng, có khả năng người đàn ông này còn sẽ nói lời từ chối bởi vậy cô mới vừa khóc vừa làm nũng, muốn đi!

“..... Được rồi, em mang theo con gái cùng anh đi Đức.” Tề Diệc Vĩ không nỡ nhìn thấy bà xã rơi nước mắt, đúng là vẫn còn khuất phục.

Nghe được ông xã đồng ý, La Duẩn Hàm trong nháy mắt nước mắt hơn rơi càng nhiều hơn.

“Đưa ngực, đừng khóc nữa.”

“Em nghĩ đến anh vừa rồi còn muốn để em lại Đài Loan.”

“Sẽ không, chúng ta sẽ cùng đến Đức, ở chung với nhau sẽ không hề tách ra nữa.”

Chính là vợ chồng đang nùng tình mật ý ôm hôn nhau, bỗng nhiên nghe được một trận tiếng khóc rất lớn.

“Ô ô!”

Bọn họ quay đầu lại, dĩ nhiên là Diệc Phàm, chỉ thấy cậu ta khóc như núi đổ.

“Anh hai, chị dâu, một màn thâm tình vừa rồi của hai người so với phim ảnh em xem qua còn khiến người ta cảm động hơn!”

Tề Diệc Vĩ mắt trắng dã nhìn em trai thật sự khóc thảm thiết, đối với nước mắt của cậu ta cũng không có phản ứng quá lớn, bởi vì khi khóc cậu ta cũng khóc rất khoa trương, thật là, người này làm cái gì đều thực khoa trương, ngay cả khóc cũng không muốn thua người khác.

La Duẩn Hàm nguyên bản là đang khóc nhưng khi vừa nhìn thấy bộ dáng khóc lóc của em chồng, cô lập tức muốn cười.

Cô quay đầu lại, ngóng nhìn cùng ông xã, hai người lộ ra tươi cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Kết thúc

Ở Heidelberg nước Đức.

“Mẹ, con vừa nhận được quà sinh nhật mẹ gửi tới cho Tiểu Dư, cảm ơn mẹ.” La Duẩn Hàm nhìn lễ vật vừa mới nhận được liền gọi điện thoại trở về Đài Loan cảm ơn mẹ chồng.

Tuần sau chính là sinh nhật tròn năm tuổi của Tiểu Dư, gần đây bọn họ nhận được rất nhiều lễ vật gửi đến từ Đài Loan ngay cả ông nội cũng có gửi đến đây khiến cho cô thực cảm động. Lễ vật kia là một con thú nhồi bông, cô nhớ rõ lúc còn nhỏ cô cũng có một con, nguyên lai thứ này thật là do ông nội tự mình chọn lựa, cô thật sự cảm ơn lão nhân gia ông.

Anh hai cô cũng có gửi lễ vật tới, khi cô gọi điện thoại cho anh, anh vẫn là nói câu nói kia.

“Này, em rút cuộc khi nào thì trở về Đài Loan? Anh chỉ là giúp em tạm thời quản lý công ty mà thôi.”

Nghe những lời này nhiều lần chỉ làm cho người ta buồn cười mà thôi, tựa hồ biến thành ngôn ngữ ân cần hỏi thăm giữa cô và anh hai. Cô đã quên nói với anh, cô và ông xã rất có thể sẽ định cư ở Heidelberg cho nên công ty sẽ giao cho anh hai.

Đúng rồi, hình như tháng sau chính là sinh nhật của Quan Đình, cô cũng phải bắt đầu chuẩn bị lễ vật thôi.

Quan Đình là con của anh hai và Từ Thiên, thằng bé đã được hai tuổi, bộ dạng rất giống papa. Từ Thiên mỗi ngày đều mang con đến thăm ông nội, cô thật sự cảm ơn Từ Thiên săn sóc, lần trước cô còn nhận được email của Từ Thiên có hé ra ảnh chụp, nhìn nhìn, nhìn không được muốn khóc.

Trong ảnh chụp chính là ông nội ôm lấy tiểu Quan Đình, anh hai và Từ Thiên đứng ở phía sau, Cảnh thúc cũng có trong hình, là do Từ Thiên yêu cầu, bác ấy cả đời làm việc ở La gia đã sớm là người một nhà.

Khí sắc ông nội thoạt nhìn rất tốt khiến cho cô thật vui vẻ, nhớ tới ngày đó khi cô muốn đi đến Đức, người mà cô khó có thể bỏ xuống được nhất chính là ông nội, kết quả anh hai muốn cô yên tâm, còn nói “Ông già còn có thể sống thật lâu, có chuyện gì anh sẽ đi qua nhìn xem”, bởi vậy cô mới yên tâm mà rời khỏi Đài Loan.

Diệc Phàm và Y An cũng kết hôn, sau khi kết hôn cùng cha mẹ chồng ở cùng một chỗ, bất quá bọn họ kết hôn vài năm vẫn chưa có đứa nhỏ, trước mắt là đang tiến hành thụ thai, hy vọng có ngày thành công trở thành ba mẹ.

Thật tốt quá, mọi người đều bình an khoẻ hoạt.

Nói chuyện cùng mẹ chồng xong, cô nhìn đồng hồ sắp tới giờ đi nhà trẻ đón con gái rồi.

“Tiểu Phù, chúng ta cùng đi đón chị hai về nhà nha.”

Cô xoay người lại, nói chuyện với thằng bé trong nôi.

Đi vào Heidelberg được năm năm, ngoại trừ vừa mới đến chưa kịp thích ứng cuộc sống – không phải không thích ứng, phải nói chính là tưởng nhớ thân nhân ở Đài Loan – cô rất nhanh liền thành thói quen cuộc sống ở chỗ thành thị này, hiện tại bọn họ ngay cả đứa thứ hai cũng đều sinh ra, đã được một tuổi rồi.

Thằng bé tựa hồ nghe không hiểu lời mẹ nói, cười đến thực vui vẻ.

“Đi thôi, đi đón chị hai tan học.”

La Duẩn Hàm đỡ xe trẻ con đi ra ngoài đón con gái. Khi trở về nhà, con gái dọc theo đường đi nói chuyện xảy ra ở nhà trẻ, tiếng Đức của con gái so với cô còn lưu loát hơn đâu, ha ha.

Sau khi về nhà, cô làm một chút điểm tâm cho con gái, sau đó nhờ con giúp đỡ chăm sóc em trai bởi vì Tiểu Dư đã muốn trở thành chị hai mà bản thân cô lại chuẩn bị bữa tối.

Sau khi đi vào Đức, cuộc sống của cô rất đơn giản, buổi sáng đưa chồng và con gái ra ngoài, tiếp theo vừa làm một chút chuyện nhà vừa nói chuyện với con, một ngày thật sự qua rất nhanh, thậm chí cứ như vậy trôi qua năm năm.

Hôm nay trước khi Diệc Vĩ ra ngoài có nói qua, anh có thể đứng giờ sẽ về nhà ăn bữa tối, bởi vì lúc trước bận quá, mấy ngày nay anh đều đến khuya mới về nhà. Bởi vậy đêm nay cô đặc biệt làm đồ ăn anh thích, khi đi vào nơi này, cô không chỉ học tiếng Đức mà cũng học xong cách làm mấy món Đức, tay nghề của cô cũng không tệ lắm, Diệc Vĩ thực thích.

Buổi tối, khi mấy đứa con đều đi vào giấc ngủ cũng chính là thời gian vợ chồng bọn họ ở cùng một chỗ.

Hai người nằm ở trên giường, thâm tình dựa sát vào nhau.

“Thực xin lỗi, em vất vả rồi.”

“Em tuyệt không vất vả.”

Đối thoại như vậy vẫn thường xuyên xuất hiện, nguyên nhân chính là ông xã cô rất ôn nhu săn sóc, tổng cảm thấy bảo cô đi theo anh đến Đức sống là vất vả cho cô.

Bất quá cô thật không biết vất vả là gì bởi vì bên người có ba người cô yêu nhất, ông xã, con gái, con, mặc kệ vì bọn họ làm chuyện gì cô cũng đều vui vẻ chịu đựng.

“Bà xã, cảm ơn em.” Tề Diệc Vĩ ôm lấy bà xã bởi vì sự xuất hiện của cô khiến cho anh không còn cảm thấy cô đơn tịch mịch nữa, cho dù làm việc có mệt chết đi nhưng khi về nhà nhìn đến bà xã và con, anh liền cảm thấy thực hạnh phúc, nguyên khí tràn ngập động lực.

Đặc biệt là cho dù anh đôi lúc mấy ngày không có về nhà nhưng vừa mở ra nhìn đến đều là tươi cười đẹp nhất, mỗi một lúc sẽ bởi vì vậy mà trở thành

hư không.

“Ông xã, em cũng muốn cảm ơn anh.” Không thể mỗi lần đều chỉ có anh nói lời cảm ơn.

“Cám tạ anh cái gì? Anh cái gì cũng đều không có làm cho em” Đi vào Đức, mặc kệ làm chuyện gì, bà xã cơ hồ đều bản thân làm, rất ít khi muốn anh hỗ trợ cái gì.

“Cám ơn anh cho em cuộc sống hạnh phúc như vậy.” Cô cười, phát ra từ trong đáy lòng cảm thấy hạnh phúc vui sướng mà ngọt ngào cười, “Bởi vì có anh, em hiện tại mới sống vui vẻ như vậy.”

Tề Diệc Vi hôn xuống khuôn mặt cười đến xinh đẹp sáng lạn kia, nguyên lai bọn họ đều muốn một sự kiện giống nhau, anh cũng là bởi vì có cô mới cảm thấy nhân sinh thực thỏa mãn.

“Có lẽ về sau chúng ta sẽ định cư ở Đức, như vậy có thể chứ?” Việc này anh lúc trước có thảo luận qua với cô, nếu nghiên cứu chế tạo thuốc mới thành công, anh rất có thể sẽ ở lại Đức tiếp tục đào tạo sâu.

“Vậy thì ở lại a, dù sao em cũng đã muốn thói quen sinh hoạt nơi này.”

“Bà xã.....” Anh cảm động không thôi.

“Không phải anh nói sẽ làm đại thụ của em, cho em dựa vào làm nũng sao? Như vậy đại thụ của em ở nơi nào, em ở ngay tại đó.”

Cô cảm thấy nỷ mẫn ôm lấy ông xã, anh tựa giống như đại thụ trầm ổn ôn nhu khiến cho người ta cảm thấy thực an tâm.

“Đúng rồi, ngày mai anh có một ngày nghỉ, chúng ta mang bọn nhỏ đi chơi đi.”

“Không được, anh ngày mai ở trong nhà nghỉ ngơi thật tốt, lần sau có ngày nghỉ dài một chút chúng ta lại sắp xếp đi du lịch.”

Anh đã muốn một chút một thời gian, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi một ngày, cô hy vọng anh có thể nghỉ ngơi thật tốt. Cô muốn cả đời dựa vào đại thụ, như vậy cũng phải chăm sóc anh thật tốt.

“Nhưng là bọn nhỏ.....”

“Nghe lời em, nhiều lắm chúng ta một nhà đi ra ngoài ăn một bữa cơm là được rồi.”

“Cám ơn em, bà xã.” kiêu thế như thế, người chồng như anh còn cầu mong cái gì hơn nữa?

“Trời cũng gần sáng rồi, nhanh một chút đi ngủ đi.”

“Nhưng anh hiện tại muốn hôn em. “Bởi vì bà xã đáng yêu của anh thật sự rất tri kỷ làm cho anh thực cảm động. Năm đó anh chỉ mua kẹo cho cô ăn, không nghĩ tới hai người sau đó lại có duyên phận sâu như vậy.

La Duẫn Hàm liếc mắt xem xét ông xã một cái.

“Như vậy chỉ có thể hôn một chút thôi nha.” Cô không muốn anh quá mệt mỏi.

“Ừ.” Tuấn nhan cười cười, hôn cánh môi mềm mại hồng nộn của cô.

Nhưng chỉ hôn hôn, cô cảm thấy có một bàn tay to bắt đầu không an phận ở trên người cô dao động.

“Ông xã, em không phải nói chỉ có thể hôn một chút sao?”

“Nhưng em cũng không nói không thể sờ.” Anh tà ác nói.

“Cái gì?” La Duẫn Hàm còn đang kinh ngạc ông xã bắt lỗi lời cô nói, anh đã muốn bay qua hôn, bàn tay to cũng chui vào giữa hai chân cô, động tác càng thêm thân mật khiêu khích.

“Này, ông xã, anh.....”

“Em yên tâm, anh không phiền lụy, làm cho anh yêu em được không?” Anh hôn lấy khuôn mặt của cô, hôn dần dần đi xuống bởi vì bà xã nói chỉ có thể hôn một chút.

“Em.....” Giống như bị ánh mắt nóng bỏng kia hòa tan khiến cho thân mình La Duẫn Hàm bắt đầu nóng lên, khiêu khích của anh khiến cho cô thở gấp không thôi, nói không ra lời.

Tuy rằng muốn khiến cho ông xã nghỉ ngơi thật tốt nhưng thể lực người đàn ông này khỏe đến dọa người, lại như vậy lại như vậy, cả một đêm đều không có khiến cho cô nghỉ ngơi thật tốt.

Bất quá, chỉ cần có anh ở tại bên người, cô liền cảm thấy thực hạnh phúc!

————— HOÀN —————

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.